

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நமஃ
இயற்பா,
திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த
சிறிய திருமடல்.

இந்த க்ரந்தம்

அபாரகருணாசாகரான பேரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த
மணிப் பரவாள வ்யாக்யாநத்துடனும், அரும்பத்துடனும்,
ஸ்ரீமான் ; சிங்கப்பெருமாள் கோவில்
மாடபூசி - ராமாநுஜாசார்யராலேழுதப்பட்ட
பாதிபத்துடனும் சேர்த்து
தர்க்க தீர்த்தரான
சிங்கப்பெருமாள்கோவில் - மாடபூசி-ராமாநுஜாசார்யராலும்,
ஸி. முத்துக்குஷ்ணநாயுடு அவர்களாலும்,
நாநாதேசாநீத அநேக ஸ்ரீகோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்
புரிசோதிப்பிக்கப்பட்டு,
ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால்,
பராங்குச திருவவதாராதி ௧௦௦௫-வது ஸம்வத்ஸரமான
க்ரோதி ஸம்வத்ஸரத்தில்,

சென்னப்பட்டணம்;

பிரஸிடென்ஸி அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிடப்பட்டது.

விஜயதேதராம்.

புரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

இயற்பா

சிறிய திருமடல்.

இந்தக்ரீதம், நாலாயிரம் திவ்யப்ரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமான இயற்பாவில் ஒன்பதாவது ப்ரபந்தம். இதை அருளிச்செய்தவர், பசுவந்திர ஹேதுக கடாசுஷ லப்த திவ்ய ஜ்ஞாநரான திருமங்கையாழ்வார். இவர் ப்ர பாவம், இந்த ஸபையிலச்சிட்ட திருவெழுக்ற்றிருக்கையினதிலும், இதற்கு வ்யாக்யாநம் செய்தருளின் பெரிபவாச்சான்பிள்ளையினது ப்ரபாவம் இந்த ஸபையிலச்சிட்ட தனிஸ்லோக பீடிகையிலும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படிக்கு

சிங்கப்பெருமாள்கோவில்

மாடபூசி-ராமா நுஜாசாய்யர்.

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம்	ஸ்வயாக்யாநம்	ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	3	4	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	„	„	0	5	0
ராமசரமஸ்லோகம்	„	„	0	3	0
முதல் திருவந்தாதி	„	அரும்பதஸஹிதம் ப்ரதிபத ஸஹிதம்	1	2	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	„	„	0	12	0
மூன்றாம் திருவந்தாதி	„	„	0	11	0
நான்முகன் திருவந்தாதி	„	„	0	14	0
திருவிருத்தம்	„	ப்ரதிபததாத்பர்ய ஸஹிதம்	3	12	0
திருவாகிரியம்	„	„	0	5	0
பெரிய திருவந்தாதி	„	ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	12	0
திருவெழுக்ற்றிருக்கை	„	„	0	6	0
சிறிய திருமடல்	„	„	0	9	0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்			0	14	0
ஷண்மததர்சிகி			0	3	0
துஷ்கரஸ்லோகடிப்பணி			0	5	0

யதிதர்ம ஸமுச்சயம் அச்சாய்வருகிறது.

இப்படிக்கு,

க ர ல ப ர டி - ஆ ழ் வ ர ய்ய,

கார்யதர்சி - தனாதிக்காரி.

புநீமதேராமாநுஜாயந்மஃ.

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த
தனியன் வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.

(முள்ளிச்செழுமலரோர்) “சப்தாதிவிஷயங்களின் ஸந்திதியிலே மநஸ்ஸு பரிதபியாமல், பகவத் ப்ராவண்யத்துக்கு அதுகுணமாகத் ‘திருமடல்’ என்கிற திவ்யப்ரபந்தத்தை உபகரித்தருளுவதே!” என்று ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ரேமமுடையாருடைய ஈடுபாடாயி ருக்கிறது. அன்றிக்கே, ஸ்வவிஸ்லேஷத்தில் ஸாம்ஸாரிகவிஷயங் களிலே மநஸ்ஸு பரிதபியாதபடி ஸ்வப்ரஸாதத்தைப் ப்ரஸாதியாமல் தாம் மடலெடுக்க உபக்ரமித்தபாசரமான மடலையே தந்துவிட்டா ரென்றாகவுமாம்.

பிள்ளைதிருநறையூரையரருளிச்செய்த

சிறிய திருமடல் தனியன்.

முள்ளிச்செழுமலரோர்தாரான் முகோமதியம்,
கொள்ளிக் கென்னுள்ளம் கொதியாமே,—வள்ளல்
திருவாளன் சிர்க்கலியன் கார்க்கலியை வெட்டி,
மருவாளன் தந்தான் மடல்.

அந்.—செழும், ஓர், முள்ளி, மலர், தாரான், (டு)வள்ளல், திருவாளன், சீர், மரு, வாள்ன், (கௌ) கலியன், முளை, மதி, அம், கொள்ளிக்கு, (கடு) என் உள்ளம், கொதியாமே, கார், கலியை, (உௌ) வெட்டி, மடல், தந்தான். (உ௩)

அர்.—ஸம்ருத்தமாய், அத்விதீயமாயிருக்கிற, முள்ளியின், பூக்களாலே கட்டப்பட்ட, மாலையையுடையராய், (டு) உதாரராய், (பகவதஸ்ஸம்பந்தமா கிற) ஐஸ்வர்யத்தையுடையராய், கல்யாணகுணங்களையுடையராய், பொரு ந்திய, வாணையுடையரான, (கடு) கலியனானவர், உதிக்கிற, சந்த்ரனாகிற, அழ கிய, நெருப்புக்கு, (கடு) என்னுடைய, ஹ்ருதயம், பரிதபியாமற்படி, கறுத்த (அஜ்ஞாநகரமான) கலிதோஷத்தைப் (உௌ) போக்கி மடலென்கிற திவ்யப்ர பத்தத்தை, உபசரித்தார்.

வ்யா.—(முள்ளிச்செழுமலரோர்தாரான்)தமக்கஸாதாரணமாய் அத்விதீயமாயிருக்கிற முள்ளிப்பூவைத் தாராகவுடையவரென்னு தல்; (க) “வகுளத்தாரான்” என்னுமாபோலே. ஆன்றிக்கே, “மலரோ” என்று பாடமானபோது, நம்மபேக்ஷிதமான முள்ளிச்செழுமலர் மாலையையோ தருகிறிலர்என்றாகவுமாம். மலரென்றது-மாலைக்குபலக்ஷணம், எதுக்காகத் தார்தரவேனுமென்னில்; (முளைமதியம்கொள் ளிக் கென்னுள்ளங் கொதியாமே) முளைத்தெழுந்த திங்கள் விரலிக ளாயிருப்பார்க்குத் தாபஹேதுவிதே. (உ) “போந்தவெண்டிங்கன்கதிர் சுடமெனியும்” என்றாரிதே இவரும். நாட்டார்க்குமப்படியே, (௩) “చన్ద్రోన్మణిఁగాయ తే-சந்த்ரஸ்ஸண்டகராயதே” என்று சந்த்ரமண் டலம் சண்டமண்டலமாயிருக்கை. (ச) “అన్యోన్యోన్మణిఁగాయ తే-தாந்யே வாரமணியாகி”. முளைமதியம்கொள்ளியென்னுதல், முளைமதியமா கிற கொள்ளியென்னுதல். அங்கொள்ளி-அழகிய கொள்ளியென்னு தல். இது பஞ்ச விஷயத்துக்கு உபலக்ஷணம். (டு) “மல்லிகை கமழ் தென்மலீருமாலோ வண்குறிஞ்சி இசை தவமுமாலோ” என்றும், (சு) “வாடை தண் வாடை வெவ்வாடையாலோ மேவுதண் மதியம் வெம்மதியமாலோ மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளி யாலோ” என்று மிதே விஸ்வேஷத்தில் விஷயங்களின்பாதகத்வாகாரங்க ளிருப்பது. அதுதான் விஷயாகுணமாயிதே யிருப்பது. ஆகையால் குளிர்

(க) திருவாசிரியத்தனியன்.

(உ) திருமொழி - உ - எ - ௩.

(௩)

(ச)

(டு) திருவாய் சு - சு - சு.

(சு) திருவாய் சு - சு - சு.

ந்த சந்தரணைக்கொள்ளிபோலே கண்டு என் ஹ்ருதயம் பரிசுபி
யாதே, ஆழ்வார் பண்ணின உபதாரமே ! (வள்ளல் திருவாளன்
சீர்க்கலியன்) வள்ளல் - பரமோதாரர், திருவாளன், பகவத் பரத்
யாஸத்தியாகிற ஐஸ்வர்யத்தையுடையவர். (வள்ளல் திருவாளன்)
இவரெளதார்யம் பண்ணுகைக்குடலான ஐஸ்வர்யம். (சீர்க்கலி
யன்) பகவத் பக்த்யாதி குணங்களையுடையவர். (கார்க்கலியை
வெட்டி) (க)*கலிகன் றி யாகையாலே அஞ்ஞாநாவஹமான கலி
யைக் கடிந்து. கலிதோஷமிதே காமபரவசராகிறது. அப்படி
அப்ராபத விஷயத்தில் காமம் வாராதபடி. (மருவாளன் தந்
தான் மடல்) திருக்கையிலே மருவியிருக்கிற வானையுடையவர்,
பகவத்காமத்துக் கறுகுணமான திருமடலென்கிற திவ்ய பரபந்
தத்தை யுபகரித்தருளினார். (மருவாளன்) பகவத்துபவத்திலுண்
டான போக்யதை வடிவில் தொடைகொள்ள லாம்படியானவர்.
(உ) “இவளந்தண்டுழாய் கமழ்தல்”. மரு-பரிமளம். மருவு - மரு
வுதலாய், எம்பெருமானைக் கிட்டுகையை ஸ்வபாவமாக வுடையவ
ரென்றுமாம். அன்றிக்கே, சேதநரைக்கிட்டி ஆளுகிறவரென்றுமாம்.
ஆகையால் சேதநரைத் தம்படியாக்கவேண்டி மடலையுபகரித்தரு
ளினார், மாலையைத் தாராதே மடலைத் தந்துவிட்டாரென்றாகவுமாம்.

சிறிய திருமடல் தனியன் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரீ திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய வாச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்த

சிறிய திருமடல் வ்யாக்யாதம்

அவதாரிகை.

கீழ் அதுபவித்தது ஜ்ஞாநாதுபவமாகையாலே பாஹ்ய ஸம்ஸ்
லேஷாபேகை பிறந்து அது கிடையாமையாலே திருக்குடந்தை
யிலே சரணம்புக்கார் திருவெழுகூற்றிருக்கையிலே; இப்படி சரணம்
புக்கவளவிலும் நினைவு பூரியாமையாலே, இதுக்கு ஹேதுவென் என்
னில்; எம்பெருமான் தான் அஜ்ஞன் அசக்தன் அப்ராப்தனாய்த்
தாழ்க்கிறதன்று, இத்தலையில் கர்த்தவ்யசேஷமுண்டாய்த் தாழ்க்கிற
தன்று, இனி விலம்பேறுது இரண்டு தலைக்குமின்றிக்கேயிருக்கச்
செய்தே இனித்தாழ்க்கிறது-கூடல்செய்ய நினையாமையாலே; ஆன
பின்பு “இத்தலையையழித்தாகிலும், முகங் காட்டுவித்துக்கொள்ளு
வோம்” என்கிற த்வரையின் மிகுதியை, க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் குட
க்கூத்திலே யகப்பட்டு அவனைக் கிடையாமையாலே மடலெடுக்கத்
துணிந்தாலொரு பிராட்டியுடைய பாசுரத்தாலே ஸ்வதசையை
ஆவிஷ்கரிக்கிறார்.

மடலாவது- (க) “ஸ்வஸீலவணுஷ்ஞாஸ்வஸீலவணுஷ்ஞாஸ்வ-
துல்யசீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜந லக்ஷணம்” என்கிறப
டியே இருவரும் ஒத்த பருவத்தராய் பும்ஸ்தவத்துக்கேகார்த
மான அறிவு, நிறைவு, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி என்கிற குணங்களாலே
அவனும், பூர்ணனாய் ஸத்ரீதவத்துக்கேகார்தமான நாண், மடம்,
அச்சம், பயிர்ப்பு என்கிற குணங்களாலே இவரும் பூர்ணனாய்,

அரும்பத விளக்கம்.

ப்ரவேசே (கீழ்) இத்யாதி, நாயகனுக்கு நிறைவாவது - மதிப்பு, ஓர்ப்பு -
விசாரம், கடைப்பிடி - பற்றிற்று விடாமையாய், முடிய நடத்துகை, நாயகிக்
கூப்பயிர்ப்பாவது - பிரிவில் வைவர்ணயம்,

வ்யா.—இப்படி இருவரும் குறைவற்றவர்களாயிருக்கத், தோழிமா
ரும் தானுமாக உத்யாரத்திலே பூக்கொய்யவென்று புறப்பட, அவ
னும் வேட்டைக்கென்று புறப்பட்டுச் சோலையிலே புகுர, தைவ
யோகத்தாலே கூடினதாகையாலே உயிர்த்தோழியுங்கூட அந்ய
பரையான வளவிலே யாத்ருச்சிகமாக இருவர்க்கும் த்ருஷ்டிபந்தம்
பிறந்து அதுவேயடியாக ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாக, “உந்மஸ்
தகரஸமாகக்கலந்த கலவியாகையாலே நற்கேட்டிலே இரண்டு தலை
க்கு மழிவுவரும்” என்று இத்தை முடிய நடத்தக்கடவதாகப் பா
ர்த்த தைவந்தானேபிரிக்க, §இவளுடைய பந்துக்களும் (க) “புனை
யிழைகளனிவுமாடையுடையும் புதுக்கணிப்பும் நீனையும் நீர்மைய
தன்று” என்னும்படி இருவர்வடிவிலேயும் வேறுபாடுகண்டு இருவ
ரையும் காவல்செய்ய, அதுவேயடியாக இவர்களாற்றாமை சதசாக
மாகப் பணைக்க, எதிர்த்தலையைக் கிடையாமையாலே மற்றைத்தலை
செய்யும் ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்தியாயிற்று மடலாவது.

இவர்கள் மடலெடுக்கிறதாக்கு ப்ரயோஜந மென்னென்னில்;
இவ்வுபக்ரமத்தைக்கண்டு இருவருடைய பந்துக்களும், கூட்டுதல்;
அன்றியே, ராஜாக்கள் கூட்டுதல்; அன்றியே இருவர்பந்துக்களும்
இருவரையுங் கைவிட +அலக்குப் போர்போலே ஒருவர்க் கொருவர்
தஞ்சமாய்க் கூடிப்போதல்; அன்றிக்கே, “மடலெடுத்து எதிர்த்தலை
யைப் பெறுமையாலே இத்தலைமுடிந்தது” என்னு மேற்றத்தைப்
பெற்றுப்போதல், இவைப் ப்ரயோஜநமாக. (உ) *வளவேழுலகில் தங்
களையோக்யதையை யதுஸந்தித்து+அகலும் ஸ்வபாவரான இவர்கள்
இஸ்ஸாஹஸப் ப்ரவ்ருத்தியில் இறங்குவானென்னென்னில்; மடலெடு
த்து அத்தலையை யழிக்கப் புகுகிறார்களல்லர்களே, “ஊர்வன்மடல்”
என்று (ஈ) “ ஊர்வன்மடல் - சாபமாநயஸௌமித்திரே”
என்று வில்லைக்காட்டி வேலைபை அச்சமுறுத்தினாற்போலே

அந. —†(பார்க்க) - நாயகன்பார்க்க, கூட்டினதைவமேபிரித்தது.

அலக்குப் போரென்கிறதாக்கு +இரண்டுபடி;— அவர் கைக்கூட்டி நிறு
த்தினால் ஒன்றுக்கொன்று தாரகமாயிருக்கும்.(அகலும் ஸ்வபாவர்)-அத்தலைக்
கவத்யம் நான் கிட்டிகையென்றாலும் ஸ்வபாவரானவர்கள், அத்தலைக்கு
மிகவுமவத்யாவஹமான மடலெடுக்கக் கூடுமோவென்று சங்காபிப்ராயம்.

(க) திருவாய் க - அ - ஓ.

(உ) திருவாய் க - ஓ;

(ஈ) ப்ரீராமா - யுத்த - ௨௧ - ௨௨.

§ இருவருடைய என்றிருந்தால் ஸ்வரஸம்.

† இங்கே மூலகோசத்தில், உ-பங்க்திகள் சிதிலமாயும் அசுத்தமாயும்
காண்கிறது.

வ்யா.—அச்சமுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளுகிறவர்களாகையாலே, தங்கள் துணிவைச்சொல்லவே அவன் வருமென்று சொல்லுகிறார்களத்தனையல்லது மடலெடுக்கிறார்களன்றிதே. †அயோக்யரென்று அகன்றதும், விலக்ஷண வஸ்துவென்று அநுஸந்தித்திதே; குணதிக்யமும் வைலக்ஷண்யமும்அநுஸந்தித்தபடியாலேயிதே இவர்களாற்ற மாட்டாதே வழியல்லாவழி போயாகிலும் பெறவேணுமென்று மேல்விழுகிறது.

†இவர்களுக்கு மொரு ஸ்வபாவமுண்டு;—தங்களையநுஸந்தித்தபோதுஅயோக்யரென்று அகலுவர்கள். அவனை யநுஸந்தித்தபோது தங்களையும்பாராதே மேல்விழுவர்கள்; †அத்தலையை யநுஸந்திக்கச்செய்தே இத்தலை தோன்றுகிறே, அத்தாலே மேல்விழுகிறார்கள்.

ஆனால்அவர்கள் பேச்சைப்பேசுவானென்னென்னில், ஆத்மஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தாலும் அந்யார்ஹ சேஷத்வாதிகளாலும் அந்வயத்தில்தரிக்கையும் வ்யதிரேகத்தில்தரியாமையும் ஜ்ஞாநம்விசதமானால் இவ்வாத்மவஸ்துவும் பிராட்டிமாரோ டொக்குமாகையாலும், இவர்களும் *மயர்மதமதிநல மருளப்பெற்றவர்களாகையாலே பிராட்டி பேச்சாலே பேசுகிறார்கள்.

(க)“கடலன்ன காமத்தராகிலும் மாதர்மடலூரார் மற்றையார் மேல்” என்று ஸ்தீர்கள் புருஷர்கள்மேல் மடலூரக் கடவதல்லவென்று லக்ஷணங் காட்டிக்கிடக்கச் செய்தே இப்பிராட்டி மடலூருவானென்னென்னில்;ஆசையொருதலைக்கேயாய் ஒருதலைலக்ஷணப்படியே ஆசையை மர்யாதையிலே நடத்தலாமாகில் அதுசெய்யலாவது, ஆசைமிக்கார் மடலூரு மத்தனையென்னும் †ஆர்யமர்யாதையாலே மடலூர உபக்ரமிக்கிறார்கள்.

பின்னைத் தமிழர் செய்ததுக்கு ஹ்ருதயமென்னென்னில்; ராஜா ஜ்ஞானியிலே ஆசையை வரம்புகட்டப்பார்த்ததுக்கு ஹ்ருதய மேதென்றறிந்ததில்லை.

அரு.—மடலெடுக்கவிலையென்று - மடலெடுக்கவொண்ணாதென்கிற சங்கையையங்கீகரித்துப் பரிஹரித்தது கீழ்; அங்கீகருத்ய வைலக்ஷண்யத்தாலே மடலெடுக்கலாமென்கிறார் (அயோக்யரென்று)இத்யாதி.

வைலக்ஷண்யம் அகலுைக்கும் கிட்டுகைக்கும் ஹேதுவோவென்ன (இவர்களுக்குமொரு) இத்யாதி. மேல்விழும்போது தங்கள் தோஷம் தோற்றாதேவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (அத்தலையை) இத்யாதி.

(ஆர்யமர்யாதை) - ஸம்ஸ்க்ருதமர்யாதை.

(ஹ்ருதயமே தென்றறிந்ததில்லை) என்றது - அஜ்ஞராகையாலே ஆசையை மட்டுக்கட்டினாரென்றபடி.

வ்யா.—†*மயர்வறமதிரலமருளப் பெற்றவர்கள், அறிவுடைய ராகில் அநுஷ்ட்டிக்கக்கடவதல்ல, என்று அவர்கள் நிஷேதித்தகாம த்தைஅநுஷ்ட்டிக்கிறார்களோவென்னில்; அப்படிநிஷேதித்த காமம ல்ல.(உ) ஸிஹஸிஸ்ய-நிதித்யாஸிதவ்யஃ” என்று வேதாந்தத்திலே விதிக்கிற பகவத்பக்தியைக் காமமென்கிறது, ஆகையாலே விவரி தமான வருத்தியைக் காமமென்கிறது.மடலெடுக்கையாவது—“தன்னுடைய ஸ்திரீதவத்துக்கும் அவனுடைய புருஷோத்தமத்திற்குக் கும் சேருவதொன்றன்று, அவன்தானே வரக்காண்கைகாண வசத் தவமாவது” என்று விலக்குகிறவர்களைக்குறித்து; “மனோஹாரிசேஷ ட்டிதங்களிலே யகப்பட்டு அபஹ்ருதசித்தையானேன், அவன்தா னே வருகிறான், அவனுக்குநிறக்கேவினைக்கவொன்றானது என்கிற விதும் செய்தற்றது. இனி மடலெடுத்து அவனைப் பெற்றல்லது தரியேன்” என்கிறதன் துணியை, விலக்குகிற பந்துக்களுக்குச் சொ ல்லுகிறான். இவன் மடலெடுக்கப்படுக்கவன் விலம்பிக்கிறதக்குறேது வென்னென்னில்; ஹேதுக்களாலே பந்துக்களை இசைவிக்கைக்காக வும் குணதிக வஸ்துவைக் கடுக அழிக்கலாகாதென்றும் வருகைக்கு அவகாச ப்ரதாநம்பண்ணுகைக்காகவும் விலம்பிக்கிறான்.

அவ.—(காராரிவரையித்யாதி)†“தாய்மார்தோழிமார்எல்லாரும் “இத்துணிவு ஆகாதுகாண்” என்று விலக்காநிற்கச்செய்தே விலக்கா தாரொருத்தியைப் பெறுவதே!” என்கொண்டாடுவாரைப் போ லே, புருஷார்த்தங்கள் சொல்லவேண்டிகையாலே அவை பரிசுரஹி த்த சேதநரைச் சொல்லவேண்டி அவர்கள் வர்த்திக்கிற பூமியைச் சொல்லப்புகு அவ்வழியாலே அதுக்கபிமானியான ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டியை வர்ணிக்கிறார்.

அந.—ஜ்ஞானிகள் நிஷேதித்த காமத்தை இவர்களதுஷ்ட்டிக்கலாமோவெ ன்று சங்காபிராயம், அபஹ்ருத சித்தையானஹ்ருதமாறியிருக்கவேண்டாவோ வென்ன, (அவன்தானே) இத்யாதி.

(காராரித்யாதி) இப்போது பூமியைக்கொண்டாடுவானென்னென்ன, தம்முடைய ப்ரவ்ருத்தியை விலக்காதிருக்கையாலும், தாம்பற்றின புருஷார் த்தம் விலக்கணமென்கைக்காக, இதரபுருஷார்த்தத்தினுடைய ஹ்ருதை சொல்லவேண்டி அவற்றுக்காஸ்ரயமானபூமியை விலக்காகக்கொண்டாடுமா போலே கொண்டாடுகிறாரென்கிறார், (தாய்மார் தோழிமார்) இத்யாதி.

மு.—காரார்வரைக் கொங்கைக்கண்ணார் கடலுமிக்கை,
சீரார் சுடர்சுட்டி.

அந்.—கார், ஆர், வரை, கொங்கை, கண்ணார், (இ) கடல், உடுக்கை, சீர் ஆர், சுடர், (க) சுட்டி,

அர்.—மேகங்களினால், நிறைந்த, மலைகளாகிற, ஸ்தநங்கனையும், இடமுடைய, (இ) ஸமுத்ரமாகிற, வஸ்தர்த்தையும், (ப்ரகாசகத்வமாகிற) சீர்மையினால், நிறைந்த, தேஜோரூபியான ஸூர்யனாகிற, (க) திலகத்தையும்,

வ்யா.—(காரார் வரைக் கொங்கை) ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டி முலைகளைச் சொன்னபடி. காரார்வரையென்கையாலே-செறிந்து மேகம்படிந்த மலை யென்று மலைக்கு உயரஞ்சொல்லிற்று. மேகம்படிந்த மலையென்கையாலே - முலைக் கண் கறுத்திருந்தாற்போலேயிருக்குமென்கை. மலைகளை முலையாக்கிச் சொல்லிற்றாகில் எம்மலைகளைச் சொல்லிற்றென்னில்; திருமலைகளிரண்டையும் முலையாகச் சொல்லிற்றென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று; (க) “தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வவடமலையுமென்னுமிவையே முலையா” என்று பெரிய திருமடலிலே சொல்லிற்று. ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கு முலை சொல்லுகிறதாகில் உயர்ந்த மேருபரப்ருதிகளைச் சொல்லாதே இவற்றைச் சொல்லுவானென்னென்னில்; முலையாவது காந்தன் பகிபகிடிக்குமிடமிதே, அப்படியே எப்போதுமொக்க பகவத் ஸந்நிதியுள்ள தேசமாகையாலே திருமலைகளைச் சொல்லிற்று.

(வரைக்கொங்கை) முலைக்குக் காடிநயம் ஸ்வபாவமாயிருக்குமிதே, அதுவும் சொல்லுகிறது. (கண்ணார்கடலுமிக்கை) கண்ணார் கடலென்கையாலே—தர்சநீயமான கடலென்னுதல், இடமுடைத்தான கடலென்னுதல். இடமுடைத்தாகையாவதென்னென்னில்; ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்குக் கொடுக்கும் கொய்சகமும் வைத்து உடுக்கலாம்படி பரப்பையுடைத்தாயிருக்கை. (கடலுமிக்கை) திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்துக்கீடாக உறுத்தாமே குளிர்திருக்குமென்கை. (சீரார் சுடர் சுட்டி) அழகிய சுடரையுடைய ஆதித்யனிலுக்குத் திலகமென்கை. அன்றிக்கே, (உ)*அணிமிகு தாமரைக்கை ஆபரணமாகக்கடவ தலைக்குத் தான் ஆபரணமாகப் பெறுகையாலே வந்த சீர்மையர்கவுமாம்.

அந்.—கண்ணார்கடல், இடமுடைத்தான கடல். கொடுக்கு முத்தான,

மூ.—

செங்கலுழிப் பேராற்று,

க

பேராமார்வில் பெருமாமழைக் கூந்தல்,

நீராவேலி நிலமங்கையென்னும், இப்

உ

பாரோர் சொலப்பட்ட மூன்றன்தே.—

அந்.—செம், கலுழி, பேர்ஆறு, பேர்ஆரம், மார்வில், (௫) பெரு, மா, மழை, கூந்தல், ஆரநீர், (௯௦) வேலி, நிலமங்கையென்னும், இப்பாரோர், சொலப்பட்ட, மூன்றன்தே, (௧௫)

அந்.—செவ்ந்தும், கலங்கியுமிருக்கிற, பெரியஆறுகளாகிற, பெரியஹாரங்கையுடைய, மார்மையுடையளாய், (௫) பெருத்த, ஸ்லாக்யமாயிருக்கிற, மேகமாகிற, மயிர்முடியையுடையளாய், நிறைந்தநீராகிற ஆவரணஜலத்தை, (௯௦) வேலிபாசுடையளான, பூமிப்பிராட்டியை அபிமானதேவதையாகவுடைய, இந்த பூமியிலுள்ளார், சொல்லுகிற புருஷார்த்தங்கள், மூன்றவைப்பட்டதன்றோ? (௧௫)

வ்யா.—(செங்கலுழிப் பேராற்றுப் பேராமார்வில்) ஸ்லஹ்யத்திலேவாழ்ந்திருக்கச் செவ்ந்த கலக்கத்தையுடைத்தாகையாலும், மலையிலுண்டான பொன் முதலான சந்தங்களையுடைத்தாகையாலும், பூமியெங்குமபரவிக்கொண்டிருக்கையாலும், விலங்கிக்கிடக்கிற ஆறுகளெல்லாம் லங்கிடக்கிற மார்மையுடையவன். (பெருமாமழைக்கூந்தல்) பெருத்து, மா-கறுத்த, மழை-மேகங்கள்; நீர்கொண்டெழுந்த காசு மேகத்தினாலே இவருக்கு மயிர்முடி; அதாவது-இந்தரத்துஸஸும் மின்னும் கலம்பகன் குடிநாற்போலே யிருக்கையாலே மேகத்தை மயிர்முடியென்கிறது. கார்த்தனுக்கு தர்சனீயமாயிருக்கையும் ஒருகால் குலேத்து துழந்த விடாயாறும்படியாயிருக்கையும்.

(நீராவேலி) ஆவரணஜலமே இவருக்குக் காப்பென்னுதல், மர்யாதையென்னுதல். குளிர்ந்தியையுடைத்தான சந்தந்தோபாதி யாய் நாமத்தையுடைய கற்பே இவருயரத்துக்கெல்லையென்கை. (நிலமங்கையென்னுமிப்பார்) பூமியைச் சொல்லப்படிக்கு அதுக்குப் பரகாரியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியளவுச்சொன்னபடி. (பாரோர் சொலப்பட்ட மூன்றன்தே) சிறியார் பெரியாரென்னுதே, விலகாணர் அவிவகாணர் என்னுதே, பூமியிலுண்டான சேதநர் பரிசுர

அந்.—(விலங்கி) ஒன்றோடொன்ற சேராமல் விலங்கிக்கிடக்கிற, “நீராவேலி” - ஆர்த்த நீர்வேலி; ஆவரணஜலம். வேலி - ஸ்திரீத்வமாய், கம்பீரையாயிருக்கையைப்பற்ற வென்னுதல்; அதிஜனைய வ்யவஸ்த்தையான மர்யாதையென்னுதல். (குளிர்ந்தி) என்ற வாக்யம் தெரிபாது. ஆனாலும், சந்தநம்போலே குளிர்ந்திருக்கிற ஸ்திரீத்வமாகிற பேரையுடைய சம்பு இவருக்குப் பெருத்திருக்கையாலே ஆவரண ஜலத்தோடே ஸாம்யமென்றபடி.

மூ.—

அம்மூன்றும்

ஆராயிற்றானேயதம் பொருளின்பமென்று,

ந.

ஆராரிவற்றினிடைபதனை பெய்துவார்,

அந்.—ஆராயித்தானே, அம்மூன்றும், அறம் பொருள் இன்பம் என்று, ஆரார், இவற்றினிடை, (௫) அதனை, எய்துவார், (௭)

அர்.—பரிசிலிக்குமளவில், அம்மூன்று புருஷார்த்தங்களும், தர்மம் அர்த்தம் காமம் என்கிற இவையையாகும். எவ்வெவர்கள், இம்மூன்றினுள், (௫) அக்காமபுருஷார்த்தத்தை, அடைவார்களோ, (௭)

வ்யா.—ஹித்த புருஷார்த்தம் மூன்றன்றோ? என்கை. அன்றே என்றபடியாலே—மோக்ஷமென்றொரு புருஷார்த்தமுண்டென்னுமிடஞ் சொல்லுகிறது, இப்பாரோர்.

(அம்மூன்று மாராயில்தானே) இவற்றையாராயப்புகில். தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் கிடக்கிற காமமே புருஷார்த்தமென்றதல்; எவகாரம் பாதத்தைப் பூரித்துக்கிடக்கிறதாய், ஆராயிற்றானென்றதாதல். (அறம் பொருளின்பமென்று) கீழே புருஷார்த்தத்தை மூன்றென்றுசொல்லச்செய்தே இங்கெடுத்ததுக்கு ப்ரயோஜனமென் னென்னில்; மோக்ஷமிதினுள்ளே யொன்றென்று சொல்லுவாருண்டாகிலுமென்று அவர்களுக்கு இடமறச் சொல்லுகிறான். (ஆராரிவற்றினிடை அதனை பெய்துவார்) (௧) “நடுவண தெய்தி னிருதலையு பெய்தும்” என்று தமிழர் சொல்லுகிறபடியே சொல்லுகிறாரன்று; இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு, அதனை பெய்துவாரென்று — தமக்குத்தேய்யமான காமத்தை பெய்துவாரென்றபடி. ஆராரிவற்றை பெய்துவாரென்கையாலே (௨) “பயிலுந் திருவுடையார் யவரேலும்” என்னுமாபோலே இப்புருஷார்த்தத்தை லபிப்பார் ஜநம் வ்ருத்தங்க ளால் குறைவுடையவரேயாகிலும் அவர்களும்சிலவரே! யென்கிறார்.

௮௬.—அவை மூன்றிலும் தம்முடைய பவத்காமமே முக்யமென்கிறாராதல்; “ஆராயிற்றானே” என்று-முழுச்சொல்லாய், விசாரிக்கிறதானே என்று வார்த்தைப்பாடாதல். மூன்றென்று கூட்டிச் சொல்லியிருக்க இங்கே தனியே சொல்லுவானென்னென்று சங்காபிப்ராயம். கேவலம் புருஷார்த்தம் மூன்றென்றால் இதிலே மோக்ஷமொன்றென்று சொல்லிவிடுவர்கள்; அதுக்காக மூன்றுக்குமவ்வருகே மோக்ஷமென்கைக்காகப்பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்றபடி. “இவற்றின்-இடை” என்று நடுவாய் இரண்டுக்கும் நடுவான அர்த்தத்தை எய்தவே மற்றவை இரண்டுமூண்டாமென்று தமிழர், இவற்றுக்குள், அதனையென்று - தம்முடைய காமத்திலே மோக்கு.

(௧)

(௨) திருவாய்மொழி. ந - ௭ - ௧.

மு.—சீராரிருகலையுமெய்துவர்.—சிக்கெனமற்
ரூரானுமுண்டென்பா ரென்பது தானதுவும்,

அந்.—சீர் ஆர், இருகலையும், எய்துவர், ஆரானும், சிக்கென (ரு) மற்று, உண்டு என்பார் என்பது தானதுவும், (கஉ)

அர்.—(அவர்கள்) (காமோபயோகமென்கிற) சீர்மையினால் நிறைந்த, இருவகைப்பட்ட அம்சமாகிய தர்மார்த்தங்களையும், அடைவர்கள். யாராகிலும், த்ருடமான (அல்பாஸ்த்திரத்வ தோஷரஹிதமான) (ரு) வேறொரு புருஷார்த்தம், உண்டென்கிறார்களென்பதும், (கஉ)

வ்யா.—(சீராரிருகலையு மெய்துவர்) இத்தை லபிக்கும் ஸம்பத தையுடையவர்கள் இதுக்குக் கலாமாத்ரமான தர்மார்த்தங்க ளிரண்டையும் லபித்தாராகக் கடவர். ஸாத்யத்தை லபித்தவர்கள் ஸாதந த்தையு மறுஷ்ட்டித்தாராகக் கடவகிறே. இவற்றுக்குச் சீர்மை— இதுக்குஸாதநமாகையாலே. ஒருருக்குப் போக வென்று ஒருவன் மனோரதித்தால் அவ்வுரிலே யவனைக்கண்டால் நடுவுப்பட்டவழியும் வந்தானாகக் கடவகிறே.

(சிக்கெனமற்ற்தியாதி)அல்பாஸ்த்திரமென்று இப்புருஷார்த்தங்களை துஷித்தது ஆந்தாவஹமாய், (க)*அந்தமில்பேரின்பமாய் நிலை நின்ற புருஷார்த்த முண்டென்பார்கள்; இப்படி கானவொண்ணாதே அவர்கள் வசஸ் ஸமுத்ரத்திலே கேட்டுப்போமித்தனையென்கை. ஆரானுமென்கையாலே—அவ்யபதேஸ்யருமாய் அவ்யுத்பந்ருமாய் ரூப்பார் சிலரென்கை.

அந்.—(கலாமாத்ரம்) ஏகதேசம். அவையிரண்டும் காமத்துக்கு ஸாதநமாகையாலே (இதுக்குக்கலாமாத்ரமான) என்கிறது, இத்தைப்பற்ற அல்பமென்றபடி. காமத்தை லபித்தால் மற்றவை லபித்ததாகை எப்படியென்ன (ஸாத்யத்தை)இத்யாதி. “சீரார்” புருஷபரமாதல், தர்மார்த்தத்துக்காதல். இத்தையருளிச்செய்கிறார் (இவற்றுக்குச் சீர்மை) இத்யாதி. ஸாத்யம் கைப்பட்டால் ஸாதநம் தன்னடைவே ஸித்தமென்னுமதுக்குபத்தியருளிச்செய்கிறார் (ஒருருக்கு) இத்யாதி. (அவ்வுரிலே) போகவேணுமென்று மனோரதத்துக்கு விஷயமான ஊரிலே. தாம் பற்றின வர்ச்சாவதாரமே முக்யமென்கைக்காகப் பரத்வமான மோக்ஷத்தையுமெடுத்துக் கழிக்கிறார், (அல்பாஸ்த்திரம்) இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன காமத்தை பதவத்காமமாக்கி அதுக்கதுணமாக தர்மார்த்தங்களை யோஜித்தபோதே இதரமான தர்மார்த்த காமங்களை துஷித்தது ஸித்தம். “சிக்கெனமற்று” என்கையாலே அல்பாஸ்த்திரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (வசஸ் ஸமுத்ரம்) - சாஸ்த்ரம்.

மூ.—ஓராமையன்றே யுலகத்தார் சொல்லும்சொல், (௫)
 ஓரையையாமாபுது வுரைக்கேன்கேளாமே,
 காரார் புரவியேழ் பூண்டதனியாழி, (௬)
 தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டிபுக்கு,

அந்.—உலகத்தார், சொல்லும், சொல், ஓராமையன்றே, ஓராமையாம்
 அது ஆறு, (௫) உரைக்கேன், கேளாமே, கார் ஆர், எழ்புரவி, பூண்ட,
 (௬) தனி, ஆழி, தேர் ஆர், நிறைகதிரோன், மண்டலத்தை, (௩௫) கீண்டு,
 புக்கு, (௬)

வி.—லோகத்தார், சொல்லுகிற, வசகம், பரிசீலியாமைபால் (சொல்லு
 கிறது) அன்றோ. பரிசீலியாத அந்த பாகாரத்தைச், (௫) சொல்லுகிறேன்,
 கேளுங்கள். மேகமண்டலத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற, ஏழு குகரைகள், சுட்டின,
 (௬) ஒற்றைச், சக்கரத்தையுடைய, தேரையுடையனாய், பூர்ண கிரணங்களை
 யுடையனான ஸூரியனுடைய, மண்டலத்தைப், (௩௫) பிளந்து, (கொண்டு
 போய்) பரமபதத்தைப்) ப்ரவேசித்து, (=௬)

வ்யா.—அதுதானில்லையோ வென்னில்; (ஓராமையன்றே யுலக
 த்தார்சொல்லும்சொல்) லோகபரிக்க்ரஹத்தை அவர்களாராயாமல்
 சொல்லுகிறார்களாமத்தனை, அதொன்றல்லவென்கை. அவர்களறி
 யாமல்சொன்னாராம்படி யென்னென்னில்; (ஓராமையாமாபுதியாதி)
 அவர்களறியாமல் சொன்னார்க னென்னுமிடமென், உக்திமாத் ரத்தா
 லேஅவர்கள் ப்ரமாணப்ரமேய மிரண்டையும் அறிக்கிறேன், நீங்
 கள் செய்யவேண்டிவது—செவிதாழ்த்துத் தருமித்தனை.

(காரார்புரவி) அதுதானுங்களுக்கேற்க உண்டேயென்று தோற்
 திறன்றோ? (காரார்புரவி) மேகபதத்திலே குதிரை ஸஞ்சரிக்கையாவ
 தென்? (புரவியேழ்) இரண்டல்ல, நாலல்ல, ஆறல்ல, எட்டல்ல,
 ஏழுகுதிரை பூண்கையாவதென்? (தனியாழித்தாரார்) பிள்ளாய்!
 இரண்டாதல் நாலாதலன்றிக்கே தனிச்சக்ரமாம். பிள்ளாய்! ஆகா
 சத்திலே யொருவன் தேர்நடக்கை யாவதென்? (நிறைகதிரோன்)
 ஒரு விளக்கின் ஸந்தியிலே விழிக்கமாட்டாத ஆதிசக்ரதர்ன்,
 உஷ்ண கிரணங்களால் பூர்ணையிருக்கிற ஆதித்யனைச் சென்று
 கிட்டுகையாவதென்? (மண்டலத்தைக் கீண்டிபுக்கு) ஒருவனை
 இங்கே உபாஸித்து அவனுடைய ராஜகுலத்தாலே ஆதித்ய மண்
 டலத்தின் நிவே போகிறானுமிறே. அங்கே யேரப்போனால் அவ்
 வழிப்போக்குத்தான் இங்குப்போலே இரண்டருகும் பண்பாக

அநு.—“ஓராமே”; (லோக பரிக்க்ரஹம்) - அர்ச்சாவதாரம். “மண்டல
 த்தைக்கீண்டு”-இரண்டருகும் பண்பாகக் கோயிலுக்குப்போம்வழிப்போலே
 இரண்டருகும் கோலையாய்க் குளிர்ந்திருக்கிறதோவென்றபடி. உஷ்ணமாயி
 ருக்குமென்று தாத்பர்யம்.

மு.—ஆராவமுதமங் கெய்தி,—அதினின்றும் எ
வாராதொழிவதொன் றுண்டே, அதுநிற்க
ஏரார்முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின்போவதே, அ

அந்.—அங்கு, ஆரா அமுதம், எய்தி, அதில் நின்றும், வாராதொழி
வது, (௫) ஒன்று, உண்டே, அதுநிற்க, ஏர் ஆர், முயல், (±௦) வீட்டு, காக்
கைப்பின், போவதே, (௧௩)

அர்.—அவ்விடத்தில், த்ருப்தி பிறவாத (பரமபோக்யமான) அம்ருதம்
போன்ற பரம புருஷனை, அடைந்து, (பின்பு) அப்பரமபத்தினின்றும்,
திரும்பி வாராமற்போவது, (௫) என்கிற ஒருபொருள், உண்டோ? அதப்படி
யிருக்க, (ஸுலபமாயிருக்கையாகிற) அமுதமிக்க, முசுவீட்டு, (±௦) (தூர்
லபமான) காக்கத்தின்பின்னே, திரிவது ஒருசெயலா? (௧௩)

வ்யா.—ரூபிவே போகிறுனோதானென்கை. (ஆராவமுதமங்கெ
ய்தி) திருநறையூரிங்கே, திருலாய்ப்பாடியிங்கேயாயிருக்க ஆராவமு
தமங்கேயாவதென்னென்கை. (அங்கெய்தி) பனைமடலும் திருநறை
யூரு மிங்கேயாயிருக்கச்செய்தே அங்கு எத்தைக்கொண்டு எத்தைப்
பெறுவதென்கை.

(அதில்நின்றும்வாராதொழிவதொன்றுண்டே)போனால்பின்னை
புநராவ்ருத்தியில்லையாம். தன்னிச்சையின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே
தன் கர்மத்தாலே நரகத்தை யதுபவித்தவனும் மீளாநின்
றான், இச்சையாலே ஸுகாதுபவம்பண்ணப் புக்கவன் மீளானும்,
(ஒன்றுண்டே) இப்படிப்பட்டதொரு புருஷார்த்தமுண்டென்று
தோற்றியிராநின்றதோ? உங்களுக்கென்கை.

(அதுநிற்க) அதுதானுண்டாக, இல்லையாக, பிணக்கென்?
என்கை. (ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைபின் போவதே) ஸத்தல
ஸஞ்சாரியை விட்டு சாகா (ॐ) ஸஞ்சாரியைப் பற்றுவதே!
ஸுஸம்ஸக்ருதமுமாய் உபயோக யோக்யமுமாயிருக்கிற வஸ்து
கைப்பட்டிருக்க இத்தை யுபேக்ஷித்து, கைப்படாதேயிருப்பது
மாய் கைப்படுவதொன்றென்று தெரியாதிருப்பதுமாய், கைப்பட்
டானும் உபயோக யோக்யமுமின்றிக்கே யிருக்கிற வஸ்துவுக்கு
வில்லெடுத்திதிருவதே! இதொரு சேதநக்ருத்யமோ? வென்கிறார்.

அந்.—“அங்கெய்தி” - இத்திருமடலுக்கு விஷயமான திருநறையூரிங்கே
யிருக்க அங்கே என்ன ஸுகமுண்டென்று தாத்பர்யம். “ஏரார்முயல்”;
“ஸுலபமாயிருக்க” - ஸுஸம்ஸக்ருதம்” ஸௌலப்யாதிகுண பூர்ணமாயிருக்கு
மர்ச்சாவகாரம்.

மூ.—ஏராரிள முலையீ ரென்மனக் குற்றதுதான்
காரார் குழலெடுத்தக் கட்டிக்,—கதிர்முலையை க
வாரார வீக்கி

அநீ.—ஏர் ஆர், இளமுலையீர், என்மனக்கு உற்றதுதான், கார் ஆர், குழல், (இ) எடுத்துக்கட்டி, கதிர்முலையை, வார் ஆர், வீக்கி, (கூ)

அநீ.—ஸௌந்தர்யமுள்ள, இளம்பருவமான முலைகளை யுடையவர்களே! எனக்கு நேர்ந்ததை (சு) சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்) கரிய கிறமுடைய, மயிர்முடியை, (இ) (மேலே) தூங்கிக்கட்டி, ஒளிபடைத்த, கொங்கையைச், கச்சு நிறையும்படி, கட்டி, (கூ)

வ்யா.—(ஏராரிள முலையீர்) நீங்கள் வடிவுபடைத்தது—வடிவமு கா லுள்ள ப்ரயோஜநமிங்கே கொள்ளுகைக்கன்றோ? வென்றுகருத்து. (க) “கொம்மை முலைகளிடர் தீரக் கோவிர்த்தந்தோர்குற்றேவல்” என் னக் கடவதிறே. இச்சரீரத்தைக்கொண்டு அவதாரங்களிலும் உக் ந்தருளின நிலங்களிலும் அடிமைசெய்யாதே தேசாந்தரேகாலாந் தரே தேஹாந்தரே பெறும்பேறுகிறது என்னன்புதென்கை. (என் மனக்குற்றதுதான்) இதுவெல்லாங்கிடக்க நான் மறுபாடுருவப்பட் டதொன்று கேளுங்களென்கிறார்.

(காரார் குழலித்யாதி) என்னுத்தியோகம் எதிர்த்தலையைக் கை யும் மடலுமாகக் காணப்போருங்கிடர். (காரார் குழ லெடுத்தக் கட்டி) நீலமணிபோலே நெய்த்திருண் டிச் ச்ரமஹரமான குழலை யெடுத்துக்கட்டி. மயிர்ச் செறிவாலும் பருவத்தாலும் ஓபத்தாலும் எடுத்துக்கட்ட வரிதாயிருந்தபடி. (எடுத்துக்கட்டி) அலையப் புறப் பட்டேனாகில் அவனை * விலங்கிடலாங்கிடரென்கை. (கதிர் முலையை) யௌவநப்புகரால் மிக்க முலையை. (வாராரவீக்கி) வார் ஸபலமாம்படி வீக்கியென்னுதல், வாராலே யாரசுக்கடியென்னு தல். கொல்லும் யானைக்கு முகபடாமிட்டாற்போலே, இக்கச் சுக்கிடந்ததில்லையாகில் அவனைப்பிச்சேற்றலாங்கிடரென்கிறார்.

அரு.—“இம்மைப்பிறவி” என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (இச் சரீரத்தை) இத்யாதி. “எடுத்துக்கட்டி” (ஓபத்தாலும்) செறிந்திருக்கை தானே அழகாயிருக்கையாலே அத்தை யழித்துக்கட்டுகை அரிதென்றபடி.

மு.—

மணிமேகலை திருத்தி

ஆராரயில் வேற்கணஞ்சநத்தின் நீறணிந்து,

௧௦

சீரார் செழும்பந்து

அந்.—மணி, மேகலை, திருத்தி, ஆர் ஆர், அயில், (௫) வேல், கண், அஞ்சனத்தின், நீறு, அணிந்து, சீர் ஆர், செழும், பந்து, (௧௬)

அந்.—மணிமயமான, அரைநூல்மாலையை, ஏழுங்காக அணிந்து, அழகுடைய, கூரிய, (௫) வேல்போன்ற, கண்களில், மையின், சுண்ணத்தை, இட்டு, (௧௦) நாயகியின் கரஸ்பர்சமாகிற) ஸம்பத்தையுடைய, அழகிய, பந்தை, (௧௬)

வ்யா.—(மணிமேகலை திருத்தி) மணிமயமான மேகலாபரணத்தையமைத்து. அதாவது—பிராட்டியமுரையில் தெப்பமேற வொருப்பட்டாற்போலே அவனுக்கு ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணினபடி. (ஆராரயில் வேற்கண்) அழகும் கூர்மையுமார்ந்தகண்: (அஞ்சநத்தின் நீறணிந்து) அழகுக்கிழைத்தன்றே; மங்கனார்த்தமாக அஞ்சநமிட்டி. (அயில் வேல்கண்) அஞ்சநத்தின் நீறணிந்து கடைந்தபத்திரத்திலே ரெய்யிட்டாற்போலே. (காரார் குழலெடுத்துக்கட்டி) குழலெடுத்துக்கட்டிற்றிலேனாகில் எதிர்த்தலையைக் கையுமடலுமாகக் காணலாங் கிடரென்கை. (கதிர்முலையை வாராரவிச்சி) கொல்லுமயானைக்கு முகபடாமிட்டாற்போலே முலையினழகைக் கச்சாலேமறைத்திலேனாகில் நான் பட்டது அவன்படுங்கிடரென்கை. (மணிமேகலை திருத்தி) பரியட்டத்தைப்பேணுதே புறப்பட்டேனாகில் என்னவஸ்த்தை அவனுக்குப் பிறக்குங்கிடரென்கை. (ஆராரயில் வேற்கணஞ்சநத்தின் நீறணிந்து) பெருவெள்ளத்திலே வாய்த்தலை படலிட்டாற்போலே கண்ணினழகை அஞ்சநத்தினுலே மறைத்திலேனாகில் கண்ணுக்கிலக்காய் அவனுக்குத் தப்பவொண்ணாது கிடரென்றதாயிற்று. (சீரார் செழும்பந்து) ஆரேனுக்கு ஸம்பத்துண்டாவதும் இவளுடைய ஸ்பர்சங்கொண்டிறே. (௧) “பந்தார்விரலி” என்று இவள் கையிடா கிரங்கும்பந்திறே, ஸம்பத்துக்குக் குறையில்லையிறே.

அநு.—“கலை திருத்தி” - ஈப்பின்னைப் பிராட்டி அவளை வசிகரிக்கக் காக ஸர்வாபரண பூஷிதையாய் ஜலகீரீடார்த்தமாகத் தெப்பத்திலே ஏறினாள் என்படி. “ஆராரயில்” - ஆர்-ஆழகு; அயில் - கூர்மை. திரியவும் காத்தப்யமருளிச் செய்கைக்கூடப் பதோபாதாந பூர்வமாக அருளிச்செய்திருர் (குழலெடுத்து) இத்தாதி.

(௧) திருப்பாவை - ௪ அ.

மூ.—

கொண்டடியா நின்றேன் நான்,
நீரார் கமலம்போல் செங்கண்மாலென்றொருவன், கக
பாரோர்க்கொல்லாம் மகிழப்பறை கறங்கச்,

அந்.—கொண்டு, நான், அடியாநின்றேன், நீர் ஆர், கமலம்போல், (இ) செங்கண், மால், என்று ஒருவன், பாரோர்க்கெல்லாம், மகிழ, (க௦) பறை, கறங்க, (கஉ)

அர்.—(கையிலே) எடுத்து, நான், அடித்துக்கொண்டிருந்தேன்; ஜலத்தை வ்யாபித்த (தடாகத்தைக் கபளீகரித்த - பெரிய) தாமரைப்பூப் போன்ற, (இ) சிவந்த கண்களையுடையனாய், அபரிச்சிர்நவைபவன், என்று (ஸாமான்யமாகச்) சொல்லத்தக்க ஒருவன், பூமியிலுள்ளாரெல்லாரும்; ப்ரீத ராகும்படி, (க௦) பறைஎன்கிற வாத்யத்தை, அடியாநிற்கச்செய்தே, (கஉ)

வ்யா.—(செழும்பந்து) அழகியபந்து. (கொண்டடியாநின்றேன் நான்) அந்யார்த்தங்கிடர் என்னுடைய வ்யாபாரமென்கை.

(நீரர்கமலமித்யாதி) என்னுத்யோகமொன்றுமன்று என்னும் படி அவனுத்யோகமிருந்தபடி. (நீரர்கமலம்போல் செங்கண்மால்) ஒருதடாகம் பரப்புமாறத் தாமரைபூத்தாற்போலே திருக்கண்கள். ஒருதடாகத்தை ஒருதாமரையே கண்செத்யிட வலர்ந்தாற்போலே யாயிற்று வடிவடையக் கண்ணுயிருந்தபடி, “கமலம்போல் செங்கண்” என்கையாலே குளிர்ந்தி, மென்மை, நாற்றம், விகாஸம், எல்லாம் சொல்லுகிறது. (என்றொருவன்) ஒருவனென்னு மாபாத ப்ரதீதியமையுங்கிடர். இப்படிப்பட்டானென்று உள்ளபடியெல்லாம் பரிச்சேதிக்கப்போச்சுதில்லை யென்றபடி. (க) “சார்ங்கமுடையவடிகளை இன்னுரென்றறியேன்” என்கையாலே அடையாளஞ்சொல்லாநிற்கச்செய்தே அதந்திலேனென்னும்போது உள்ளபடியெல்லாம் பரிச்சேதிக்கப்போச்சுதில்லை யென்றபடி. (பாரோர்க்கெல்லாம் மகிழ) சிறியார் பெரியார் விலகூணர் அனிலகூணர் என்னுதபடி இருந்ததேகுடியாகப் ப்ரியப்படுமபடிவந்து தோன்றினான். பாரோர்க்கெல்லாமென்னையாலே - மத்யமரையும் கூட்டிக்கொண்டு ப்ரியப்படுமபடி வந்துதோன்றினுளென்கை. (பறை கறங்க) கொல்லுமானைக்குத் தலைப்பறையடிப்பாரைப்போலே

அந்.—ஒருவனிப்படி கண்டிருக்கச்செய்தே பரிச்சேதிக்கப்போகாதென்ற விடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சார்ங்கமுடைய) இத்யாதி. “பாரோர்” - மத்யமர், மத்யமென்று இடையாய் இடையரையுமென்ற த்தம். சிறியார் பெரியாரன்றிக்கே நடுகின்ற பேரென்றுதவறி.

(க) திருமொழி - க௦ - க௦ - கூ.

மூ.—சீரார் குடமிரண்டேந்திச்,—செழுந்தெருவே ௧௨
ஆராரெனச்சொல்லி யாடுமது கண்டு,
ஏராரிளமுலையா ரென்னையருமெல்லாரும், ௧௩

அந்.—சீர் ஆர், இரண்டுகுடம், ஏந்தி, செழும் தெருவே, ஆர் ஆர் எனச் சொல்லி, (௫) ஆடுமது, கண்டு, ஏர் ஆர், இளமுலையார், என்னையரும், (௧௦) எல்லாரும், (௧௧)

அர்.—(பகவத் ஸம்பந்தமாகிற) சீர்மையையுடைய, இரண்டு குடங்களை, மேலெடுத்து, விசாலமான வீதியில், ஆர்! ஆர்! என்று (பெண்களெல்லாரும் தங்கள் ஸ்வரூபத்தைக் காத்துக்கொள்ளுங்கோளென்று) சொல்லிக் கொண்டு, (௫) குடக்கூத்தாடுவதைப், பார்த்து, அழகுள்ள, இளங்கொங்கையையுடைய, என் தாய்மார்களும், (௧௦) (மற்றுமுள்ள) அனைவரும்,

வ்யா —பறையடிக்கவந்து தோன்றினான். (சீரார் குடம்) பதார்த்தங்களுக்குச் சீர்மையாவது அவனோடே தேனுமொரு ஸப்சமுண்டாகையிறே. சீரார் குடமென்று தன்னுடைய நோயாசையிருக்கிறபடி. (இரண்டு) ஒருபந்தைப்புகிவிக்க வெறித்தது இரண்டுகுடமிறே. (ஏந்தி) வ்யாபரியா நிற்கச்செய்தே. ஏந்தி யென்னும்போது - ஆகாசத்திலே நிற்கிறுப்போலே நிற்கையும் கையிலுமப்படியே பொருந்தியிருக்கிறுப்போலே மாற்றாற்றவருகிற சடக்கிருக்கிறபடி.

(செழுந்தெருவே) அகலநீளங்களாலே குறைவற்றதெரு. (௧) “வீதியாவருவான்” என்று வடிவைப்பாரித்துக் கொடுவந்ததெருவிறே. (ஆராரெனச்சொல்லி) (௨) “காரிகையார் நிறைகாப்பவ்யார்” என்னுமாபோலே என்னுடைய உத்யோகமிருந்தபடி கண்டதிறே. “ஸ்திரீத்வாபிமாநமுடையவர்களே! உங்கள் ஸ்திரீத்வத்தைக் காக்க வல்லார் காத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்பாரைப்போலே வந்து தோன்றினென்கை. (ஆடுமதுகண்டு) அக்குடக்கூத்தாடுகிற படியைக் கண்டு. (ஏராரிளமுலையார்) அக்குடக்கூத்துக்கண்டு குறியழியாத முலை படைத்தவர்கள். (என்னையருமெல்லாரும்) விலக்கக்கண்ட தாய்மாரும் மற்றுமுள்ளாரும். (வாராயோவென்றார்க்குச் சென்றே நென்வல்வினையால்) ஹிதஞ்சொல்லுவாரோடு பரியஞ்சொல்லுவாரோடு வாசியற எல்லாருமொக்க “கெடுவாய்! கெட்டாயிறே, வந்து

அந.—“சீரர்குடம்”-(னோயாசை) தன்னுடைய முலையையும் குடம் போலே ஏந்தாநோவென்கிற ஆசை. “வாராயோ” - “ஓ” என்றத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (ஹிதவசனம் சொல்லுவாரோடு) இத்யாதி. காணாதே கெட்டாயிறே யென்றபடி.

(௧) நாய்ச்சியார் திருமொழி - ௧௪. (௨) திருவருத்தம். ௧௧.

மு.—வாராயோவென்றார்க்குச்சென்றேனென் வல்வினையால்,
காரார்மணிநிறமுங் கைவளையும் காணென் நான், கச
ஆரானுஞ் சொல்லிற்றும் கொள்ளேன்,—

அந்.—வாராயோ, என்றார்க்கு, என் வல்விலையால், சென்றேன். கார்
ஆர், (டு) மணி, நிறமும், கைவளையும், நான், காணென், (கஸ) ஆரானும்,
சொல்லிற்றும், கொள்ளேன், (கங)

அர்.—(பார்க்க) வரமாட்டாயோ? என்று அழைத்தவர்களுக்காக, என்
னுடைய மஹாபாபத்தினால், போனேன். (போனவிடத்தில்) மேகத்தோ
டொத்த, (டு) மணிபோன்ற, (என்) நிறத்தையும், கைவளையையும், நான்,
(இழந்து) காணாதவளானேன். (கஸ) யாராவது, சொல்லுகிறவற்றையும், அங்
குகிரியேன்; (கங)

வ்யா.—கொள்ளாய்” என்றழைத்தார்கள். (வாராயோ என்றார்க்கு)
பலகாலழைத்துவாராதாரை யழைக்குமாபோலே கடுகிவந்து கொள்
ளாயென்றார்கள்; கண்ணையங்கேவைத்து வாயாலே “வாராயோ”
என்கிறார்கள். (சென்றேனென் வல்வினையால்) “கொளரவ்யர் சொ
ன்னபடி செய்யவேணுமிதே” என்று சென்றேன். (என் வல்வினை
யால்) என்னுடைய மஹாபாபத்தாலே. வல்வினையென்கிறது, இப்
போது பக்தியையிதே. உத்தேஸ்யவிரோதி பாபமாயித்தனையிதே.

(காரார்மணி நிறமும் கைவளையுங்காணென் நான்) அவனோடு
கலந்துபெற்ற நிறமும் அத்தாலே தரித்த வளாகளும் கண்டிலேன்.
காரார்மணிநிறம் கண்ணினோடே கலந்துபெற்ற *நிறமும் அத்தாலே
தரித்தவளாகளும் கண்டிலேன். தன்னிறத்தைத்தான் “காரார்மணி
நிறம்” என்பானென்னென்னில் “நீலமணிபோலே ஒருவடிவிறுக்
கும்படியே!” என்று அவனை வாய்புலத்தக் கேட்ட வாஸனையாலே
“காரார்மணிநிறம்” என்று ஸ்லாகிக்கிறார். (நான் - காணென்)
எதிர்த்தலையை இக்காட்சிகாணக்கடவ டீ நான், அத்தலையித்தலையாய்
நான்காணென். (க) “ஒளிவளையும்மாநிறமும் கொண்டார்” என்று
எப்போதும் அவன் விரும்பிக்கொள்வதிலையிதே.

(ஆரானும் சொல்லிற்றுங்கொள்ளேன்) ப்ரியஞ்சொல்லுவா
ரும் விரிதஞ்சொல்லுவாரும்சொல்லும்வார்த்தைகளுங் கொள்ளேன்.

அரு.—“ஓ” என்றழைத்தபற்ற அருளிச்செய்கிறார் (கண்ணையங்கே)
இத்யாதி. “நிறங்கெகைக்கடி ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (காரார்மணி
நிறம்) இத்யாதி. “ஆரானுஞ் சொல்லிற்றுங்கொள்ளேன்” அவன் சொல்லும்

* கண்டிலேன் என்னுளவுக்கும் நிறமிதே என்று பாடாந்தரம்.

(க) திருநெல்வேலித்தாண்டகம். ௨௩.

§ (பா) தான்.

ஸ்ரீ.—

அறி வழிந்து

தீராவுடம்பொடு பேதுறுவேன் கண்டிரங்கி, கரு
ஏரார்கிளிக்கிளவி யெம்மனைதான் வந்தென்னைச்,

அந்.—அறிவு, அழிந்து, தீரா, உடம்பொடு, பேதுறுவேன், (ரு) கண்டு, இரங்கி, கிளி, ஏர் ஆர், கிளவி, (க0) எம்மனை, தான், வந்து, என்னை, (கசு)

அர்.—மதிக்கெட்டு, சிதிலமான உடலுடன், திகைத்த என்னைக் கண்டு, (ரு) தயைசெய்து, கிளியைக்காட்டிலும், அழகு மிக்க, சொல்லே யுடைய, (க0) என் தாய், தானே, வந்து, எனக்கு, (கசு)

வ்யா.—அதாவது - பிரிவாற்றாமைக்கு ஆஸ்வாஸஹேதுவாக வருத்த கீர்த்தநம்பண்ணித் தரிக்கக்கடவதிறே. ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், ஏகாக்ஷி ஏககர்ணிகளுக்கு அகப்பட்டவன்று “பன்னிரண்டாண்டு நானும் பெருமானும் எங்கள் மாமனார் மாளிகையிலே ரஸித்தோங்காணுங்கோள்” என்று தன்னாற்றாமையாலே ராக்ஷஸங்களுக்குச் சொல்லித் தரித்தாளிறே, அப்படி நான் சொல்லமாட்டாவிட்டால் பந்துக்கள் சொல்லிற்றுக்கேட்கலாமிறே ; அதுவும் மாட்டிற்றிலேன்.

அதுக்கு நிபந்தநமென்னென்னில், (அறிவழிந்து) கேட்கைக்குப் பரிகரமில்லாமையாலே. (தீராவுடம்பொடு) இப்படியாற்றாமை மிக்கால் (க) “அச்சேத்யம் அதாஹ்யம்” என்னும் ஆத்மவஸ்துவைப்போலே யாகவேணுமோ? அழியக்கடவதான உடம்பு. (பேதுறுவேன்கண்டிரங்கி) இப்படியாற்றாமையாலே அறிவு கெட்டுக்கிடக்கிற வென்னைக்கண்டிரங்கி. ஆஸ்ரயத்திலிரக்கம் குடிபுகுராமல் வார்த்தைசொல்லவிறே இவள்கற்றது. அவளும் ஸ்ராவயமாக வார்த்தைசொல்லக்கற்றாள் காணும் ; என் தசாவிபாகமிருந்தபடி. (ஏரார்கிளிக்கிளவி) “கிளியின்பேச்சுப் பேய்ப்பாட்டு” என்னும்படி காணும் இவள்பேச்சினினிமை. (எம்மனை) இதுக்கு நிபந்தநமென்னென்னில் ; பெற்றதாயாகையாலே. அதாவது—“அதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாது” என்று நிஷேதிக்குமதுக்கு மேற்பட என்ஸத்தையை யழியவிடாளிறே. (தான்வந்தென்னை) என்னாற்றாமையை

அந்.—வார்த்தை யேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது பிரிவாற்றாமைக்கு) இத்யாதி, வருத்த கீர்த்தநம்பண்ணி, தரித்த பேருண்டோவென்ன (ஸ்ரீ ஜநகராஜன்) இத்யாதி. “இரங்கி” ஹிதபரையான விவரிரங்கக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரயத்தில்) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. முன்பு ஹிதபரையாகையாலே இரக்கங்குடிபுகுராமல் வெவ்விவ் வார்த்தை சொல்லும் தாயாருமிரங்கும்படியாயிற்று இப்போதிவன் தசையென்றபடி.

மு.—சீரார் செழும்புழுதிக் காப்பிட்டுச்,—செங்குறிஞ்சித் கள்
தாரார் நறுமலை சாத்தற்குத், தான் பின்னும்
நேராதனவொன்று நேர்ந்தாள்,—அதனாலும் கள்
தீராதென் சிந்தைநோய் தீராதென் பேதுறவு,
வாராதுமாமை

அந் —சீர் ஆர், செழும், புழுதி, காப்பிட்டு, பின்னும், (௫) செங்குறி
ஞ்சி, தார் ஆர், நறுமலை, சாத்தற்கு, தான், (௧௦) நேராதன, ஒன்று, நேர்
ந்தாள், அதனாலும், என் சிந்தைநோய், தீராது, என் பேதுறவு, தீராது,
மாமை, (௧௫) வாராது, (௨௦)

அஃ.—(பாகவத பாதஸ்பர்சத்தினால்) செல்வம் மிக்க, அழகிய, (புரீபாத)
துளியை, ரகைஷ்யாக விட்டு, அதற்குமேல், (௫) செழுமையான குறிஞ்சி
நிலத்திலுண்டான, தாரினால் கட்டப்பட்ட, மணமுள்ள, மாலையைச், சாத்த
ப்பட்ட தேவதையாகிய ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்திலும், தான், (௧௦)
(செய்த அஞ்சலிஸாதமாகிறதோவென்று சங்கித்து) செய்யத்தகாத,
ஒன்றை (ப்ரணமத்தை) (தேவதாந்தர விஷயத்தில்) செய்தாள் ; அந்த
கருயத்தினாலும், என் மரோவ்யாதி, (௧௫) தீரவில்லை; என்னறிவு கேடு,
தீரவில்லை; (போன) நிறம், வரவில்லை. (௨௦)

ல்பா.—க்கண்டபடியாலே தானேவந்து. (சீரார் செழும்புழுதிக்கா
ப்பிட்டு (௧) “மாயன் தமரடி நீறுகொண்டணியமுயலில் மற்றில்லை
கண்டரிவ்வணங்குக்கு” என்றிருக்கும். வைஷ்ணவஸந்தரமாகை
யாலே தான் பாதரேணுவைவாங்கிரகையாக இட்டாள். (செங்
குறிஞ்சி) என்னற்றுமைகண்ட கலக்கத்தாலே தான் பாதரேணுவை
எனக்கு ரகைஷ்யாக இட்டவளவில் பர்யவஸியாமையாலே, தேவதா
ந்தரங்களென்றால் அருவருக்குங்குடியாயிருந்துவந்து தேவதார்
தரங்களின் காலிலே விழும்படியாயிற்றுக்காணும். (செங்குறிஞ்சித்
தாரார் நறுமலை சாத்தற்கு) ஒருதிருத்துழாய் பரிமாறாத தேவதை
யாகவேனுமோபின்னை. (தான் பின்னும் நேராதனவொன்று நேர்
ந்தாள்) தான் வகுத்தவிஷயத்திலே ஓரஞ்சலி பண்ணினால் “அது
ஸாதந்திலந்வயிச்சிற்செய்வதென்” என்றிருக்கக்கடவதான் ஓரஞ்
சலியு மகப்படப்பண்ணினுன்போலே காணும்.

(அதனாலும் தீராதென் சிந்தைநோய்) பண்டேமிக்கு வருகிற
நோவு ஸ்தவதாந்தரஸ்பர்சத்தால் அறமிக்கது ; (தீராதென்பேது
றவு) அறிவுகுடி புகுந்ததில்லை. (வாராதுமாமை) நிறம் வருமென்

அரு.—“சாத்தற்கு” - சாஸ்தாவென்று அய்யன் பாழி. “மாமை”;
விஸ்வேஷ தசையிலே நிறம் வருமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நிறம்வரு

மு.—

அது கண்டு மற்றாங்கே,

கஅ

ஆரானு மூதறியு மம்மனைமார் சொல்லுவார்,

பாரோர் சொலப்படும் கட்டுப்படுத்திரேல்,

கக

ஆரானும் மெய்ப்படுவ நென்றார்,—அதுகேட்டுக்

அந்.—அதுகண்டு, மற்று ஆங்கே, ஆரானும், மூது அறியும், (டு) அம் மனைமார், சொல்லுவார், பாரோர், சொலப்படும், கட்டுப்படுத்திரேல், (கௌ) ஆரானும், மெய்ப்படுவன், என்றார், அதுகேட்டு, (கச)

அஃ.—அதைக்கண்டு, வேறு, அங்கேயுள்ள, ஆரோ சில (அநாவூத ரான), பழமை (யான சித்தஸையறியும்), அம்மையார்கள், (டு) சொல் லுவர்கள், (வெதனில்), உலகத்தார் (சித்தஸையாகச்) சொல்லுகிறவற்றை, அதுவந்தித்தி கோளாகில், (கௌ) (இவளுக்கு பாதுகை) எவனையிருந்தாலும், வெளிப்படுவான், என்று சொன்னார்கள்; அதைக்கேட்டு, (கச)

வ்யா.—கைக்கு ஹேதுவின் தக்கே இருக்கச் செய்தே நிறம்வந்ததில்லை யென்றானிறே, “என்றாற்றாமை கண்டால் நிறம்தானே வரவே னும்” என்றிருக்கிறார்களானும். (அதுகண்டு மற்றாங்கேயாரானு மூதறியும்மனைமார் சொல்லுவார்) தங்களை யழையாதிருக்கச் செய்தே மூதறியும்மனைமார் சொல்லுவார்கள். (மூதறியும்மனைமார் சொல்லுவார்) “இந்தரன்புகளிருக்கும்படியென்!” என்று ஒருத்தி ஒருத்தியைக்கேட்க, “தொண்ணூற்றெட்டிந்தராதிகளை ஸே வித்தேன், இந்தரன்படி கேட்கிறாய், வேணுமாகில் சொல்லுகிறேன்” என்றானிறே, அப்படியே பழையராய் நோய்களுமறிந்து நோய்க்கு நிதாநமறிந்து பரிஹாரமும் பண்ணுவித்துப் போரும் மூதறியா ட்டிகள் சொல்லுகிறார்கள். (பாரோர் சொலப்படுங் கட்டுப்படுத்திரேல்) பூமியில் அறிவாரும் அறியாதாருமொக்கக் “கட்டுப்படுத்தக்கால் நோய்க்கு நிதாநம்தெரியும்” என்று சொல்லாநிற்பர்கள், அதைச் செய்யுங்கோளென்ன, அதுக்கு ப்ரயோஜமென்னென்னில், (ஆரானும் மெய்ப்படுவனென்றார்) பெண்களைத் தீம்புசெய்து முகங்காட்டாதேயிருக்கும் க்ருஷ்ணனையாகிலும் வெளிப்படுமென்றார்கள்.

(அதுகேட்டு) “*கூட்டுப்படுங்கோள்” என்றார்கள் மூதறியா ட்டிகள், இவர்களும் *கூட்டுப்படுப்பாராக விசைந்தார்கள், அவ்வா னிலே தன்னை யழையாதிருக்கச்செய்தே இவர்களிசைவைக்கேட்டு

அநு.—மென்கைக்கு இத்தாதி. நிறம் வருகைக்கு ஹேது அவன் தான் வருகை யென்றபடி.

* (பா) கட்டுப்படு.

மு.—காரார் குழல்கொண்டை கட்டுவிச்சி கட்டேறி, ௨௦
சீரார் சுளகில் சிலநெல் பிடித்தெறியா,
வேராவிதிர்விதிரா மெய்சிலிராக்

அந்.—கார் ஆர், குழல்கொண்டை, கட்டுவிச்சி, கட்டேறி, சீர் ஆர்,
(௩) சுளகில், சிலநெல், பிடித்து, எறியா, வேரா, (௪) விதிர்விதிரா, மெய்
சிலிரா, (௧௨)

அந்.—கருநிறத்தையுடைய, மயிர்முடியையுடைய, கட்டுவிச்சியான
வன், தேவாவிஷ்டையாய், (ஸாராஸாரவிவேசமாசிற) சீர்மையையுடைய,
(௩) முறத்தில், சில நெற்களை (க் கைப்பிடியினால்) பிடித்து, இறைத்து,
வேர்வைவிட்டு, (௪) அங்கைசதில்யத்தையடைந்து, சீரத்தில் மயிர் சிலிர்த்
துக்கொண்டு, (௧௨)

வ்யா.—தானே வந்து புகுந்தான் கட்டுவிச்சி. பகவத் விஷயங்களைக்
கேட்கைக்கு ருசியுண்டென்றறியு மித்தனையிதே வேண்டுவது, ஆசா
ர்யர்கள் தாங்களே வந்து சொல்லுவார்களிறே. முன்புத்தை ஆசார்ய
ர்கள் பகவத் விஷயஞ் சொல்லும்போது நாலிரண்டு பேருக்காயிற்
றுச் சொல்லுவது; அதுதானு மவர்கள்படியறிந்தால் சொல்லு
வது; அங்ஙனன்றிக்கே, “ருசியுடையார்” என்று தோற்றினவன்
விலே சொல்லுவர் எம்பெருமானார்; அப்படி காணுமிக்கட்டுவிச்
சியும்.

(காரார் குழல்கொண்டை) கட்டுப்படுத்தினவன் சொல்லும்
வார்த்தையிலுங்காட்டில் இவன்மயிர்முடியே இவருக்கு போக்ய
மாயிருக்கிறபடி. ஆசார்யர்களுடைய ஆதம் குணங்களிலுங் காட்டில்
தேஹகுணமே உத்தேஸ்பமாயிருக்கிறபடி. (கட்டுவிச்சி கட்டேறி)
தேவாவிஷ்டையானான். அதாவது கொட்டாவி கொள்வாதே முரிக்கி
ராதே செய்தபடி. (சீரார் சுளகில்) சுளகுக்குச் சீர்மையாவது பதா
றுத்து மணியும் மணியாக்கி பதரும் பதராக்குமதிதே. இச்சனாகும்
தேவதார்தரங்களாகிற கூளத்தையும் பதலையுமுறுத்து (௧) “மணி
யேமணிமாணிக்கமே” என்கிற மணியைக் காட்டப்படுகிற சுளகிறே.
ஆசையாலே சீரார் சுளகு. (சில நெல்பிடித்தெறியா) “அவையுஞ்
சில நெல்லே!” என்கிறான். (வேரா விதிர் விதிராமெய்சிலிரா)
பகவத் விஷயஞ் சொல்லப்படுக்குத் தான் உடைகுலைப்பட்டபடி.
(௨) “மொய்த்துக் கண்பனிசோர மெய்கள் சிலிர்ப்ப” என்னக்க
டவதிறே. (௩) “मूढं नैव विदुः मूढा न विदुः मूढा न विदुः मूढा न विदुः
मूढेव क्ष्याम्यहम् புத்த்வாஜ்ஞாது மேவம்விதம் நரம்” என்று

அந்.—விதிர்விதிரை - சிதிலமாகை, பகவத் விஷயஞ் சொல்லப்படுக்
கா லாந்தபாஷ்பாதிகளுண்டாமோவென்ன (முநேவக்ஷ்யாமி) இத்தயாதி.

(௧) திருமொழி - ௧௧ - அ. அ.

(௨) பெருமாள் திருமொழி, ௨ - கூ.

(௩) பரீராமா - பால. ௧ - எ.

மூ.—

கை மோவா

பேராயிர முடையானென்றான்,—

அந்.—கைமோவா, ஆயிரம் பேருடையான் என்றான், (௨)

அர்.—(தன்) கையை மோர்ந்து, (அவன் மனதில் சொல்லிக்கொண்ட படி என்னென்றால்), (இவனை வருத்தினவன்) ஆயிரம் திருநாமங்களை யுடையவன், என்றான், (௨)

வ்யா.—ப்ரஸ்ரம்பண்ணின ஸ்ரீ வால்மீகிபகவானுக்கு ஸ்ரீ நாரதபகவான் ஆனவாறே சொல்லுகிறேனென்றான். அதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; அநந்யபரராய் ப்ரக்ருதிஸ்த்தானவாறே சொல்லுகிறேனென்றானிறே. பதார்த்தங்களை யுள்ளபடி யறிந்திருக்கிறவன் இனி ப்ரக்ருதிஸ்த்தானவாறே சொல்லுகிறேனென்றது - ப்ரஸ்ரபத்தாலே ராம குணங்களை ஸ்மரித்து நெஞ்சையுடையப் பண்ணினாயிற்று; தெளிந்து நான் ப்ரக்ருதிஸ்த்தானவாறே சொல்லுகிறேனென்னுமிய்த்தனையிறே. (க) “கீளைதொறுஞ் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்” என்னுமாபோலே. (௨) [கண்டு வணங்கினார்க்கித்யாதி] [காமனுடல்கொண்ட தவத்தாற்கு] தன்னையு மபிமத விஷயத்தையுஞ்சேர்த்ததுவே குற்றமாகக் காமனை தவிர்த்த அக்நிவர்ணனானவனிறே ருத்ரன், அவனுக்கு, [உமையுணர்த்தவித்யாதி] ப்ரஸ்ரபத்தாலே “இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களை யுடையவனா?” என்று உமை கேட்க, சிஷ்யாசார்ய க்ரமமறியாத தான் தென்றலும் சிறுதுளியும் பட்டாற்போலே, அவன், அவளைத் திருநாமங்களைச் சொல்லவிட்டித் தான் கேட்டிருந்தானாயிற்று. (அங்காரலங்கலானமையாலாய்ந்து) கேட்டுக் குறியழியாதேயிருந்தானோ வென்னில், முடியுண்ட மாலேபோலே யொசிந்திருந்தான். திருநாமப்ரஸங்கத்தாலே வன்னெஞ்சான ருத்ரன் பட்டபடி கண்டால் [கண்டு வணங்கினார்க்கென்னுங்கொல்] ஸாக்ஷாத் கரித்தாரென்படுகிறார்களோ?

(கைமோவா) (ஈ) பா வநாப்ரகர்ஷத்தாலே (ஈ) “விரைகுழவுநுந்துளவம் மெய்ந்நின்று கமழும்” என்கிறபடியே கை திருந்து ஸாய் நாமையிறே. (பேராயிரமுடையானென்றான்) (ச) * நாமம் பலவுமுடை நம்பியிறே. இப்படி பண்ணினாலும் (பேராயிரமுடையானென்றான்) ஒன்று தோற்றிற்று, இரண்டு தோற்றிற்று, நானு தோற்றிற்று, பத்து தோற்றிற்று, நூறு தோற்றிற்று, ஆயிரம்

அத.—(முடியுண்ட) - குடின. “மோவா” - கட்டுரைப்பார் கையை மூக்கிலே வைத்து மோப்பர்கள், அப்படியே இவளும் மோர்துபார்க்கிறாளென்றபடி

(க) திருவாய் - ௬ - ௬ - ௨. (௨) நான்முகன் திருவந்தாதி. எ.அ.

(ஈ) திருவாய் - ௧௦. ௬ - ௭. (ச) திருமொழி. ௧௦ - ௮ - ௬.

மு.—

பேர்த்தேயம்

காரார் திருமேனிகாட்டினுள், கையதவும்
சிரார்வலம்புரியே யென்றான்,—

உஉ

அந்.—பேர்த்தேயம், கார் ஆர், திருமேனி, காட்டினுள், கையதவும், (இ) ஆர் சீர், வலம்புரி என்றான், (எ)

அர்.—அதற்குமேல், கரியநிறமுடைய, திருமேனியையுடையவனைச் சுட்டிக்காட்டினுள், (அவனுடைய) திருக்கையில், (இ) பூர்ண குணங்களுடைய, திருவாழி இருக்கிறதென்றான்; (எ)

வ்யா.—பேர் தோன்றுகின்றதி! யென்றான். (பேர்த்தேயம் காரார் திருமேனி காட்டினுள்) ஸ்ரமஹரமான் மேகத்தைக்காட்டா வடிவைக்காட்டினுள். (க) * காரார் திருமேனி கண்டதுவே காரணமாக விடே இவ்வந்தானிப்படிப்பட்டது.

(கையதவும் சிரார் வலம்புரியேயென்றான்) ஒரு கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுடையவனென்றான். (உ) [உண்பதுசொல்லிவித்யாதி] இருளிலே சந்த்ரோதயம்போலே (ங) * இருளன்னமா மேனிக்குப் பரபாகமான ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தைச் சொன்னான். வலம்புரிக்குச் சீர்மையாவது - [உண்பதுசொல்லி லுலகளந்தான் வாயமுதம்] உண்ணும்படிசொல்லில் அவன் வாயாலே யூட்ட உண்பது. [கண்படைகொள்ளில் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே] அவன் வடிவைக்கடைக்கணித்துக்கொண்டு திருக்கையிலேயாயிற்று இடம் வலம் கொள்வது. ப்ரஸாதத்தைச்சூடி கைப்புடையிலே கிடப்பா ரைப்போலே. [பெண்படையாருன்மேல் பெரும்பூசல் சாற்றுகின்றான்] இவன் வாகம்ருதம் பெண்களுக்குத் துறையாயிருக்கும். ஸ்ரீ மதுரையிலும் திருவாய்ப்பாடியிலுமுள்ள பெண்கள் கையெடுத்துக் கூப்பிடாநின்றார்கள். [பண்பல செய்கின்றாய்] பகவத் விஷயத்திலே ப்ரத்யாஸந் செய்வதும் செய்கிறீர். அவர்கள் தனியே யநுபவியார்களிடே. [பாஞ்சசன்னியமே] நீவந்து சேர்ந்தவிடத்துக்குத்தகாது உன் குணம், உன் பிறப்புக்குச் சேரு மித்தனை. பாஞ்சஜந்யமிடே.

அரு.—“பேர்த்தேயம்”. திரியட்டும். “பாஞ்சஜந்யம்” பாஞ்சஜ நென்கிற அஸூரன் வயிற்றிலே பிறத்தது.

(க) சிறிய திருமடல். இஊ. (உ) நாயச்சிபார் திருமொழி. எ - அ.

(ங) பெரிய திருவந்தாதி. உச.

மு.—

திருத்துழாய்த்

தாரார் நறுமலை கட்டுரைத்தாள் கட்டுரையா, உப
நீரேது மஞ்சேல் மின் நும்மகளை நோய் செய்தான்,
ஆரானு மல்ல நறிந்தே நவனை நான், உச
கூரார்வேல் கண்ணீர்

அந்.—திருத்துழாய், தார் ஆர், நறு, மலை, கட்டுரைத்தாள், (இ) கட்டுரையா, நீர், ஏதும், அஞ்சேல்மில், நும்மகளை, (க௦) நோய் செய்தான், ஆரானுமல்லன், அவனை, நான், அறிந்தேன், (க௫) கூர் ஆர், வேல், கண்ணீர்,

அர்.—திருத்துழாயின், தாரையுடைய, பரிமளமுள்ள, மலை, (மார்பிலிருக்கிறது) என்றான்; (இ) (இப்படி மனதில்) சொல்லிக்கொண்டு, (இனிவெளிப்புடச் சொல்லுகிறான்), நீங்கள், சிறிதும், பயப்படவேண்டியதில்லை; உங்கள் பெண்பிள்ளையை, (க௦) நோவுபடுத்தினவன், மற்றொருவனுமல்லன்; அவனை, நான் (இன்னுனென்று) அறிந்தேன்; (க௫) கூர்மையுள்ள, வேல்போன்ற, கண்களையுடையவர்களை! (க௮)

வ்யா.—(திருத்துழாய்த்தாரார் நறுமலைகட்டுரைத்தாள்) உபய விபு திராதகை இட்ட தனிமாலையைச் சொன்னான். (க) *தாமத்துளப நீண்முடிமாயன்றனக்கிறே இவன் மடலெடுக்கிறது.

கீழ்ச்சொன்னவையுடைய ஸ்வகதமாகச் சொன்னான். (கட்டுரையா) அவற்றைத் தன்னிலே சொன்ன வந்தாரம். (நீரேது மஞ்சேல்மின்) நீங்களேதேனுஞ் சிலவென்று பயப்படாதே கொள்ளுங்கோள். தேவதார்த்தரஸ்பர்சமில்லை, நீங்களாஞ்சாதே கொள்ளுங்கோளென்கிறான். (நும் மகளை நோய் செய்தா ஆரானுமல்லன்) இவன் நோவுபடுங்காட்டில் உங்களையும் மறக்கவேணுமோ? உங்கள் வயிற்றிலேபிறந்தாரை அவரதேவதைகளால் நோவப்பார்க்கவொண்ணுமோ? (ஆரானுமல்லன்) நாய்தீண்டிற்றில்லை.

(அறிந்தேனவனை நான்) ஸ்வயத்தந்தாலே காணப்புக்கு (உ) “यत्तु” “वाचि” “न” “र” “न”-யதோவாசோகிவர்த்தந்தே” என்று மீண்ட வேதம்போலன்றியே, அவன் காட்டின வெளிச்செறிப்பாலே அவனைக் கண்டநான் அறிந்தேன். (கூரார்வேல் கண்ணீர்) அறிந்தாளாகில் இவன் ஆரென்று தலைக்கட்டப் புகுகிறாளென்று சொல்லி எல்லாருமொக்கத் தன்னை கூர்க்கப்பார்த்துக்கொண்டு நின்றவர்களை

அந்.—“கட்டுரையா” “கட்டுரைத்து, லப்பத்தம், “ஆராலிவ்வயம்”

(க) திருமொழி - சு - இ - ௧௦.

(௨) தைத்திரீயம் - ஆரந்த - ௯.

மு.—

உமக்கறியக் கூறுகேனே,

ஆராலில் வைய மடி யளப்புண்டதுதான்,

உரு

அந்.—உமக்கு, அறியக்கூறுகேன், ஆரால், இவ்வையம், அடியளப்புண்டது, (ரு)

அந்.—உங்களுக்குத் தெரியச்சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். ஆராலே, இப்பூமி, அளக்கப்பட்டதோ, (ரு)

வ்யா.—ஸம்போதிக்கிறான். (உமக்கறியக்கூறுகேனே) இவளுடைய நோய்க்கு தேவதார்தரங்களின்காலிலே விழும்படி கலங்கியிருக்கும் நீங்களுங்கூட வறியும்படி வார்த்தைசொல்லவோ?

(ஆராலில்வைய மடியளப்புண்டதுதான்) பூமிப்பரப்பைத் தன் காத்கீழே யிட்டுக்கொண்டவரார்? “ஆரால்” என்கையாலே (க) “ஈபாவஞ்செய்து அருளாலளிப்பாரார்” என்றால், “அவன்” என்னவேண்டும் ப்ரஸித்தியை யுபஜீவித்ததின்னு சொல்லுகிறான். (இவ்வையம்) (உ) [மண்ணையிருந்து துழாவி வாமனன் மண்ணிது வென்னும்] பூமிப் பரப்பையடையத் துழாவியிருந்து அவன் அடிச்சுவடுமோந்தவரைப்போலே சொல்லும். வீஸ்வாமிதரமஹர்ஷி யாகம்காக்கப் பெருமானெழுந்தருளுகிறபோது “ருவியே! இங்கே தோற்றுக்கிற ஆஸ்ரமம் ஏது!” என்று கேட்டருள, “ஸ்ரீவாமநெழுந்தருளியிருந்து தபஸ்ஸுபண்ணின ஸித்தாஸ்ரமம், ‘அவனெழுந்தருளியிருந்துபோன விடம்’ என்று நான் இம்மண்ணை மோந்துகொடுக்கிறேன்” என்றாணிறே; அப்படியே இவ்வையம் மென்று அடிச்சுவடு தோற்றுக்கிறபடி. (ஆராலில்வையமடியளப்புண்டதுதான்) §(இத்தால்)(ரு) “புவனியெல்லாம் நீரேற்றளந்த நெடியபிரானருளாவிமே” என்னுமாபோலே தன்னுடைமையையிரந்து பெறுமவனன்றோ? இவளைவிட்டுவைக்குமோ? வென்றபடி. மண்ணையிரந்து அளந்துகொள்ளுமவன் பெண்ணை நோவுபட விட்டுவைக்குமோ? வென்றபடி.

அந்.—“ஆரால்” என்று ப்ரஸ்ஸையன்று, அவனையொழிய உண்டோ வென்கிற ப்ரஸித்தியைப் பற்றச்சொல்லுகிறதென்றபடி. இவ்வையம், †(இரந்தும் பரந்தும் சாடு; பரந்து-வளர்ந்தென்ற்த்தம். மற்றையது தவநி.

(க) திருவாய்மொழி - உ - உ - உ. (உ) திருவாய்மொழி - ச - ச - ச. § குண்டலிதாசுடரம் க்வாசிக்கம். அந்விதம்.

† குண்டலிதாரும்பதம் அந்விதம். (ரு) திருவிருத்தம் - சுசு.

மூ.—ஆராலிலங்கை பொடிபொடியா வீழ்ந்தது, மற்

றாராலே கன்மாரி காத்தது தான்,—ஆழி நீர்

௨௬

ஆரால் கடைந்திடப் பட்டது,

அந்.—ஆரால், இலங்கை, பொடிபொடியா, வீழ்ந்தது, மற்று, (௫) ஆராலே, கல்மாரி, காத்ததுதான், ஆழிநீர், ஆரால், (௧௦) கடைந்திடப் பட்டது, (௧௧)

அரி.—ஆராலே, லங்காபுரி, (௩௫) சூர்ணமாய், நகித்ததோ, அதுக்கு மேலே, ஆராலே, கல்மழை (யிலே லோசுலம்), (௪௦) ரக்ஷிக்கப்பட்டதோ, ஸமுத்ர ஜலம், ஆராலே, (௧௦) கடையப்பட்டதோ, (௧௧)

வ்யா.—(ஆராலிலங்கை பொடிபொடியாவீழ்ந்தது)வரபல புஜபலங்களாலே மிக்க இலங்கை யாராலேதுகளாயிற்று. (ஆரால்) தங்கள் தரமறியாதே வரத்தைக்கொமித்து அவனாலே குடியிருப்பிழந்து கழுத்துக்கப்பட்டுமாய்க்கப்பிட்டுத்திரிந்தப்ரஹ்மாதிகளாலேயோ? புதுக்கும்பிடாகையாலே செய்வதறியாதே செய்தபடி. இத்தால்—ஒருத்திக்காக (௧) * உண்ணுதுறங்காதொலிகடலைபூட்டுத்து இப்படி யரியனசெய்து கைக்கொள்ளுமவன் இவனை நோவுபட்டிருக்க விடானென்றபடி.

(மற்றாராலே கல்மாரிகாத்ததுதான்) பசிக்கோபத்தாலே இத்தான் வர்ஷிக்க அவ்வர்ஷம் நோக்கப்பட்டதாராலே? அவ்வர்ஷத்திலே யகப்பட்ட இடையராலும் பசக்களாலுமோ? இத்தால் - தன்னால் வந்த நலிவும் தானே பரிஹரிக்குமென்றபடி.

(ஆழிநீராரால் கடைந்திடப்பட்டது) (௨) அஸ்மீனாயஸஸ்

ஈஹி:- அப்ரமேயோமஹோததி:] ஒருவராலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதபடி பேராழத்தையுடைத்தாயிருக்கிற ஸமுத்ரத்தைக்கடைந்து (௩) “கடைந்து கலக்குறுத்துதுலுப்பு குந்து நின்றாடலறுத்தவர்” என்கிறபடியே அதில் நற்சிவரமான அம்ருதத்தைக் கொண்டாரா? கடலைக்கடையவென்று உபக்ரமித்துக் கைவாங்கினதேவர்களாலும் அஸுரர்களாலுமன்றிறே. (௪) “அன்றுதேவரகரர் வாங்க” இத்யாதியிறே. தேவர்களும் அஸுரர்களும் கைவாங்கின பின்பிறே கடலைக்கடையப்புக்கது. இத்தால் - பல வடிவைக்கொண்டு உடம்புநோவ ப்ரயோஜனாத்ரபரர்க்கு மகப்படக் கார்யஞ் செய்யுமவன் (௫) அமுதில் வரும் பெண்ணமுதை நோவுபட

அந்.—“கடைந்திட” ஊறல் - ஸாரம்.)

(௧) நாய்ச்சியார்திரு - ௧௧ - ஏ. (௨) ஸீராமா - யுத்த - ௧௧ - ௩௧.

(௩) நாய்ச்சியார் - ௧௦ - ௧. (௪) திருவாய் - ஏ - ௧ - ஏ.

(௫) திருமொழி - ௬ - ௧ - ௨.

மு.—

அவன் காண்மின்

ஊராரிரைமேய்த் துலகெல்லா முண்மிழ்ந்தும், உள
ஆராத தன்மையனா

அந்.—அவன் காண்மின், ஊர், ஆரிரை மேய்த்து, உலகு எல்லாம்,
(ஊ) உண்டு, உமிழ்ந்தும், ஆராத, தன்மையனாய், (க)

அந்.—அவன் கிழகோள்; ஊரிலுள்ள, பசுக்கட்டங்களை, மேய்த்து,
லோகங்களெல்லாவற்றையும், (ஊ) (ப்ரளயத்தில்) அமுதுசெய்து, (ஸ்ருஷ்டி
காலத்தில்) வெளிப்படுத்தியும், (இப்படி ரக்ஷித்தவிடத்திலும்) த்ருப்திபிற
வாத, ஸ்வபாவத்தையுடையவனாக் கொண்டு, (க)

வ்யா.—வைக்குமோ? வென்றபடி. (க)* விண்ணவரமுதுணவமு
திவ்வரும் பெண்ணமுதுண்டவனிறே.

(அவன்காண்மின்) இவ்வபதாரங்கனெல்லாம் செய்தவனுக்கு
உங்கள் மகள் நோவுபிமித்தனைபல்லது வேறு தேவதார்தரங்க
ளுக்கு நோவுபிமோ? (ஊராரிரைமேய்த்து) தங்களுக்குப் பசுக்க
ளளவுபட்டு ஊராரிரைமேய்க்கிறானன்றிறே (உ) “உங்களை மா
ரிரையெல்லாம் வந்து புகுதரும்போது” என்று கண்ணெச்சிலாம்
படியிறே இவர்கள் கோஸம்ருத்தியிருப்பது. அப்படியிருக்கச்செய்
தேயும் கோரக்ஷணத்திலே அந்வயித்தவனாகையாலே ஊராரிரை
மேய்க்கும். ஒருவன் ஒருரக்ஷணத்திலே உத்யுத்தனால் ரக்ஷயவர்க்
கம்பெற்றதில் பர்யாப்தனாகானிறே; அப்படியே ஊராரிரையை
யெல்லாம் மேய்க்கும். (உலகெல்லாமுண்மிழ்ந்தும்) ப்ரளயத்தில
கப்பட்ட லோகங்கனையெல்லாம் திருவயிற்றிலே நோவுபடாமே வை
த்து, அங்கே நெருக்குண்ணைபடி வெளிநாடி காணவுமிழ்ந்தும்,
“ஊராரிரை மேய்த்துலகெல்லாமுண்மிழ்ந்தும்.” என்று ஊரா
ரிரை மேய்த்தத்தோடு உலகெல்லாமுண்மிழ்ந்தத்தோடு வாசியின்
றியே யிருக்கிறதுகாணுமிவர்க்கு. (ஆராததன்மையனாய்) ரக்ஷய
வர்க்கத்தையெல்லாம் ரக்ஷித்தாலும் தானென்றுஞ்செய்யாதானு
யிருக்கிறபடி. அதாவது - “தன்னை விஸ்வவித்து உடன்கிடந்த
வனை மடிதடவினவன் நெஞ்சாறல் பரிமாபோலையாயிற்று ரக்ஷய
வர்க்கத்தை நோவுபடக்கொடுத்து நோக்குகையாவதென்னன்பது”
என்று அவன் புண்பட்டிருக்கும்படி. ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில்

அந்.—“ஆராத தன்மையனாய்” அப்படி பாட்டுக்குப் புண்பட்டிருக்கு
மோவென்ன (ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில்) இத்தாதி.

மு.—

யாங்கொருநாளாய்ப்பாடிச்,

சீரார் கலையல்குல்

அந்.—ஆங்கு, ஒருநாள், ஆய்ப்பாடி, சீர் ஆர், கலை, (௫) அல்குல், (சு)

அரி.—அந்த (ரக்ஷணியில்லாத) லோகத்தில், ஒருநாள், திருவாய்ப்பாடியில், (பகவத் ஸம்பந்தமாகிற) சீர்மையுள்ள, புடைவையையும், (௫) நிதம்பத்தையும், (சு)

வ்யா.—ருஷிகள் ராக்ஷஸராலே நோவுபட்ட சரீரங்களை (க) “*सिंहोऽसौ*” என்று காட்டி அந்நாயப்பட, “ஒரு ரக்ஷதனுள்” என்று சொல்லிப் பட்ட நோவால்வந்தலஜ்ஜையிறையுங்களுக்கு (உ) “*गुरुणा*” சுரீரணி” கர்ப்ப பூதாஸ்தபோதநா” என்று உங்கள் கையிலே உங்களை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும் கைம்முதலுண்டாயிருக்கச்செய்தே கர்ப்ப பூதரைப்போலே உங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு நீங்கள் கடனிகொள்ளறியிலே யிருக்கிற உங்களுக்கு வந்த லஜ்ஜை ஸஹிக்கலாம்; நோவுபடுவிகொளும் நீங்களே யாய் வந்தறிவிப்புகொளும் நீங்களேயாம்படி பிற்பாடராணே மென்பதாய்க்கொண்டு லஜ்ஜை நம்மால் பொறுக்கவொண்ணது” என்றானிறே. அப்படியே யிங்கு மாராததன்மையனும். (ஆங்கு) ரக்ஷணமில்லாத தேசத்திலே பிறக்கும் பரிமாற்றம். (ஒருநாள்) காலக்ருத பரிணாமமுள்ள தேசத்திலே பிறந்தபடி கேட்கலாகாதோ? (ஆய்ப்பாடி) பரமபதம்போலே காணுந் திருவாய்ப்பாடியும். அவர்களுக்கு ஜந்மவருத்தமில்லாதாற்போலே இவர்களுக்கும் ஜந்மவருத்தமில்லாதபடி. (சீரர்கலையல்குல்) யசோதைப் பிராட்டி. சாத்தின பரியட்டத்துக்கு ஸம்பத்தெங்ஙனே வந்ததென்னில்; பிள்ளை சீரமைக்காக *विभु*க்குக்கழித்து ஒப்பித்திருக்கும் இவனுடைய பற்றுமஞ்சளும் கண்ணும் மையுமாயிருக்கு மலங்காரம். அல்குலுக்குச் சீர்மையாவது - (ங) “எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கையிறுத்திம்” என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனை யெடுத்தி ஒசிர்தவிடை. முற்காலத்திலே பெரியதிருநாள் ஸேவித்த முதலிகள் “திருநாள் ஸேவித்த

அரு.—மேலுக்கவதாரிகை (ரக்ஷணமில்லாத) இப்பாதி. இங்குள்ள ப்ரஸ்யாத்தபத்துக்கள் பரமபதத்துக்கில்லாமையாலே (ரக்ஷணமில்லாத தேசத்திலே) என்கிறது. “சீரர்கலை”; (சீரமைக்காக) அனுகாமைக்காக. பகவத்ஸப்சத்தால் வந்ததுவட்கி உத்தேச்யமாயிருக்குமோவென்ன (முற்காலத்தில்) இப்பாதி.

(௧) ஸீராமா - ஆரண்ய - சு - சுசு. (௨) ஸீராமா - ஆரண்ய - க-உக.

§ (பா) அறித்தித்து.

(ங) பெரியாழ்வார்திரு - க-உக.

மூ.—

சீரடிச் செந்துவர்வாய், உஅ
வாரார் வனமுலையாள் மத்தாரப் பற்றிக்கொண்டு,
ஏராரிடைநோவ எத்தனையோர் போதுமாய், உக

அந்.—சீர் அடி, செந்துவர், வாய், வார் ஆர், வனமுலையாள், (இ) மத்து, ஆர், பற்றிக்கொண்டு, ஏர் ஆர், இடை, (க௦) நோவ, எத்தனையோர் போதுமாய், (கஉ)

அரி.—(க்ருஷ்ணன் கட்டிக்கொள்ளத்தக்க) சிறப்புள்ள பாதங்களையும், மிகச் சிவந்த, அதரத்தையும், கச்சையுடைய, அழகிய முலைகளையுமுடைய யசோதை, (இ)மத்தை, த்ருடமாகப், பிடித்துக்கொண்டு, அழகுள்ள, இடிப்பு (க௦) நோம்படியாக, பருகாலமாய், (கஉ)

வ்யா.—“இரட்டை” என்று மேலைத்திருநாள் வருமளவும் அவ்விரட்டையைமடித்துக் கொடியிலே யிட்டிவைத்துப் பார்த்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். (சீரடி)மடியிலேயிருந்து இவன் தீம்புசெய்தால் தள்ளுமிறையிழிய; தள்ளினால் இவன் கட்டிக்கொள்ளும் கால்; (க) “அரிசினத்தாலீன்றதாயகற்றிடினும்மற்றவள்தனருள் நினைந்தேயழுங்குழவி” என்னக் கடவதினே. (செந்துவர்வாய்)காலேக் கட்டிக்கொண்டவாறே இவள் உதறுமே; உதறுஉதறு இவன் கட்டிக்கொள்ளுமிறே; கட்டிக்கொண்டவாறே ஸ்மிதம்பண்ணும்வாய். (வாரார்வன முலையாள்) ஸ்மிதம் பண்ணினவாறே கோபம்மாறினொன்று முலையிலே அபேகைப்பண்ணுமிறே. பசல்கள் அலையாமைக்கு ஒளஷத மிட்டிவைப்பாரைப்போலே கச்சையிட்டு ஆர்த்துவைக்குமிறே; “வல்லையாகில் விடுத்தாக்கொள்ளுகான்” என்னும் முலை.

(மத்தாரப்பற்றிக்கொண்டு) இவனோடு அலைபொருது காலம் போக்கவொண்ணாதே, கார்ஹஸ்த்யதர்ம மதுஷ்ட்டிக்கவேணுமிறே. கார்ஹஸ்த்யதர்ம மிவள்தானே யதுஷ்ட்டிக்கும்படி அளவுபட்டிருக்குமோவென்னில்; இவன் அழுதுசெய்யும் த்ரவ்யமானபடியாலே தானே கைதொட்டுக் கடையவேண்டியிருக்கும்; ஜாத்யுகித தர்ம மாகையாலும் தானே செய்யவேண்டியிருக்கும்; ஐஸ்வர்யமுண்டென்றால் ஸந்த்யாவந்தநாதிகளுக்கு ஆளரிவாரில்லையிறே. (மத்தாரப்பற்றிக்கொண்டு) தயிர்த்தாழியிலே மத்தைநாட்டி இரண்டிழுப்பிழுத்தவாறே இளைத்து ஸௌகுமார்யத்தாலே தன்னுலே கடையவொண்ணாமே பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும் நிலை. (ஏராரிடைநோவ) இவளிடையே கழுகு-க்ருஷ்ணனைப்போது மிருக்குமிடையென்றிறே. (எத்தனையோர் போதுமாய்) கிழக்குவெருத்தவாறே தயிர்கடைய

அரு.—(இரட்டை)-பச்சைவடம்.

§ (பா) புடைவை.

(க) பெருமாள் திருமொழி - ௫ - க.

மு.—சீரார் தயிர்கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை,
வேரார் நுதல் மடவாள் வேறோர் கலத்திட்டு, ௩௦
நாராருறியேற்றி நன்கமைய வைத்ததனைப்,

அந்.—சீர் ஆர், தயிர், கடைந்து, திரண்ட, வெண்ணெய்தனை, (௫)
வேர் ஆர், நுதல், மடவாள், வேறு ஓர், கலத்து, (௧௦) இட்டு, நார் ஆர்,
உறி, ஏற்றி, நன்கு, (௧௫) அமைய, வைத்ததனை, (௧௭)

அரி.—(கருஷ்ண ஸம்பந்தமாகிற) மஹிமையையுடைய, தயிரைக்,
கடைந்து, சேர்ந்துவந்த, வெண்ணெயை, (௫) வேர்வைநீர் நிறைந்த, நெற்றி
யையும், மடப்பத்தையுமுடைய யசோதை, மற்றொரு (வெண்ணெயிடரது),
பாத்ரத்தில், (௧௦) அவத்து நாரினால் நிறைந்த உறியிலே, தூக்கி, செவ்வையா
கப், பொருந்த, (௧௫) வைத்த, அந்த வெண்ணெயை, (௧௭)

வ்யா.—வென்றுபுக்கு அஸ்தமித்தாலும் தலைக்கட்டா துகாணு மிவள்
ஸௌகுமார்யம். (சீரார்தயிர்கடைந்து)தயிருக்குச் சீர்மையெண்ணெ
ன்னில், கடைவதுக்குமுன்னே இவனெச்சிப்பட்டு, கடைகிறபோது
இவனெச்சிப்பட்டு, கடைந்து சமைந்தால் இவனெச்சிப்படும
திதே. (வெண்ணெய்திரண்டதனை) கடைந்ததாகில் “வெண்ணெய்
திரண்டதனை” என்னவேணுமோ? ஆயிருக்கச்செய்தே “திரண்
டதனை” என்னும்போது தைவயோகத்தாலே இவன் நினைவைப்
பார்த்துத் தானே திரண்டதுபோலே. (௧) * ஈட்டியவெண்ணெயு
ண்டானிறே இவன்றான்.

(வேரார்நுதல்மடவாள்) “கடலைக்கடைய” என்று உபக்ரமி
த்து தேவர்கள் இளைத்திருந்தாற்போலேகாணும் இவள் ஆயாஸ்த்
தாலே வேர்த்தநெற்றியும் தானுமாயிருந்தபடி. சொல்லிச்சொல்
லாத ஆத்மகுணங்களால் குறைவற்றிருக்கிறபடி. (வேறோர்கலத்
திட்டு) வெண்ணெய் பரிமாறுங்கலத்திலே இட்டுவைக்கில் நாற்றமே
குறியாக அறியுமென்று த்ரவயாந்தரம் பரிமாறுங்கலத்திலே இட்டு
வைத்தாள் காணும். (நாராருறியேற்றி) விரலைதுழைக்கவொ
ண்ணை உறியிறே. (ஏற்றி) முகவளைக்கல்லேற்றுவாரைப்
போலே அருமைப்பட்டேற்றினபடி. (நன்கமையவைத்ததனை)
வெண்ணெயைவைத்துக்கள்ளக்கயிற்றையுருவிச் சேமப்படவைத்த
படி. “அழகியதாகச் சேமப்படவைத்தாளிறே” என்று கூப்பிக்
கிறான் கட்டுவிச்சி.

மூ. —போரார்வேற்கண்மடவான் போர்த்நீயும் பொய்யுறக்கம்,
ஓராதவன்போ லுறங்கி யறிவுற்றது,
தாரார் தடந்தோள்கள்

அந். —போர் ஆர், கோல், கண், மடவான், போர்த்நீயும், ஓராதவன் போன், பொய் உறக்கம், உறங்கி, அறிவு உற்று, தார் ஆர், தடம் தோள்கள். (௧௦)

அந். —போரிலே ஆர்த் (அறக்கம் பார்க்கிற), கண்ணையுடைய, ஆர்மருள் ஸம்பன்னியான யசோதை, (அப்பறம்) போமளவும், (இ) (ஒன்றாக) ஒழிபாதனைப்போல், பொய்யுறக்கமுறங்கி, விதித்துக்கொண்டு, மாலையையுடைய, விசாலமான தோள்கள், (௧௦)

வாய். —(போரார்வேற்கண்மடவான் போர்த்நீயும் பொய்யுறக்கம்) எங்கேனும் வைத்திருப்போது இவன் காண்பொருளென்று பரகூபரநெய்று இவன் பார்க்கும்படி. (போர்த்நீயும்) இவனுக்கு (க)* ஒரு மகலயிர முழியாயிருக்கிறபடி. வெண்ணெயில் சாபலமில்லாமல் டெய்றெனல்லன், கனகினிம்குதியிலே ஆறக்கிடக்கிறபடி. (பொய்யுறக்கம்) அவனுறக்கினென்றதே இவளிருப்பது; போகத்தரை போலே. (ஓராதவன்போலுறங்கி) இவனுக்கு வேறொரு கண்ணில்லை, “உறக்கமேயோ” என்று தோன்றக்கிடந்தபடி. (அறிவுற்று) சிவவகிப்பதார்த்தங்களுக்கு அறிவுகுடிபுகுந்தார்போலே யிருக்க, உறங்கி உணர்த்தானாக இருந்தபடி. அவன் போனவாறே உறங்கியுணர்வார் உணருமாப்போலே யுணர்ந்தபடி. நடுவேவந்து அகல் புகுந்தாளேயாகிலும் “உறங்கினவன் உணர்த்தான்” என்று அவனுக்குத் தோற்றக்கிடந்தானென்றபடி. அறிவு குடிபுகுந்து முரிகியிவது, கொட்டாவிக்கொடிவதாயுணர்ந்தபடி.

(தாரார்தடந்தோள்கள்) மாலையோடேகூட வெண்ணெய்க்குடத்தில் கையாயிட்டான். (தாரார்தடந்தோள்கள்) (க)* வைவனும்

அந். —“போரார்” கண்கள் பத்தோற்றுகளாயிருக்கையாவது பரகூபரநெய்று ஆறக்கிடக்கை போதுபோகக்கிடக்கை, “தோள்கள்” என்ற மகலயிரம் ஆளசிவையகிழார் (வைவனும்) இத்தயாதி.

மு.

ஐம்புல

கைத்தினுள் செறுத்து, நான்குடனடக்கி
முக்குணத்திரண்டவை யகற்றி, ஒன்றினி
லொன்றின்று, ஆங்கிருபிறப்பறுப்போ
ரறியும் தன்மையை;

அந்.—ஐம்புலன், அகத்தினுள், அடக்கி, நான்கு, உடன், (எ) செறுத்து, முக்குணத்து, இரண்டவை, அகற்றி, ஒன்றினில், (எ) ஒன்றின்று, ஆங்கு, இருபிறப்பு, அறுப்போர், அறியும், (அ) தன்மையை,

அந்.—பஞ்சேந்திரியங்களை, சரீரத்திற்குள்ளே, அடக்கி, ஆஹாரநித்ராபயமை துறங்குகிற நான்ஸையும், உடனே, (எ) கசிப்பித்து, ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ் ஸுக்களாகிற மூவகையான குணங்களில், ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாகிற இரண்டை, கீக்கி, ஒன்றான ஸத்வகுணத்தில், (எ) பொருந்தியிருந்து, அந்த யோகத்தினால், புண்ப பாபங்களாகிற இருவகைக் கர்மங்களினாலுண்டாகிற ஜன்மத்தை, கசிப்பித்திற யோகங்களினால், அறியப்படும், (அ) ஸ்வபாவத்தையுடையனாய்;

வ்யா.—(ஐம்புலனியாதி) கர்மயோகத்தை ஆங்கமாத உடைத்தான் உபாயம் சொல்லப்படுகிறது. (ஐம்புலனகத்தினுள் செறுத்து) கண்ட ராதிர்திரியங்களை சப்தாதிவிஷயங்களிலே போகாமே உள்ளேயடக்கி. (நான்குடனடக்கி) மனோ புத்தி சித்தாஹங்காரங்களையும் செறுத்து; ஆஹாரநித்ராபயமை துறங்குகையும் தவிர்த்து என்று மாம். (முக்குணத் திரண்டவையகற்றி) குணத்திரயங்களில் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களை த்யஜித்து. (ஒன்றினிலொன்றின்று) ஸத்வமொன்றி லுமே பொருந்திக்ந்து. (ஆங்கு) அந்த யோகத்திலே. (இருபிறப்புறுப்போ ரறியும் தன்மையை) புண்பபாபரூபமான கர்மங்களாலே வரும் ஸம்ஸாரத்தையறுக்குமுபாஸகராலே அறியப்படும் ஸ்வபாவத்தையுடையயாய். இப்படியிருந்த யோகத்தாலே யதுபவிக்கையாவது - ஸரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய மிதிக்குள்ள தகையோடொக்குமத்தனை; ஆனபின்பு அவனையே உபாயமாகப் பற்றிப் பிழைக்கவேணும்.

(முக்கணியாதி) தந்தாமுடைய கண்களில் மிகுதியாலும் க்ஞான நிக்யமென்கிற விதுவே ஏற்றமாகக் கணிசிப்பார்க்கும் அவர்

மு.—

உள்ளாவும் கைநீட்டி,

௩௨

ஆராத வெண்ணெய்விழுங்கி,—அருகிருந்த,
மோரார் குடமுருட்டி

அந். உள்ளாவும், கைநீட்டி, ஆராத, வெண்ணெய், விழுங்கி, (இ) அருகு இருந்த, மோர் ஆர், குடம், உருட்டி, (க)

அர்.—(பாத்ரத்தில்) உள் (அடி) வரையில் (போம்படி), கையை, நீட்டி, துணிபிறவாத (போக்யமான) வெண்ணெயை, அமுதுசெய்து, (இ)ஸமீபத் திலேயிருந்த, மோரினால் நிறைந்த, குடத்தை, உருட்டி, (க)

வ்யா.—வெண்ணெய் கைகலந்துண்டான். (உள்ளாவும் கைநீட்டி) வெண்ணெயி லாழக் கையிட்டதனையும் வயிறுநிறையுமென்றிருக்கி ழுன் காணும் மெளக்த்யத்தின்மிகுதியாலே. “தாரார்தடந்தோள் கலுள்ளாவும் கைநீட்டினான்” என்று இவாநிற்படியெங்கனே” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க, “கோயிற்சாந்தைக் குடத்தின் விளிம்பிலே கண்டாள்போலேகாணும்” என்றார். (ஆராதவெண் ணெய்) முன்பு அமுதுசெய்த வெண்ணெய் பின்பு அமுதுசெய் யும் வெண்ணெய்க்குக் கண்டரமாய் காணுமிருப்பது. (விழுங்கி) வெண்ணெயை நிர்ஸேஷமாக வமுதுசெய்து.

(அருகிருந்த மோரார்குடமுருட்டி) (க) * “வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடைபிட்டிமேபோவது. பாகவதர ருகே கழனிமிண்டரிருந்தால் அஸஹ்யமாயிருக்குமாபோலே வெண் ணெய்க்குடத்தருகே மோர்க்குடமிருந்தது இவனுக் கஸஹ்யமாயி ருக்கையாலே உருட்டினபடி. பட்டர், ஆழ்வார்கள் திருமண்டபத் திலேயிருந்து திருமடலருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே, இவ்விடத்தை “பராஹ்மணர் தந்தையெல்லாம் பாழேபோக்கினான்” என்றருளிச்

அரு.—கைகலத்தை. இரண்டுகையாலு முண்கை. “வெண்ணெய்”. (கண்டரம்) திபநெளஷதம். உருட்டி - (கழனிமிண்டர்) க்ருதகர், அன்றி க்கே (உ) . (பராஹ்மணர் தந்தையெல்லாம் பாழேபோக்கினான்) என்கையா லே ஸாரதம்மான வேதத்தை க்ரஹித்து அஸ்பஸாரமான மற்றை வேதத் தைத் தள்ளினாற்போலே ஸாரமான வெண்ணெயை க்ரஹித்து மோரையுரு ட்டினான்” என்று பட்டர்.

(க) பெரியாழ்வார் திரு - ௨ - கூ - ௬.

(௨)

மு.—

முன்கிடந்த தானத்தே,

௩௫

ஓராதவன்போல் கிடந்தானைக் கண்டவனும்,

வாராததான் வைத்தது காணாள்,—வயிறடித்து

௩௬

அந்—முன்கிடந்த, தானத்தே, ஓராதவன்போல், கிடந்தானை, கண்டு, (கி) அவளும், வாராதான், வைத்தது காணாள், வயிறு அடித்து, (சு)

பி.—(மறுபடியும்) முன்னே படுத்திருந்த இடத்திலேயே, ஒன்றும்றியாதவனப்போல், படுத்திருந்த அவனைப், பார்த்து, (கி) அந்த யசோஸ்தபம், வந்த உடனே, (தான்) வைத்த வெண்ணெய்யு (ப்பார்த்துக்) காணாதவனாய்க் கொண்டு, (இவனுக்கிது ஜீர்ணமாகாதென்று பயந்து) வயிற்றிலேயடித்துக் கொண்டு, (சு)

வ்யா.—செய்தார். (முன்கிடந்த தானத்தே) “ஆரேனும் காண்கிறார் கா” என்று இவன் பதறிவிழுந்தான், வைத்தயோகந்தாலே அது பவழப் ஸ்த்தாநமாயிற்றித்தனை. (முன்கிடந்ததானத்தே) களவு கண்டானென்று சொல்லிலும் “படுக்கையோடேயோ எழுந்திருந்து களவுகண்டது” என்னும்படி கால்போட்ட விடத்தே கால்போட்டுக் கைபோட்டவிடத்தே கைபோட்டுக்கிடந்தபடி. (ஓராதவன்போல் கிடந்தானை) “வெண்ணெய்ப்பாஸங்கம் இவன்நினைவிலுமில்லையே” என்னும்படி இவ்வர்த்தம் முதலிலே யறியாதானாய்க் கிடந்தபடி. நானுருட்டின மொர் படுக்கையிலேவந்து தொங்கச்செய்தேயும் அறியாதவனாய்க்கிடந்தபடி. (கண்டவனும்)(சு)*இவனைப் பெற்றவனிறே ஆவனும், இவன் கிடந்தகிடையிலே யிவனையே சங்கித்தான். (வாராததானவைத்ததுகாணாள்) வந்ததும் வாராததுமாக உறியிலேகை வயிற்றிட்டாள். யாதொருபடிவைத்தாள், அக்குறிப்படியே கண்டிவள்.

(வயிறடித்து) “வெண்ணெயிழந்தேன்” என்று வயிறடிக்கிறான்றிதே, “இது இவனுக்கு ஸலியாதொழிகிறதோ?” என்னும் வயிறெரித்தலாலேயாதல், “இன்று வெண்ணெயாகிறது, நாளைப்பெண்களாகிறது; இது என்னுயமுடிகிறதோ?” என்றதல்.

வநு.—“முன்கிடந்ததானத்தே” தானம்-இடமாதல், லக்ஷணமாதல். இப்படி கிடந்தவனை இவனறிந்தபடியென்னென்ன(இவனைப்பெற்றவனிறே, தவளம்). என்று.

(சு) பெரியாழ்வார் - உ - உ. சு.

பூ.—

இங்

காரார் புகுதுவா ஐயரிவரல்லால்,
நீரா மிதுசெய்தீ ரென்றோர் நெடுங்கயிற்றால்,
ஊராரக் ளெல்லாரும் காண

௩௫

அந்.—இங்கு, ஐயர், இவர் அல்லால், ஆரார், புகுதுவார், (௫) இது, செய் தீர், நீர் ஆம், என்று, ஓர், (௧௦) நெடும் கயிற்றால், ஊராரக் ளெல்லாரும், காண, (௧௩)

அந்.—இவ்விடத்தில், பெரியவரான (பபடியான), இவரைத்தவிர, ஆர், புகுவார்கள்? (௫) இந்த நவநீத செளர்யத்தைச், செய்தவர், நீர்தான், என்று சொல்லி, ஒரு, (௧௦) நெடிய (குறுகிய) கயிற்றினால், ஊரிலுள்ளாரெல் லாரும், காணும்படி. (௧௩)

வ்யா.—(இங்காரார்புகுதுவார்)லங்கைபோலேயிறே வெண்ணெயை யரண் செய்துவைத்தபடி. (ஐயரிவரல்லால்) முதலியாரேயிறே யிது செய்வார். (நீராமிதுசெய்தீரென்று) “உம்முடைய கைவ ழியே போனவித்தனையிறே வெண்ணெய், வேறு சிலருண்டோ?” என்று கையைப்பிடித்து உறங்குகிறவனைத் தூக்கியெடுத்தது.

(ஓர் நெடுங்கயிற்றால்) வெண்ணெய் களவுகாண்பானாகவும் தான் இவனை அடிப்பாளாகவும் முன்பே கயிறுதேடிவைத்தில ளிறே; கைக்கெட்டிற் றொருகயிற்றாலே. (நெடுங்கயிற்றால்) வ்யாக் யாநம்பண்ணுமவர்கள் (௧) “கண்ணிக்குறுங்கயிறு” என்றார்களிறே. நெடுமை - விபரீதலக்ஷணை. அன்றியே, இவன்திருமேனியோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே “நெடுங்கயிறு” என்றாளாதல் (௨) “திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று - மாலுங்கருங்கடலேயென்றோற்றாய்” என்னக்க டவதிறே. (ஊராரக் ளெல்லாருங்காண) வெண்ணெய் களவு கொடு த்தாரும் பெண்களவு கொடுத்தாருங்காண. எல்லாருங்காண மட லெடுக்க விறுந்தாளிவள், நான் அது உபதேசிக்கவிறுந்தேன், அங்க னையொழிய அடைய ஸர்வஸ்வதாரத்தே அகப்பட்டதுகாணும், அதாவது - காணலுமாய்த் தவிரலுமாயிருக்கும் மனிச்சர்காணும் கண்டது. காணுமளவும் மடலெடுத்தல்லது தரிக்கமாட்டாத நான் கள் காணப்பெற்றிலோம்.

அந்.—“கயிற்றால்” வ்யாக்யாநம்பண்ணுகை- இந்தவபதாரத்தை ஆழ் வர்களே வெளியாகவருளிச்செய்கை.

(௧) திருமொழி - ௧௧ - ௪ - ௫,

(௨) முதல்திருவந் - ௨௦,

மு.—

உரலோடே,

தீரா வெகுளியளாய்க் சிக்கென வார்த்தடிப்ப,

௩௬

ஆரா வயிற்றினோ டாற்றாதான்,— அன்றியும்

நீரார் நெடுங்கயத்தைச்

அந்.—தீரா, வெகுளியளாய், உரலோடே, சிக்கென, ஆர்த்து, (௫) அடிப்ப, ஆரா, வயிற்றினோடு, ஆற்றாதான், அன்றியும், (௧௦) நீர்ஆர், நெடும், கயத்தை, (௧௩)

அர்.—முடியாத, கோபத்தையுடையளாய்க்கொண்டு, உரலோடே (சேர்த்து), த்ருடமாக, நெருக்கிக்கட்டி, (௫) அடிக்கையில், (வெண்ணெயினால்) நிறையாத, வயிறுடன் கூடினவனாய், (வெண்ணெயைவிட்டுப்) பொறுத்திருக்கமாட்டாதவனுமாய், அதற்குமேல், (௧௦) நீர்நிறைந்த, பெரிய, தடாசத்தைக்குறித்துச், (௧௩)

வ்யா.—(உரலோடே) இவனிருந்தவிடத்தே உரலையுருட்டாதே உரலிருந்தவிடத்திலே இழுத்துக்கொண்டு போனான். (தீரா வெகுளியளாய்) இவன் பக்கல் ப்ரேமத்துக் கவதியுண்டாகிலிறே சிற்றத்துக் கவதியுண்டாவது. (சிக்கென ஆர்த்தடிப்ப) சிக்கெனக் கட்டுவதஞ் செய்தான், சிக்கென அடிப்பதும் செய்தான். (ஆராவயிற்றினோடாற்றாதான்) இவன் செய்த தென்னென்னில்; பெரிய திருநாளிலே சிறைப்பட்டிருப்பாரைப்போலே “வெண்ணெயும் பெண்களும் ஆழி மோழையாய்ச் செல்லுகிற அமளியிலே நாம் புகுந்திருப்பதே!” என்றிருந்தான். (ஆற்றாதான்) ஆற்றமாட்டாதேயிருந்தான். என்னிய வென்னில்; எங்கே வெண்ணெயை யொளிக்கிறார்கள், எங்கே பெண்ணையொளிக்கிறார்களென்று.

(அன்றியும்) அதுக்கு மேலே பிறந்ததோரபாயங் கேட்கலாகாதோ, ஸ்நேஹிநியான யசோதைப் பிராட்டிகையாலே கட்டுண்டு அடியுண்டவடியிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று; ப்ரதிகூலனுன காளியனாலே கட்டுண்டபடி சொல்லுகிறதுமேல். நியாமகையுமாய் ஸ்நேஹிநியுமான அவள்கையாலே கட்டுண்டது பாடாற்றலாமிறே, காளியன் செய்த செயலைக்கேளீர்.

(நீரார் நெடுங்கயத்தை) (௧)* இட்டமான பசுக்களை யினிதமறித்து நீருட்டி, தனக்கொதுங்க நிழலாயிருக்கிற பசுக்களுக்கு நீருட்ட

அந்.—“அடிப்ப” அடிப்பதுஞ் செய்தாளே. என்று கண்டுகொள்வது. “ஆராவயிறு” “ஆழிமோழை”-ஆரவாரம். “நெடுங்கயம்” (தனக்கொதுங்க நிழல்) - பசுமேய்க்கிற வ்யாஜத்தாலே, அவ்வழியே, பெண்களையழைப்பது.

(௧) நாய்ச்சியார் திரு - ௧௪ - ௧.

மூ.—

சென்றலைக்க நின்றுரப்பி,

௩௭

ஓராயிரம்பண வெங்கோவிய னாகத்தை,
வாரா யெனக்கென்று

அந்.—சென்று, அலைக்க, நின்று, உரப்பி, ஓர்ஆயிரம்பணம், (௫) வெம்
கோ, இயல், நாகத்தை, எனக்கு, வாராய், (க௦) என்று, (கக)

அந்.—சென்று, (அத்தடாகம்) அலையெறியும்படி, ஒருபடிப்பட்டிருந்து,
கலக்கி, ஒரு (அதிக்குரமான), ஆயிரம்படங்களைடையதும், (௫) வெவ்வியல்
வபாவனா யமனுடைய, ஸ்வபாவத்தையுடையதுமான, (காளியனென்கிற)
பாம்பைக்குறித்து, எனக்குஎதிராக, வாராய், (க௦) என்று சொல்லி, (கக)

வ்யா.—வேண்டும் ஜலஸம்ருத்தியையுடைய பொய்கையை தூஷித்தா
னாயிற்று காளியன், தன் ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்குக்
குறைவறவேண்டும் ஜலஸம்ருத்தி காளியனாலே தூஷிதமாயிற்று.

(சென்றலைக்கநின்றுரப்பி) (க) *தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளுந்
தானுமாய்ப்பொய்கையைக் காலாலேயுழக்குவது கல்லைவிட்டெறிவ
தாய் ஆர்த்துக்கொள்வதானான். நால்வாயும் கரைக்குமேலே நீர்
வழியும்படிநின்று உரப்பினாயிற்று. லங்கையை அடைமதின்படி
த்தி ராக்ஷஸர் தாங்களே புறப்படும்படி பண்ணினாற்போலே. இது
க்குமுன்பண்ணின மொளக்த்யமே போந்திருக்க அதுக்குமேலேபண்
ணின மொளக்த்யத்தைக் கேட்கலாகாதோ? (ஓராயிரம் பணவெங்கோ
வியல் நாகத்தை) காளியனன்றுகிடர், பையல், ம்ருத்யுகிடர். (ஓரா
யிரம்பணம்) (உ) “நீண்முடியைந்திலும் நின்று நடஞ்செய்து” என்
னச்செய்தே “ஆயிரம்” என்கிறதென்னென்னில்; முக்த்தனா
வவன்மேலே காளியன்வந்தானென்னுங் காட்டில் இவளுக்காயிர
மாய்த் தோற்றினபடி.

(வெங்கோவியல் நாகத்தை) இந்தயமனுக்கு வெம்மையைபூட்
டினன்கிடர். (வெங்கோஇயல்) வெவ்வியானொருயமனுடைய ஸ்வ
பாவத்தையுடைய நாகத்தை. (வாராயெனக்கென்று) முதலிகள்
லங்கையை “எனக்கு, எனக்கு” என்றாற்போலேகிடர், (க)*தன்னே
ராயிரம் பிள்ளைகளும் காளியனை “எனக்குஎனக்கு” என்று நின்றபடி;

அந்.—அவற்றை மணல்குன்றுகளிலேவிட்டுப்பெண்களுந் தானுமாய் கீரிடி
ப்பது, இவற்றுக்கு ஹேதுவாகையாலே பசுக்களினுக்கொதுங்க நிழலென்
றபடி. “உரப்பி” - மலக்கி.

(க) பெரியாழ்வார்திரு - ௩ - க-க. (௨) பெரியாழ்வார்திரு-௩ - க-௭.

மூ.—

மற்றதன் மத்தகத்து,

௩௮

சீரார் திருவடியால் பாய்ந்தான்,—தன் சீதைக்கு

நேராவ நென்றோர் நிகாசரிதான் வந்தானே,

௩௯

அந்.—மற்று, அதன்மத்தகத்து, சீர்ஆர், திருவடியால், பாய்ந்தான், (௫) தன்சீதைக்கு, நேராவன்னன்று, வந்தான், ஓர், நிகாசரியை. (௧௦)

அந்.—அதற்குமேல், அப்பாம்பின்சிரலில், (மார்த்தவமாகிற) சீர்மையுடைய, திருவடிகளைக்கொண்டு, குதித்தவனுமாய், (௫) தன்னுடைய ப்ரியதமையான வீதாபிராட்டிக்கு (நான்) ஸமானையாவேனென்றுநினைத்து, வந்த, ஒரு (சூர்ப்பணைகையென்கிற) ராக்ஷஸியை, (௧௦)

வ்யா.—அவர்கள்நடுவே எனக்குவாரா யென்றான். (மற்றதன்மத்தகத்து)அக்காளியன்பணத்திலே.(சீரார் திருவடியால் பாய்ந்தான்) பிராட்டி திருமுலைத்தடங்கனிலே வைத்துக்கொள்ளும்போதும் கூசவேண்டிம்படியிருக்கிற திருவடிகளைக்கொண்டு விஷத்தருத்தடியான பணத்திலே பாய்ந்தான். (௧) * வடிவினையில்லாமலாமகள் மற்ற நிலமகள் பிடிக்கும்மெல்லடியிதே.

(தன்சீதைக்குநேராவனியாதி) பிராட்டியோடு ஸாம்யையாவேனென்றுவந்த சூர்ப்பணையை விருபையாக்கிவிட அவன்போய்கரன்காலிலேவிழ, ஸபரிகரனாய் வந்தகரனை நிரஸித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. (தன்சீதை) (௨) “रक्षोन्वा=रिषे दैवी”-ராக வோர் ஹதிவைதேஹீம்” தனக்கு உயரஞ்சொல்லிலும் அவனைச்சொல்லித் தன்னைச் சொல்லவேண்டிம்படியிருக்கும் பிராட்டிக்குக் காணும்ஸத்ருசையாவேனென்று வந்தது. (நேராவனென்று) ஸர்வலக்ஷணத்தாலும் விலக்ஷணையான பிராட்டிக்கு விருபையாயிருக்கிறதான்காணும் ஒப்பாவனென்றுவந்தான். (ஓர் நிகாசரி) பெற்றதாயோடே சிறுபாறென்றுவந்தவன் என்று பிணந்தின்னி என்கிறார் காணுமிவன். (தான்) பெருமாளுக்குமேலான பிராட்டிக்குப் பெருமானோடு மொவ்வாததான் காணுமொப்பாவனென்றுவந்தான்.

(வந்தானே) பெருமாள் பாடேவந்தவாதே “நான் ஏகதாரவ்ரதயிருப்பன், அக்ருதவிவாஹராயிருக்கிற இனையபெருமாள் பாடேபோ” என்ன; அங்கேசென்றவாதே, அவர், †(தன் சீதைக்கு நேராவ நென்றோர் நிகாசரிதான்வந்தானே) (௩) “प्रेङ्क्षुः राक्षोऽन्कलं च यानां पुण्ड्रलम्” - தரைலோக்யராஜ்யம் ஸகலம் வீதாயா

(௧) திருவாய் - ௧ - ௨ - ௧௦.

(௨) பரீராமா - ஸுந்தர - ௧௬ - ௫.

† “தன்சீதைக்கு” என்று தொடங்கி “நேராவனென்றுவந்தது” என்னுமளவும் “வந்தானே” என்கிற ப்ரதிகத்துக்குமுன்ன மனுஸந்திக்கவும்,

(௩) பரீராமா - ஸுந்தர - ௧௬ - ௧௪.

மூ.—கூரார்த வாளால் கொடிமூக்கும் காதிரண்டும்,
சுரா விதித்து

அந்.—கூர்ஆர்ந்த, வாளால், கொடிமூக்கும், இரண்டுகூதும், (௫) சுரா, விதித்து, (௭)

அரி.—கூர்மையுள்ள, வாளாயுதத்தினால், கொடிபோன்ற, மூக்கையும், இரண்டுகூதுகளையும், (௫) அறுத்து, (ப்போக) விட்டு, (௭)

வ்யா.—நாப்துயாத்தகலாம்” என்று பெருமான், தாமும் தம்விபூதியும் ஒரு தட்டிக்குங்கூடப் போராதிருக்கக்காணும், தான், நேராவனென்றுவந்தது. “நான் தாஸனாயிருப்பன், எனக்கு நீ கடவையானால் நீயும் தாஸியாய்நவயிக்கு மத்தனையன்றோ? பெருமாள்பாடேசென்றால்ன்றோ உனக்குப் பட்டங்கட்டி ஏகஸிம்ஹாஸநத்திலே யிருக்கலாவது” என்ன; அங்கேபோவது இங்கேவருவதாய்த் திரிந்தவாதே, “இவளன்றோ இதெல்லாமொட்டாதொழிகிறான்” என்று பிராட்டியுடைய பாடேவந்து “உன்னைத்தின்னுமித்தனை” என்றுவியு.

(கூரார்தவாளாலித்தாதி) தம்முடைய கையாலேயிறே தண்டிப்பது; (க) “रामस्य तक्षिणोपाध्वः” தம்முடைய தோளாயிருக்கிற இளையபெருமானை யிடுவித்துத் தண்டிப்பித்தார். (கூரார்தவாளால்) கூர்மைமிக்கிருக்கிறவாளாலே. முரட்டுடம்பிலே வ்யாபரியாநின்றால் ரக்தஸ்பர்சமில்லாதபடி வ்யாபரிக்கலாம் வான். (கொடிமூக்குங்காதிரண்டு மீராவிதித்து) பிராட்டியோடொப்பாக்கி அங்கவிசேஷங்களைப் பேணிவர அவற்றைப் போக்கி விட்டார். (சுராவிதித்து) வாளின்கூர்மை சொல்லுகைக்காக “கூரார்தவான்” என்றது அங்கு, சுரந்தென்கையாலே-சுருகைக்கரிதான உடம்பின்தின்மை சொல்லிற்றிங்கு. (சுராவிதித்து) பிறந்தகத்தில் நின்றும் புக்ககத்திற்கு வந்தாற்போலன்றியே புக்ககத்தில் நின்றும் பிறந்தகத்துக்குப் போம்போது ஓராதிக்யம் பண்ணிவிடவேணுமிதே. பெருமானை ஆசைப்படச்செய்தேயும் பிராட்டிபக்கல் அபராதம்பண்ணுகையாலே விருபையானுளிறே. ஆகையாலே இவ்விஷயத்திலே ஆசையுண்டானாலும் ததியர்பக்கலிலே அபராதமுண்டானால் பலிக்கும்பலம், சூர்ப்பணகை பலமென்கை. இவளாசைப்பட்ட

அந்.—“சுராவிதித்து” சுரத்து, அறுத்தென்றபடி. “விதித்து” - விட்டு என்றும், போகவிட்டு.

மூ.— அவட்கு மூத்தோனை,—வெந்நரகம்
சேராவகையே சிலைகுனித்தான்,

40

அந்.—அவட்கு, மூத்தோனை, வெம்நரகம், சேராவகை, சிலை, (௫) குனி
த்தான், (௬)

அ. — அவளுக்குத், தமயனுனகரனை, க்ஞரமானநகத்தை, அடையா
தபடி (இந்த சித்ரவத்தைக்காட்டிலும் வேறு நகரமில்லையென்னும்படி),
வில்லை, (டு) வளைத்தவனுமாய், (சு)

வ்யா.—விஷயமிதே சிந்தயந்தியுமாகைப்பட்டது. இப்படி அபராதமி
ல்லாமையாலே அவள் பெற்றுப்போனாளிதே. (விதித்து)(க)“छरुः
रुषस्युनौ - தருணௌருப ஸம்பந்தௌ” என்றுகரன் காலிலே
விழும்படிபண்ணி.

(அவட்குழுத்தோனை) அநுகூலரானுர்பக்கல் ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் ராகம் பலிக்குமாபோலே காணும், ப்ரதிகூலரானுர்பக்கல் ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் த்வேஷம்பலிக்கும்படி. (வெந்நரகம் சேராவகையே சிலை குனித்தான்) வளைந்த வில்லுங்கையுமாய் முஷ்ட்டியிலேகின்ற பெருமானைக்கண்ட கரன், “மேலேபோய் ஒரு நரகாதுபவம் பண்ணவேண்டா” என்னும்படி வயிறெரித்தலோடே எல்லாவதுபவமும் இங்கே யதுபவிக்கும்படி பண்ணினான். பூர்வாஸ்ரமத்திலே நஞ்சியரெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே பட்டர்திருமட லருளிச்செய்கிறபோது, “பட்டர் இவ்விடத்துக்கு இவ்வார்த்தையருளிச்செய்தார்.” என்று சொல்ல, “இவ்வார்த்தையருளிச்செய்தவரைக் காணவேணும்” என்று காணும் பட்டர் ஸ்ரீபாதத்தில் நஞ்சியராஸ்ரயித்தது.

அரு.—“வெந்நரகம் சேராவகையே” - ராமபாணத்தாலே பட்டவத்துக்குமேல் நரகமில்லாமையாலே, வில்லுங்கையுமாய் நின்று நிலையைக் கண்ட காட்சியிலே நரகாநுபவம் பண்ணினானென்று பட்டர், இவ்வர்த்தத்தைப் பூர்வாஸ்ரமத்திலே ராமாயணப்ரஸங்கம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கச் செய்தே கேட்டு இப்படிப்பட்டவரைக் காணவேணுமென்றாசை நடவாநிற்க, பட்டரு மெழுந்தருளி க்ருபபண்ணினாரென்றபடி.

(க) ஸ்ரீராமா - ஆரண்ய, கக - கச.

மூ.—

செந்துவர்வாய்

வாரார் வனமுலையாள் வைதேவி காரணமா,

சக

ஏரார் தடந்தோ ளிராவணனை,—

அந்.—செந்துவர், வாய், வார்ஜர் வனமுலையாள், வைதேவிகாரணமா, (இ) ஏர்ஜர், தடம், தோள், இராவணனை, (க)

அர்.—மிகவும் சிவந்த, அதரத்தையும், கச்சையுடைய, அழகிய ஸ்தனங்கனையுமுடைய, ஸீதாபிராட்டிமித்தமாக, (இ) (வீர்யமாகிற) அழகுள்ள, விசாலமான, புஜங்கனையுடைய, ராவணனை, (க)

வ்யா.—(செந்துவர்வாயித்யாதி) கரவதத்தினன்று, போய்ச் சொல்லுகைக்கு ஆளில்லாதபடி அகம்பநனொருவன் தப்பிப் பெண்ணுடையுடுத்துப்போய் ராவணனுக்குப் பிறந்த வருத்தார்த்தத்தை யறிவிக்க, அவன் மாரிசனையும் கூட்டிக்கொண்டிவந்து பிராட்டியையும் பெருமானையும் கடலுக்கு அக்கரையும் இக்கரையுமாக உடலையுமுயிரையும் பிரித்தாற்போலே பிரிக்க, அதுவே ஹேதுவாக ராவணனை நிரஸித்தபடி சொல்லுகிறதுமேல்.

(செந்துவர்வாய்) (க) “अथैव लंघयित्वा रज्जुसं-
 லம் பரிவர்த்தயாமி” நாட்டுக்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல்போலே ரகநகராகக் கண்ட பெருமான், “நாட்டையழிப்பன்” என்னப்பண்ணின முறுவலிறே. (க) [(युष्मन्महामुखा-
 திமநிந்தி தாம்] மாணக்கண்டபோது, பெருமானே, “இம்மானைப் பிடித்துத் தரவேணும்” என்று இரப்போடே கூடின முறுவலோடே கேட்டாளாகில், லோகத்தையெல்லாம் கூட்டிக் குலையாகவறுத்துப் போகவிடுவென்றாரிறே. (வாரார்வனமுலையாள்) (உ) “மலராள்தனத்துள்ளான்” என்று பெருமாள் கிடக்குமிடமிறே. (வைதேவி) (உ)-
 “अथैव लंघयित्वा रज्जु-
 புலற்றுங் குடிப்பிழப்பிறே. (காரணமா) அவள் ஹேதுவாக. (ஏரார் தடந்தோளிராவணனை) ஒன்றுக்கும் விக்குதனாகாத திருவடியும் (ச) “अथैव लंघयित्वा रज्जु-
 அஹோருபம ஹோதாயம்” என்று

அரு.—“செந்துவர்வாய்” “ததிம்” தந்த பங்க்தியையுடையவள்.

(க) ஸ்ரீராமா - ஆரண்ய. சுச - எடு.

(உ) மூன்றாத்திருவ - ந. (ங) ஸ்ரீராமா,

(ச) ஸ்ரீராமா - ஸுந்தர. சுச - கள்.

ق. ---

நிறைந்து

சீரார் கிரமறுத்துச் செற்றுகந்த செங்கண்மால், சஉ

அந்.—சீர்ஆர், ஈர்ஐந்து, சிரம், அறுத்து, செற்று, (டு) உகந்த, செம், கண்மால், (சு)

அர்.—(பகவத்குணஸ்வாகநமாசுரி) சீர்மையையுடைய, இரண்டிலேந்து களான், தலைகளை, அறுத்துக், கொன்று. (௫) எந்தோவித்த, சிவந்த, கண்களையுடையவனும், (ஆஸ்ரித) வ்யாமோஹத்தைபுடையவனுமாய். (க)

வியா.—விக்குதும்படிவடிவுப்படைத்தவனிதே ராவணன். (சுரைந்து சிராசிரமறுத்து)பத்துத்தலையையும் ஒருகாலையறுதே ஐயைந்தாக வறுத்துலீலகொண்டாடினபடி. (சிராசிரமறுத்து) அறுப்புண்டுவி முகிததலைகளும்-(க) “रञ्जित्युल्लिख्य- राஞ்சநீயஸ்யவிக்கரமை” என்றபெருமாள்வீரப்பாட்டைக்கண்டு சிரித்துக்கொண்டு விமுகித படி. அறுப்புண்டுவிமுந்ததலைகளைக்கமுகும் புருந்தும்இசிக்கக்கண்டு நீங்கித தலைகள் “நாம் முற்பாடராகப்பெற்றிலோம்” என்றாசைப்படுகிறபடி. (செற்று) வந்தவனையோரம்பாலே கொல்லாதே சதுரங்கபலத்தைக்கொன்று குதிரைகளைக்கொன்று ஸாரதியைக்கொன்றுதேரையழித்துக் கொடியையறுத்துத்தலையைச்சிரைத்துத்தோ ள்களைத்துணித்துத் தலைகளையறுத்து இவற்றையெல்லாங்கண்டு அவன்நெஞ்சாறல்படும்படிபண்ணி, பின்னையவனைக்கொன்றபடி. (உகந்தசெங்கண்மால்)(உகந்த) “ருஷிகளுக்குக் களையறுக்கப்பெற்றோம்” என்றும், “ஸ்ரீவிபிஷணுமுவான் தலையிலே அபிஷேகம்பண்ணப்பெற்றோம்” என்றும் உகந்த. (செங்கண்மால்) “ஆஸ்திதவிரோதிகளைப் போக்கி அவர்களுக்கு உகப்பாகப்பெற்றோம்” என்று வ்யாமோஹமும் வாத்தஸ்யமும் திருக்கண்ணிலே தோற்றிப்படி.

(போராட்நெவேலோனியாதி) பிராட்டிக்காக அம்பேதர்மடி சொல்லிற்றுக்கீழ்; அப்படி க்ரமஞ்செய்யவொண்ணாதபடி ஆஸ்திரிய ரூபைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே தோற்றவேண்டி அதுக்குடதவத் தோற்றின இரண்டு வடிவை யொன்றாகத்தைத்துக்கொடுபுறப்பட்டு

அநு.—“சீரார சிரம்” - சிரத்துக்குச் சீர்மையாவது : வீரத்தைக் கொண்டாழக்கொண்டெலிழுங்கையாதல், இசிக்கக்கண்டு பயப்படாமல் “நாம் முற்படப்பெற்றிலோம்” என்கிற தலைகளுடைய செளர்யமாதல்.

(க) ஸ்ரீராமா - யுத்த. க௦௬ - ௬

மு.—போரார் நெடுவேலோன் பொன்பெயரோனாகத்தைக்,
கூரார்ந்த வள்ளுகிரால் கீண்டு, குடல்மலை சந
சீரார் திருமார்வின் மேல் கட்டிச்,

அந்.—போர்ஆர், நெடு, வேலோன், பொன்பெயரோன், ஆகத்தை,
(டு) கூர்ஆர்ந்தவள், உகிரால், கீண்டு, குடல், (கௌ) சீர் ஆர், திருமார்வின்
மேல், மலை, கட்டி, (கச)

அர்.—யுத்தத்திலே பொருந்தியிருக்கிற, நீண்ட, வேலாயுதத்தையு
டைய, வறியாஸுரனுடைய, சரீரத்தைக், (டு) கூர்மையுள்ள, நெருங்
கிய, நகங்களினால், பிளந்து, குடலை, (கௌ) (லக்ஷ்மீஸம்பந்தமாகி) சீர்மை
யையுடைய, பிராட்டிக்கு வாஸஸத்தாநமான மார்பின்மேலே, மலையாகக்,
கட்டி, (கச)

வ்யா-அவன்விரோதியைப் போக்கிப்படி சொல்லுகிறதுமேல். (போ
ரார்) எதிரிகள் சரீரங்களிலேவ்யாபரித்துத் திரியுமத்தனைபோக்கி ஓரி
டத்திலேயிருக்க அவஸரமில்லை. நிணமும் டீசதையும் குடலும் குழ்
ந்து கழுகும் பருந்தும் பேயும் ஸேவிக்கத் திரியுமத்தனைபோலேகா
ணும். (நெடுவேல்) (க) “అపహృత్యనుహదనుః- அவஹத்பயமஹத்தது”

என்னுமாபோலே இவனால் அடக்கியாளவொண்ணதா யிருந்தபடி.
(வேலோன்) பட்டுக்கிடக்கும்போதும் பிடித்தவேல்விடாதே இது
வே தனக்கு நிரூபகமாயிருக்குமென்கை. (பொன்பெயரோன்) ஹிர
ண்யனென்றிறேபெயர். (ஆகத்தை) திருவுகிருக்கிறைபோரும்படி,
காட்டில் பன்றிகளையூட்டியிட்டு வளர்ப்பாரைப்போலே ப்ரஹ்மாதி
கள் வரங்களாலே பூணகட்டினமார்விறே. (கூரார்ந்தவள்ளுகிரால்)
கூர்மைமிகுச் செறிந்தவுகிர். பிராட்டிமாரோடே பரிமாரும்போது
அவர்களும் கூசும்படியானஸௌகுமார்யத்தையும் டீசத்ருக்கனோடே
பரிமாரும்போது அவர்களையழியச்செய்ய வேண்டும் தண்மையை
முடையனாயிருக்குமாபோலே இவற்றுக்கு மிரண்டிபுடையுண்டு
போலே காணும். (கீண்டு) நரஸிம்ஹத்தின் தோற்றரவிலே சிற்றத்
தைக்கண்டு பையல் உடம்பு வெதும்பி *பொசுக்கிப்பன்றிபோலே
பதஞ்செய்ய அநாயாஸேநகிழித்தபடி. (குடல்மலை சீரார்திருமார்
வின் மேற்கட்டி) சிற்றத்தின் மிகுதியாலே குடலைப்பறித்துத் திருமா
ர்பிலேகட்டிக்கொண்டானாயிற்று. அதாவது -விஜயஸ்ரீவிளங்குகிற

அநு.—“சீரார் திருமார்வு” - விஜய ஸ்ரீயாதல், பிராட்டியாதல்.

(க)

† (பா) குழைந்து, குத்தி.

‡ உடையனாய் என்று க்வசிக்கபாடம்.

§ (பா) தசைக்கும்.

* (பா) பொசுங்கின.

மு.—

செங்குருதி

சோராக் கிடந்தாணைக் குங்குமத்தோள் கொட்டி, சச
ஆரா வெழுந்தா னரியுருவாய்,

அந்.—செம், குருதி, சோரா, கிடந்தாணை, குங்குமத்தோள், (ந) கொட்டி, அரியுருவாய், ஆரா, எழுந்தான், (க)

அர்.—சிவந்த, ரக்தம், வழியும்படி, விழுந்திருந்த (அந்த) ஹிரண்யனை (த்தாக்கி), குங்குமத்தினு லலங்கரிக்கப்பட்டதோளிலே, (நு) அடித்துக்கொண்டு, நரஸிம்ஹ வேஷத்தையுடையனும், கொக்கரித்துக்கொண்டு, வளர்த்த வனுமாய், (க)

வ்யா.—திருமார்விலே அதுக்கு மாலையிட்டபடி. பிராட்டியிருக்கிற திருமார்விலேகாணும் கட்டிற்று. அநாஸ்ரிதவிஷயத்தில்இத்தனை சிற் றமிவனுக்கில்லையாகில் அவள் அணையாளிமே.(செங்குருதி சோராக் கிடந்தாணைக் குங்குமத்தோள்கொட்டி) ரக்தவெள்ளங்கொழிக்கு ம்படிகிழித்து, அவனைப், பிராட்டிமாரோடே கலக்கைக்கு அலங்க ரித்த திருத்தோளின்மேலே சிற்றத்தின்மிகுதியாலேயெடுத்துஅறை ந்துகொண்டானாயிற்று. [செங்குருதி சோராக்கிடந்தாணை-கூராரந்த வள்ளுகிரால்கிண்டு குடல்மாலை சீரார்திருமார்வின்மேல்கட்டி - குங்குமத்தோள்கொட்டி ஆராவெழுந்தான்] என்றந்வயம். ஆர்ப்ப துஞ்செய்தான், - கிளருவதுஞ்செய்தான். (ஆராவெழுந்தானரியுரு வாய்) (க) “ॐவாஸ்யநாதரஃ” என்று எதிர்த்தலை யில்லாமையாலே வார்த்தைசொல்லானென்று ப்ரஸித்தனயிருக்கி றவன் “ஆஸ்ரிதவிரோதியைப்போக்கப் பெற்றோம்” என்னும் ஹர்ஷத்தாலே ஆர்த்துக்கொண்டாள்.

(அன்றியுமித்யாதி) இப்படியழியச்செய்யவேண்டும் ப்ராதிகூல் யமேயன்றியே, ஆநகூல்யலவமுடையவனுயிருக்குமிதே மஹாபலி; அதாவது - ஓளதார்யகுணமென்பதொன்றுடையனாகையால் அவ னைச் சடக்கென அழியச்செய்யவொண்ணாமையாலும், தேவர்களு

அந்.—கிண்டபின்பு சிறித்தோளோடேயறைய வேண்டிவானென்னெ ன்ன அருளிச்செய்கிறார் (அநாஸ்ரிதவிஷயத்தில்) இத்த்யாதி. ஆர்ப்பது - கொக்கரிப்பது,

மூ.—

அன்றியும்

பேர்வாமனனாகிய காலத்து, மூவடிமண்

சுரு

தாராயெனக் கென்றுவேண்டிச் சலத்தினால்,

நீரேற்றுலகெல்லாம் நின்றளந்தான் மாவலியை,

சுக்

அந்.—அன்றியும், பேர், வாமனனாகிய, காலத்து, மாவலியை, (இ மூஅடிமண், எனக்கு, தாராய், என்றுவேண்டி, நீரேற்று, (க0) சலத்தினால், நின்று, உலகுஎல்லாம், அளந்தான், (கச)

அர்.—அவ்வளவல்லாமல், பெரிய, வாமனுவதாரம்பண்ணின, காலத் தில், மஹாபலியை, (இ)மூன்றடியளவு மண், எனக்குக், கொடாய், என்றயாசி த்து, (அவன் வார்த்த தாந) ஜலத்தையேற்று, (ச0) கபடத்தினால், இருந்து, லோகங்ையெல்லாம், அளந்துகொண்டவனுமாய், (கச)

வ்யா.—க்காக அவனையழியச்செய்யவேண்டிகையாலும், “அவன் கொ மக்ககப்பன்” என்னுமத்தை நினைத்துத் தன்னையிரப்பாளனாக்கி அவன்பக்கவிலே சென்று நீரேற்று பூமியைவாங்கி இந்த்ரனுக்குக் கொடுத்தபடி சொல்லுகிறது.

(அன்றியும் பேர்வாமனனாகிய காலத்து)நாட்டில்†வாமநர்களை ல்லாம் வளர்த்தருளின விடமென்னலாம் படி சிறுத்திருக்குமென்னு தல், வடிவேயன்றியே பேரும் வாமனனாகிய காலம். (மூவடி மண் தாராய்) “மஹாபலீ! எனக்கு மூவடிமண் தரவேணும்” என்றான். அவனும் “தருகிறேன்” என்றான்; “அங்கனாகவொண்ணாது (தா ராய்) என்றான் வளைப்பாரைப்போலே. (எனக்கென்று) ஒன்றையும் “எனக்கு” என்னுதவன் காணும், “எனக்கு” என்றான், பரார்த்த மாகையாலே. (வேண்டிச் சலத்தினால் நீரேற்றுலகெல்லாம் நின்ற ளந்தான் மாவலியை) வேண்டிக் கையிலே நீர் விழுந்தவாறே சிறு காலைக் காட்டிப் பெரிய காலாலே லோகமடைய வளந்துகொண் டான், [மாவலியை மூவடிமண் தாராயெனக்கென்று வேண்டிச் சலத்தினால் நீரேற்றுலகெல்லாம் நின்றளந்தான்] என்று அவ்வயம்.

(ஆராத போரிவித்யாதி) தேவர்களு மஸூரர்களுமாய்க் கடலைக் கடையப்புக்குமாட்டாதேதான்கடலைக்கடைந்தபடி சொல்லுகிறது.

அநு.—“பேர்வாமனன்” பெரியவாமனனென்னுதல், திருநாமமும் வாம நனென்னுதல் - “சலத்தினால்” சலம் ச(டி)லமாய், கபடமென்றபடி.

† (பா) வாமநங்களெல்லாம்.

மு.—ஆராதபோரி லக்ஷர்களுந் தானுமாய்க்,
காரார்வரைநட்டு நாகங்கயிராகப்,
பேராமல்தாங்கிக் கடைந்தான்,—திருத்துழாய்த்
தாரார்ந்த மார்வன்

சஎ

அந்.—ஆராத, போரில், அக்ஷர்களும், தானுமாய், கார்ஆர், (ஐ) வரை, நட்டு, நாகம், கயிராக, திருத்துழாய், (ஐ) தார்ஆர்ந்த, மார்வன், பேராமல், தாங்கி, கடைந்தான், (சஐ)

அர்.—(அஸுரர்க்குக்) கார்யகரமல்லாத, கடைகிறவ்யாபாரத்தில், ராக்ஷஸர்களும், தானுமாக, மேகம்நிறைந்த, (ஐ) மந்தரமலையை, (மத்தாக) நாட்டி, வாஸுகியைக், கயிராக (சுசுற்றி), திருத்துழாயினுடைய, (கௌ) மாலையோடிணைந்த, மார்பையுடையனய்க்கொண்டு, (அம்மலை, மேல்) கிளம்பாமல், (முதுகில்) தரித்துக்கொண்டு, (பாற்கடலைக்) கடைந்தவனுமாய், (சஐ)

வ்யா.—(ஆராதபோரில்) இவர்களுக்காராதே யிருக்குமென்னுதல்; தனக் காராதேயிருக்குமென்னுதல். (அக்ஷர்களும் தானுமாய்) தேவர்களும் அஸுரர்களுமாய் என்னவேண்டியிருக்க, எதிர்த்தலையா னஅஸுரர்களைச் சொல்லி, பின்னைத் தன்னைச் சொல்லுவா னென்னென்னில், ஆதுகூல்யலவமுடையார், “தான்” என்னுஞ் சொல்லுக்குள்ளே யடங்குகையாலே தன்னைச்சொல்லிற்று. (காரார்வரை நட்டு) மந்தரத்தில் படிந்த மேகம் அலசாதபடி கொடுவந்து, நாட்டின நொய்ப்பயிருந்தபடி. (நாகம் கயிராக) சேதநனிமே, மலையிலே சுற்றிக் கடையாநின்றால் தனக்கு அது வ்யஸநமாயிராதே, இவன் கரஸ்பர்சத்தாலே வந்த ஸுகத்துக்கு அந்த வ்யாபாரத்தாலே போக்குவிட்டிலனாகில் அவனுவிது உண்டறுக்கவொண்ணாதபடி யிருக்குமே. (பேராமல் தாங்கிக்கடைந்தான்) கீழுடையாமே மேல் கொந்தளியாமே பக்கத்தில் சாயாமே கடைந்தபடி. (திருத்துழாய் தாரார்ந்தமார்வன்) கடலைக்கடைகிறபோது தோளுந் தோள்மலை யுமாய் நின்று கடைந்தபடி.

அநு.—“ஆராதபோரில்” ஆர்தல்-சமைதலாய், ஆராத-சமையாத, அஸுரர்க்குக் கார்யகரமாகாதபோரிலே கடைகிற வ்யாபாரத்திலே என்னுதல், போரிலே ஆராதவஸுரரென்றாய், யுத்தத்திலே த்ருப்திபிறவாத வஸுர ரென்றத்தாரந்தரங் கண்டுகொள்வது. (இவர்களுக்காராதே) - இவர்களுக்குக் கார்யகரமாகாதே. (நொய்ப்பம்)-ஸாமர்த்த்யம். சேதநனிமே - நோகாதோ வென்று சங்காவாக்யம்.

மு.—

தடமால்வரைபோலும்,

சஅ

போராணை பொய்கைவாய்க் கோட்பட்டு நின்றலறி,

நீரார்மலர்க்கமலங் கொண்டோர் நெடுங்கையால், சக

நாராயண ஓ மணிவண்ண

அந்.—தடம், மால், வரைபோலும், போர், ஆணை, (இ) பொய்கைவாய், கோட்பட்டு, நின்று, அலறி, நீர்ஆர், (க) மலர், கமலம், ஓர், நெடும், கையால், (க) கொண்டு, ஓநாராயண! மணிவண்ண! (சஅ)

அந்.—பரந்து, உயர்ந்திருக்கிற, மலைபோன்ற, யுத்தோர்முகமான (மதித்த), கஜேந்தராவான், (இ) மடுவிலே, (முதலையினால்) சிறைப்பட்டு, (நிர்வயாபாரமாய்) நின்று, கூப்பிட்டு, நீரிலேயழுந்தி, (க) மலர்ந்த, தாமரைப்பூவை, ஒரு, நீண்ட, தும்பிக்கையினால், (சஇ) எடுத்துக்கொண்டு, ஓ ஸர்வஸ்வாமி! மணிபோன்ற வடிவையுடையவனே! (சஅ)

வ்யா.—(தடமால் வரையித்யாதி)ப்ரயோஜனார்த்தரபரர்கார்யஞ் செய்தபடி சொல்லிற்றுக்கீழ்; அநர்ய ப்ரயோஜனான ஸ்ரீ கஜேந்தராவான் முதலையின் கையிலே யகப்பட, அவனகப்பட்டமடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலையவந்து விழுந்து அவன் விரோதியைப் போக்கி அவனபிமதஞ்செய்து கொடுத்தபடி சொல்லுகிறதமேல். (தடமால் வரைபோலும்) “தடம்” என்றும் “மால்” என்றும் சொல்லுகையாலே, பருத்து உயர்ந்த மலைபோலே யிருக்கிறவன். இப்பெருமை சொல்லுகிற திற்கென்னென்னில்; பெரியது நோவுபட்டா லாற்றமாட்டாதென்கைக்காக. (போராணை) யுத்தோர் முகையத்திரிகிருணன்றே,செருக்காலே மலைகளோடே பொருது திரிகிறபடி. (பொய்கைவாய்) வெளிகிலமாகில் எதிரிகளைத் துணிக் குமிதே, தன்னிலமல்லாத நீர்நிலத்திலே. (கோட்பட்டு) சத்ருவான முதலையின் கையிலே அகப்பட்டு. (நின்று) அவன் நீருக்கிழுக்க இவன் கரைக்கிழுக்க, சில நாளெல்லாள் சென்று முதலையின் வ்யாபாரமேயாய்த் தன் வ்யாபாரமற்று நின்றபடி. (நீரார்மலர்க் கமலங் கொண்டோர் நெடுங்கையால்) செவ்வி மாறாத தாமரைப்பூவைப் பிடித்த கையத்தனையுமொழிய நீரிலே யழுந்தினாயிற்று. (நாராயண ஓ) ஸர்வஸ்வாமியானவனே! என்றபடி. (மணிவண்ண) விடாய்த்தார்க்குத் தண்ணீர் வார்க்குமவனன்றோநீ. இவ்வடிவையாசைப்

அந்.—“கோட்பட்டு” சிறைப்பட்டு.

§ “எந்தாய்! என்றான்” என்று கவசுதிதிக்பாடம்.

மூ.—

நாகணையாய்,

வாராயென்னு ரிடரைநீக்காய்,—எனவெகுண்டு ௫௦
தீராதசீற்றத்தால் சென்றிரண்டு கூறாக,
ஈராவதனை யிடர்கடிந்தான்,

அந்.—நாகணையாய், வாராய், என், ஆர் இடரை, நீக்காய், (௫) என, வெகுண்டு, தீராத, சீற்றத்தால்,சென்று, (௬) இரண்டுகூறாக, ஈரா,அதனை, இடர், கடிந்தான், (௬)

அர்.—அந்த சயநே! எழுந்தருளவேணும், என்னுடைய, பெருந்துன் பத்தைப், போக்கவேணும், (௫) என்று கூப்பிட, (அதைக்கேட்டு) கோபித்து, முடியாத, (அக்)கோபத்தினால் (கோபபரவசனாய்), போய், (௬) (முதலைய) இருதுண்டமாகப், பிளந்து, அவ்வானியின், துக்கத்தைப், போக்கினவனும், (௬)

வ்யா.—பட்டார்க்குக் காட்டுமவனன்றோ நீயென்கை.(நாகணையாய்) உன்னுடம்பை யாசைப்பட்டார்க்குக் கொடுக்குமவனல்லையோநீயென்றான்.(வாராய்)என்னுடைய ஆர்த்தி தீரும்படி அழகிய வடிவைப் பாரித்துக்கொண்டு இங்ஙனே எழுந்தருளவேணும். (என் ஆரிடரை நீக்காய்) இப்போதிவன் “ஆரிடர்” என்கிறது - துக்கநிவருத்தியைப்பண்ணாய் என்றானல்லன்; இப்பூ செவ்விமாறுங் காட்டில் திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொள்ளாயென்படி.

(என) என்று இப்ப்ரகாரத்தாலே இவன் சொல்ல (என வெருண்டு) ஸர்வேஸ்வரன் இவ்வார்த்தை செவிப்பட்டவாதே கோபித்தருளினான்.(தீராதசீற்றத்தால்)“முதலையின்கையிலே யகப்படக் கொடுத்து அகப்பட்டவன் நோவுபட்டதுக்குப் பின்பு அவனை ரக்ஷித்து என்செய்தோமானேம்” என்று இன்னும் தீராதே கிடக்கிறதிறே. (சீற்றத்தால் சென்று) வாஹத்தின்மேல் அன்றுபோலே காணும் சென்றது, கோபத்தின்மேலேகாணும்;கோபம்வழிகாட்டச்சென்றானித்தனை.தானறிந்து சென்றானன்று காணும்.(இரண்டு கூறாகஈரா) ஆனைக்கும் நோவு வாராமல் முதலையும் இருபிளவாம்படி திருவாழியாலே பிளந்தருளினபடி. (அதனை யிடர்கடிந்தான்) அப்படி நோவுபட்டிருக்கிற ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானை, அம்முதலே பிடித்த ஸ்ரீபாதத்தைத்தந்திருக்கைகளாலே யொத்துவது, திருப்பவளத்தாலே

மூ.— எம்பெருமான், நடு
பேராயிரமுடையான் பேய்ப்பெண்டிர் தும்மகளைத்,
தீரானோய்செய்தானெனவுரைத்தான்,—

அந்.—எம்பெருமான், ஆயிரம்பேர் உடையான், பேய், பெண்டிர், தும்மகளை, (நடு) தீரா, நோய், செய்தான், என, உரைத்தான், (௧௦)

அர்.—என்னுடைய ஸ்வாமியானவனுமாய், ஆயிரம் திருநாமங்களை யுடையவனுமான ஸர்வேஸ்வரன், அறிவழிந்த, பெண்களே! உங்கள் பெண்ணைத், (நடு) தீராத, நோயை, விளைத்தான், என்று, சொன்னான்; (௨௦)

வ்யா.—பூதவது, திருப்பரிவட்டத் தலையாலே யொத்துவதானான். (எம்பெருமான்)ஸ்ரீ கஜேந்தராமுவானுக்கன்றிக்கே இவன் தான் பெற்றானாம்படிதோற்ற இக்கட்டுவிச்சினன்னாயினே! என்கிறான். (பேராயிரமுடையான்) இப்படி ஆஸ்ரித ரக்ஷணத்துக்காகச் செய்த அபதாநங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் எண்ணிறந்தவற்றையுடையவன். ஆஸ்ரிதர் இவ்விஷயத்திலிழிகைக்குப் பலதுறையுண்டானும் போலே அவர்களதுஸந்திக்கைக்கும் பல திருநாமங்களை யுடையவன்.

(பேய்ப்பெண்டிர்) “ஸர்வேஸ்வரனடியாக வந்தது இந்நோய்” என்றாலும் “தேவதார்தரஸ்பர்சமுண்டி” என்று அதிசங்கக பன்னுகிற அறிவுகேடிகளிறே நீங்கள், (தும்மகளை) உங்கள் வயிற்றிலே பிறந்தவனே. உங்கள் வயிற்றில் பிறந்தவன் பர தேவதைக்கு நோவுபடுமித்தனையல்லது அவர தேவதைக்கு நோவுபடுமோ? (தீரானோய் செய்தா நெனவுரைத்தான்) இந்நோய் தீரும்படி பென்னென்று விசாரிக்கிறவர்களுக்கிறே “தீரானோய் செய்தான்” என்கிறது. “இவருக்கு ஸர்வேஸ்வரனடியாக வந்தனோயாகிறது தீரிற்செய்வதென்” என்று அவர்கள் பயப்படுகிறார்களாகக் கருதி “தீரானோய்” என்கிறான் காணும், இப்போது தீரானோயென்கிறது-பக்தியையிறே. யாவதாதம்பாவியான நோயிறே; ப்ராப்திதசையிலு மதுவர்த்திக்குமதிறே.

(எனவுரைத்தான்) தென்றலும் சிறுதுளியும்பட்டாற்போலே யிருக்கிறதுகாணும் தனக்கினிதானபடி. (உரைத்தான்) என்று மிந்

அரு.—“எனவுரைத்தான்” கட்டுவிச்சி வார்த்தையை யதுவதிக்கையாலே அது தனக்குமினிதானபடி.

மூ.—

சிக்கெனமற்

ரூரானுமல்லாமை கேட்டெங்க எம்மனையும்,

போரார்வேல் கண்ணீரவனாகில் பூந்துழாய்,

௫௩

தாராதொழியுமே தன்னடிச்சியல்லளே,

அந்.—மற்று, ஆரானும், அல்லாமை, சிக்கென, கேட்டு, (௫) எங்கள், அம்மனையும், போர் ஆர், வேல், கண்ணீர். (௬௦) அவனாகில், பூந்துழாய், தாராதொழியுமே, தன், அடிச்சியல்லளே, (௬௫)

அர்.—(இந்நோய்க்குக்காரணம்) வேறு, ஒன்றும், அல்லாதபடியை, த்ருடமாக (அடிக்கடி), கேட்டு, (௫) எங்களுடைய, தாயும், யுத்தோர்முகமான, வேல்போன்ற, கண்களையுடைய ஸகிகளே! (௬௦) அந்த ஸர்வேஸ்வரனாகில், அழகிய திருத்துழாயைக், கொடாதேபோவனோ! (இவள்) தனக்கு, பத்தையன்றோ? (௬௫)

வ்யா.—நோய்கொண்டாலாகாதோ? இவள் புகுந்திப்படி பரிஹாரஞ் சொல்லப்பெற்றில்.

கட்டுவிச்சி அப்படிசொன்னாளாகில் உங்கள் தாய்மார் செய்த தென்னென்னச் சொல்லுகிறுள்மேல். (சிக்கெனமற்றாரானுமல்லாமைகேட்டெங்களம்மனையும்) “இந்நோவு பேராயிரமுடையானடியாகவந்தது” என்றுசொன்னாள் கட்டுவிச்சி, என்னைப்பெற்றதாயாரும் “தேவதாரந்தர ஸ்பர்சமில்லையிதே” என்று பலகாலுங்கேட்டு. (போரார்வேல் கண்ணீர் அவனாகில் பூந்துழாய் தாராதொழியுமே) பெண்பிள்ளைகள் பதறுகிற பதற்றத்தைக்கண்டு நோவுக்கு நிதானம் ஸர்வேஸ்வரனாபின்பு நீங்களிப்படி பதறவேணுமோ? (௬) “புவனியெல்லாம் நீரேற்றாந்த நெடியபிரானருளானிடுமே” என்னுமாபோலே அவனாகையும் நம்முடைய அபேக்ஷிதம்செய்யானென்னையும் * ஸ்ரீநாஸிஷ்டே - அக்கிராஸிஞ்சேத்போலே அஸங்கதமன்றோ? (௭) “ராவாஸ்துரூபிஷ்டே - ராமோதவிர்நாபிபாஷதே” இதிவத். (தன்னடிச்சியல்லளே) அபேக்ஷிதமானவை தானாகச்செய்யாதொழிந்தாலும் காலேக்கட்டியாகிலும்செய்வித்துக்கொள்ளப் பார்த்தியில்லையோ? வென்று இப்படி தோழிமார்க்குச்சொல்லி. (மற்றாரானுமல்லளே)

அரு.—“ போரார்வேல்கண்ணீர் ” (பெண்பிள்ளைகள்) தோழிமார் - யுத்தோர்முகமான கண்களென்கையாலே, பரபரப்பாலே பதற்றந்தோற்று கிறது.

பு—

மற்

ஞானமல்லனே யென்றொழிந்தான்,—நான்வனைக் ஞா
காரர் திருமேனி கண்டதுவே காரணமாப்,
பேராப் பிதற்றாத் திரிதருவன்,—

ருரு

அந்.—மற்று ஆராமமல்லனே, என்று, ஒழிந்தான், நான், அவனை, (ரு)
கார் ஆர், திருமேனி, கண்டதுவே, காரணமா, பேரா, (கரு) பிதற்றா, திரிதரு
வன். (கரு)

அந்.—வேறொருவன்ல்லன், என்று சொல்லி, நிவ்ருத்தையானான். நான்,
அவனுடைய, (ரு) கரிய, திருமேனியைப், பார்த்ததுவே, நிமித்தமாக, உரு
மாறி, (கரு) அலற்றிக்கொண்டு, திரியாகின்றேன். (கரு)

வ்யா.—யென்று) தேவதாரந்தரமான நோய்தீண்டிற்றில்லையிதே என்று
தானே தெளிந்து நிர்ப்பரையானான். “எம்பெருமானோடே ஸம்பந்
தமுடைய இவளுக்கு நான் கரையவேணுமோ?” என்று தளப்பமற்
றானென்று. அவள் செய்ததென்னென்னில், (ஒழிந்தான்) ஒழிந்தான்.

(நான்) என்பந்தாடலிலே அவனைக்கையும் மடலுமாகக் காணக்
கடவதாக உத்யோகித்துப் புறப்பட்டு அவன் குடக்கூத்திலே தோ
ற்றான். (அவனை) தன்வடிவழகைக்காட்டி என்னை யந்நயர்ஹை
யாக்கினவனை.

(காரர்திருமேனி கண்டதுவேகாரணமா) அவனுடையஸ்ரம
ஹரமான திருமேனியைக்கண்டதுவே ஹேதுவாக. ருஷிகளையும்
ஆழ்வார்களையும்போலேயாயிற்று திருத்தாயாரும்வளும்; இவன்
ஸ்வரூபகுணஜ்ஞாநமாயிற்று ருஷிகளுக்கு, திவ்யவிக்ரஹத்திலும்
விக்ரஹகுணத்திலுமாயிற்று ஆழ்வார்களுக்கு. குணஜ்ஞாநத்தி
லகப்பட்டார்க்கு ஆற்றலாமிதே. வடிவழகிலகப்பட்டார்க்கு ஆற்ற
வொண்ணாதிதே. அப்படி குணஜ்ஞாநமுடையவனாயிற்று திருத்
தாயார், ஆகையாலே தரித்திருந்தான்; அவ்வடிவழகிலேயகப்பட்ட
வர்களுக்குப் பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதிதே. (பேரா) ஆண்
பெண்ணைப்படி. (பிதற்றா) பெண்ணைதன்மையைத் தானுமிழந்த
படி. (திரிதருவன்பின்னையும்) பின்னையுமடக்கக் குடிபோனால் நசிக்க

அரு.—“நான்வனை” அவன் தரிக்கைக்கும் இவன் தவிரிக்கைக்கும் ஹே
துவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ருஷிகளையும்) இத்தயாதி. “பேரா” பேர்
தென்றும், பின்றிலிவிடப்பெருகை. ஆண்காரம் போய் பெண்ண்கார
மானை.

மு.—

பின்னையு

மீராப் புகுதலு மிவ்வுடலைத் தண்வாடை,
சோரா மறுக்கும்வகை யறியேன்,—சூழ்குழலார் னுசு
ஆரானு மேசுவ ரென்னுமதின் பழியை,
வாராமற் காப்பதற்கு

அந்.—பின்னையும், தன், வாடை, இவ்வுடலை, ஈரா, (ஐ) புகுதலும், சோரா, மறுகும், வகை அறியேன், சூழ்குழலார், (கௌ) ஆரானும், எசுவர், என்னுமதின், பழியை, வாராமல், (கௌ) காப்பதற்கு, (கௌ)

அந்.—அதற்குமேல், குளிரந்த, காற்றானது, இந்தச் சரீரத்தைப், பிளந்து, (நி) உள்ளே நுழைத்து, மோஹிப்பித்து, பாதியாநின்றது : (அதை) இவ்விதமென்றியமாட்டேன் ; நிறைந்த மயிர்முடியையுடையபெண்கள், (கௌ) யாராகிலும், பழிதூற்றுவர், என்கிற அதிஷ்டவாடான, அபவாதத்தை, வரவாட்டாமல், (கௌ) காத்துக்கொள்ளுகக்காக, (கௌ)

வ்யா.—விநேகண்டது, அப்படிச்செய்யாதே யாதநாசரீரம்போலே பின்னையுந்திரிந்தேன். (ஈராப்புகுதலும்) புகுந்து ஈருகிறதில்லை, ஈரந்துகொண்டு புகுராநின்றது. (இவ்வுடலை) பண்டேதொட்டார்மேலே தோஷமாம்படிவிரஹக்ருசமான வுடலையென்னுதல், பிரிவுக்குச் சிலையாதஉடம்பென்னுதல். (தண்வாடை) நஞ்சுட்டின ஆயுதம்போலே குளிர்த்தியையுடைத்தான வாடை. (சோராமறுக்கும்) சோரவும் பண்ணாநின்றது. மறுக்கவும் பண்ணாநின்றது. (வகையறியேன்) திரள சோரப்பண்ணாநின்றதென்று சொல்லுமித்தனையொழிய செய்கிறவகைகள் பேச்சுக்குநிலமல்ல.

(சூழ்குழலார்) வாடை உடம்பிலேபட்டாலும் மயிர்முடியும் அழகுக்குலையாதே யிருக்குமவர்கள். (ஆரானும்) என்னெயல் பொல்லாதென்று இருக்கக்கடவாரில்லை, எங்கேனும் சிலவரென்கை. அவ்யுதப்பந்ருமாய் அவ்யபதேஸ்யருமாய் இருப்பார் சிலரென்கை. (எசுவரென்னுமதின்பழியை) அவர்கள் அவர்தூற்ற அத்தால் வரும்பழியை. இவ்வாற்றாமைக்கு அவனுதவின்படி பொல்லாதென்னுதல், அவன் பிரிந்திருந்தால் இவளாறியிராதே இங்கனெப்பி கிறதென்னென்னுதல் செய்வார்களிறே. (வாராமல்காப்பதற்கு) அவன் ஸ்வரூபத்துக்கும் நம்ஸ்வரூபத்துக்கும் நிறக்கேடு வாராமைக்கு.

அந்.—“சோராமறுக்கும்”-சோரவும், மோஹிக்கவும்-மறுக்கவும் - வீரஹாக்கியாலேபிக்கவும்

மூ.—

வாளாவிருந்தொழிந்தேன்,

ரு௭

வாராய் மடநெஞ்சே வந்து,—மணிவண்ணன்

சீரார் திருத்துழாய் மாலை நமக்கருளி,

ரு௮

தாரான் தருமென்றிரண்டத்தி லொன்றதனை,

அந்.—வாளா, இருந்தொழிந்தேன், மடம், நெஞ்சே,வாராய், (ரு) வந்து, மணிவண்ணன், சீ ஆர், திருத்துழாய்மாலை, அருளி, (க) நமக்கு, தாரான், தரும், என்று இரண்டத்தில், ஒன்றதனை, (௭ரு)

அந்.—(முன்) வெறுமனே, இருந்துவிட்டேன். அறிவற்ற, ஓமஸ்ஸே ! எழுந்திரு. (ரு) (நீ) போய், கீலமணிபோன்ற வடிவையுடையவன், அழகிய, திருத்துழாய்மாலையை, க்ருபைபண்ணி, (க) நமக்குக், கொடுக்கும், கொடான், என்கிற இரண்டு சொற்களில், ஒருசொல்லை, (அவன்சொல்லும்படி நான் சொல்லுகிறசொல்லை) (௭ரு)

வ்யா.—(வாளாவிருந்தொழிந்தேன்) குனியக்குறுணிபற்றுகிற காலத்திலே, இரண்டிருங்கும் மனிசர்காணமடலைக்கொண்டு புறப்படப்பெறுதே அருமந்தகாலத்தைப் பாழேபோக்கினேன்.

(வாராய்) எழுந்திராய். (மடநெஞ்சே) இப்போது, பவ்யமான நெஞ்சே யென்கிறதன்று; அறிவுமாண்கிடக்கிற நெஞ்சே! என்ற படி. அவனைநோக்கியெல்லாமுண்டாயிற்றிறே, எழுந்திராய். (வந்து) சென்றென்றபடி. வரவு செலவைக் காட்டுமிதே. அவன் பக்கவிலே சென்று. (மணிவண்ணன்) தன்னைப் பிரிந்தார் மடலெடுக்கும்படி பண்ணவல்ல வடிவுபடைத்தவன். (சீரார் திருத்துழாய் மாலை நமக்கருளி) அந்நய ப்ரயோஜநரிட்ட மாலை. (க)*“மிக்க சீர்த்தொண்டர். ப்ரயோஜநார்த்தபரிட்டதாகில் அவர்கள் நெஞ்சில் அபிஸந்தியாலே சுருள்நாறுமென்கை. (நமக்கருளி) ப்ரணயித்வம் போயிற்றிறே நம் மாற்றுகைக்குதவாத்போதே, இனி க்ருபைபண்ணி லுண்டித்தனையிறே. (தாரான் தருமென் றிரண்டத்தி லொன்றதனை) தரி லுமாம் தாரா தொழியிலுமாம். இரண்டிலொன்று அமையும் நமக்கு. அதாவது, தந்தானாகில் அத்தாலே தரிக்கிறோம், இல்லையாகில் முடிந்து

அந்.—(குனியக்குறுணி) அவதரித்து ஸர்வர்க்கும் ஸுலபனயக் குடக் கூத்தாடுகிற ஸமயத்திலே,

(க) இருமொழி - கக - க - கூ.

மு.—ஆரானு மொன்றாதார் கேளாமே சொன்னக்கால், (௫௪)
ஆராயு மேலும் பணிகேட்டதன்மெனிலும்,
போராதொழியாதே போந்திநீ யென்றேற்குக், சுய

அந்.—ஒன்றாதார், ஆரானும், கேளாமே, சொன்னக்கால், கேட்டு, (௫)
ஆராயுமேலும், பணி, அது அன்றெனிலும், போராதொழியாதே, நீ, (௬)
போந்திடு, என்றேற்கு, (௭)

அந்.—(அவனேடு) சேர்த்தியற்ற சத்ருக்கள், யாரேனும், கேளாதபடி,
சொன்னுயாகில், இதைக்கேட்டு, (௫) (செய்யவேண்டிமத்தை) விசாரித்
தானேயாகில், (அதை என்னுடன்வந்து) சொல்லு, அது செய்யத்தக்கத
ன்றென்றானேயாகிலும், (பதில்வார்த்தை கொண்டுபோகவேனுமென்று)
வாராமல்(அங்கே) தங்கிவிடாதே, நீ, (௭) வந்துவிடு, என்று சொன்ன என
க்கு, (தூதாஃ), (௭)

வ்யா.—பிழைக்கிறோம். (ஆரானுமொன்றாதார் கேளாமே சொன்ன
க்கால்)அவன் குணத்தையழிக்க விருப்பாருண்டு, அவர்கள்கேளாமே
செவியிலே யவனுக்குச்சொல்லு. அவனையழித்து இவன் மடலெறித்
துப் புக்கபடி; அவனை யுகவாதார் கேளாமேயென்கிறானிறே. (ஆராயு
மேலும் பணிகேட்டு) உன்னைக் கண்டபோதே “அவனொன்பட்டாள் ?
அவளுள்ளே ? அவ்வாஸ்யம் இன்னும் நமக்குக்கிடைக்குமோ ?”
என்று திருவுள்ளமானேயாகிலும். (அதன்மெனிலும்) அங்கு கன்
றியே துஷ்யந்தனைப்போலேநாம் அங்குனைக்கொப்பாளாருத்தியை
அறியோமே என்றானுகிலும். (போராதொழியாதே) அறந்திலெனென்
ருனென்றால் அவன்திருவுள்ளத்துக்கேறவறிவித்து மறுமாற்றங்கொ
ண்டுபோகவேனுமென்று நில்லாதே. (போந்திநீ) என்னாற்றாமை
கண்டிம்மறந்தவனைப்போலன்றியேநீ போந்திடு. (போராதொழியாதே
போந்திநீயென்றேற்கு) நானாருனேகிடர். இந்நென்சு தன்னை அங்கே

அந்.—“கேளாமே” ஸ்வரூபத்தை யழித்து மடலெடுக்க வுத்தியோகித்தவன்
இப்போது கேளாமே என்பானென்னென்ன (அவனை அழித்து) இத்
யாதி. எந்தவவஸ்த்தையிலும் அத்தலையில் பரிவிருக்கிறபடி பாரீர் என்று வ்யா
க்யாதா ஈடுபாடு. “பணிகேட்டாராயு மேலும்” - என் வார்த்தையைக்கே
ட்டு விசாரித்தானே யாகிலுமென்றபடி. “பணி” அதைவந்து சொல்லு.

மு.—காரார் கடல்வண்ணன் பின்போன நெஞ்சமும்,
வாராதே யென்னை மறந்ததுதான்,—வல்வினையேன் கூக
ஊராருகப்பதே யாயினேன்,—

அந்.—கார் ஆர், கடல் வண்ணன், பின்போன, நெஞ்சமும், வாராதே,
(௫) என்னை, மறந்ததுதான், வல்வினையேன், ஊரார், உகப்பதே ஆயி
னேன், (கௌ)

அந்.—சுரியநிறமுடைய, கடல்போன்ற, வடிவையுடையவனுடைய,
பின்னே சென்ற, மகஸ்ஸும், திரும்பிவராமல், (௫) என்னை, மறந்து
(அங்கேதங்கி) விட்டது. கொடிய பாபத்தையுடையநான், (அபிமதம்பெறு
மல்) ஊரிலுள்ளார், ஸ்தோத்ரி (பரிஹஸி) க்கும்படியேயாய்விட்டேன். (கௌ)

வ்யா.—தங்கப்பண்ணினேன். அதாவதென்னென்னில் ; பெருங்குடி
புதுக்குடி மகளைப் பழையபையலைப்போலே வரம்பிலும் வாய்க்கா
லிலும் சூடுபொகடாதே கொள்ளென்னுமதுவேயடியாக அவ்விடங்க
ளாகாதே களவுக்குலத்தாநமென்று செய்யாநிற்கும்.“போராதொழி
யாதேபோந்திநீ” என்றேன்நான், அவ்விஷயத்தைக் கண்டால்போ
ராதொழியவாகாதே அநிப்பதென்று அது அங்கேகின்றது. (காரார்
கடல்வண்ணன் பின்போன நெஞ்சமும் வாராதே என்னை மறந்
தது) என்னுற்றமைகண்டு கண்ணுங்கண்ணிருமாய்ப்போன நெஞ்ச
அவனைக்கண்டவாறே அவன் வடிவழகிலே துவக்குண்டு என்னை
மறந்தது (கடல்வண்ணன் பின்போன நெஞ்சமும் வாராதே யென்
னைமறந்தது) (க) “रामं मेनुजैः-ராமம் மேனுஜதாந்ரு
ஷ்டி”இத்யாதிவத்.

(வல்வினையேன்) என்னெஞ்சம் எனக்கு தவாதபடியான மஹா
பாபத்தைப் பண்ணினேன். (ஊராருகப்பதேயாயினேன்) தங்களபி
மதஸித்தி ஸாதநாறுஷ்ட்டாநத்தாலே யென்றிருக்குமவர்களைப்
போலே., என்னபிமதத்துக்கும் நானுத்ஸாஹிக்கும்படியானேன்,
ஊரார்வார்த்தை-“அவனுலேபேது” என்றிருந்தஇவன் கண்டாயே

அந்.—“போராதொழியாதே” என்று நான் சொன்னதுதானே நிந்
கைக்கு ஹேதுவாயிற்றென்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாகவருளிச்செய்கிறார் (பெரு
ங்குடி) இத்யாதி. (ஊரார்) ஸாதநாத்நாநிஷ்ட்டர்.

மு.—

மற்றெனக்கிங்

காராய்வா ரில்லை யழல்வாய்மெழுதுபோல்,

௬௨

நீரா யுருகுமென் னாவி,—நெடுங்கண்கள்

ஊராருமங்கிலும் தானுறங்கா,

அந்.—எனக்கு, இங்கு, மற்ற, ஆராய்வாரில்லை, என் ஆவி, (௫) அழல்வாய், மெழுதுபோல், நீராய்உருகும், ஊரார், உறங்கிலும், (௧௦) நெடும், கண்கள், தான், உறங்கா, (௧௪)

அந்.—எனக்கு, இவ்விஷயத்தில், வேறு, விசாரிப்பார் (துணையாவார்) இல்லை. என்னுடைய ஆத்மா, (௫) நெருப்பண்டையிலுள்ள, அரக்குப்போல், ஜலமாய்த்ரவிக்கும்; ஊரார், உறங்கிலும், (௧௦) நீண்ட, கண்கள், தான், உறங்குகிற னவிலை, (௧௪)

வ்யா.—உண்டபடி, இவளைப்போலே யுண்ணுமத்தனை அவன் கைபார்த்திருந்தவர்கள்' என்பர்களேயவர்கள்.

இப்படி ஆற்றுமைமிக்கால் சிலபேரோடே உசாவித்தரிக்கவேண்டாவோவென்னில்; (மற்றெனக்கிங்காராய்வாரில்லை) என்னெஞ்சமெனக்குதவாதிருக்க வேறு நமக்குசாத்துணையுண்டோ? “மற்றில்லை” என்கையாலே - இன்னமும் அவனேவந்து ஆராயில் ஆராயுமத்தனையென்கை. (௧) “அவ்வருள்ல்லனவருளுமல்ல” என்றும் (௨) “வையகத்துப்பல்லாரருளும்பழுது” என்றுமிதே இவர்கள் தாங்களறுதியிட்டிருப்பது. (அழல்வாய் மெழுதுபோல் நீராயுருகுமென்னாவி) நெஞ்சு உதவாதென்னலாமோ, நெஞ்சைப்பிடித்த தரித்திருக்கவேண்டாவோவென்னில், அக்நிஸ்காசத்திலே மெழுதுபோலே இற்றுப்போகா நின்றது என்னுடைய ஆத்மவஸ்து.

(நெடுங்கண்களுராருமங்கிலும் தானுறங்கா) இப்படி ஆற்றுமை விளைந்ததாகில் நித்தையாலே அத்தைப் போக்கினாலோ வென்னில், (௩) “ஆயுமமருலகுந்துஞ்சிலும்” என்கிறபடியே, எல்லாருமுறங்கிலும் என் கண்களுறங்குகிறதில்லை. (நெடுங்கண்கள்) கண்பரப்பெல்லாம் தலைச்சுமையாயிற்று. (௪) அஸிதேகக்ஷணையிதே. (ஊராருமங்கிலுந் தானுறங்கா) (௫) “ஊரும் நாடு முலகமுந் தன்னைப்போல்” என்று இவள் பிறந்த ஊரிலே உறங்கியறிவாருமில்லையிதே. இப்படியிருக்கிற அவர்களுறங்கிலும் என் கண்களுறங்காவென்கிறார்.

(௧) திருவாய் - ௬ - ௯, ௯.

(௨) முதல்திரு. ௬௫

(௩) திருவாய் - ௨ - ௧ - ௧.

(௪) ஸ்ரீராமா. ஸூத்த - ௧௬.

(௫) திருவாய். ௬-௭-௨.

ஐம்.—

உத்தமன்தன்,

௭௩

பேராயினவே பிதற்றுவன்,—பின்னையும்

காரார்கடல்போலும் காமத்தராயினர்,

௭௪

ஆரேபொல்லாமை யறிவாரது நிற்க,

ஆரானு மாதானுமல்லன்

அந்.—உத்தமன்தன், பேர் ஆயினவே, பிதற்றுவன், பின்னையும், கார் ஆர், (௫) கடல்போலும், காமத்தர் ஆயினர், ஆரே, பொல்லாமை, அறிவார், (௭௦) அதுநிற்க, வாசவதத்தை என்று, ஆரானுமாதானுமல்லன்.

அர்.—(நான்) மேன்மையையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய, திருநாமங்களை, அலற்றுகிற்பன். அன்றிக்கே, நீர்சிறைந்த (அகாதமான), (௫) ஸமுத்ரம்போன்ற, காமத்தையுடையவர்கள், ஆர்தான், லோகாபவாதத்தை, விசாரிப்பார்? (௭௦) அதப்படியிருக்க, வாசவதத்தை என்று சொல்லப்பெற்றுவன், ஆரோஹந்தியல்லன் (ஜ்ஞாஹ்நையல்லன்).

வ்யா.—(உத்தமன்) உறக்கமறும்படி தன் தாழ்ச்சியைக்காட்டி யகப்படுத்தின மேன்மையையுடையவன். (பேராயினவே பிதற்றுவன்) இப்படி அபிமதகாலத்தில் உதவாதொழிந்தால் அவனை நினையாதிருக்க விறையெப்பது. அது மாட்டாதே அவன் திருநாமங்களை யடைவுகெடச்சொல்லாநிற்பன்.

(பின்னையும்) அதுக்குமேலையும் சில ஹிதஞ்சொல்ல. (காரார் கடல்போலும் காமத்தராயினர் ஆரேபொல்லாமை யறிவார்) இங்ஙனம் சொல்லலாமோ? பத்துமாஸமாயிருந்திலனோ? ஸ்ரீ ஜகராஜன் திருமகன், அப்படியிராவிடில் பொல்லாதாகாதோவென்னில், பேராமான கடல்போலே ஆசை கரைபுரண்டு போராநிற்க “பொல்லாங்குசொல்லுவர்கள்” என்று ஆறியிருக்கப்போமோ? ஆறியிருந்தவர்களுக்கு ஆசையளவுப்பட்டதாமித்தனையிறே. ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஆற்றலாமோ? அவ்வடிவைக் காணவேணுமென்னுமாசை கரைபுரண்டிருப்பார்க்கு; ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தால் ஆற்றினுண்டாகில் அவராசை மட்டமாமித்தனையிறே.

(அதுநிற்க) இது நீ துணிந்தமையித்தனை யென்னவேண்டா, இதுக்கு சிஷ்டாசாரமுண்டென்கை; பழையருமாய் விலக்கணருமாயிருப்பார் அதுஷ்டடித்தார்களென்கை. (ஆரானுமாதானுமல்லன்) சைதர்யம் குறைந்தவனுமல்லன், அசித்தலபையுமல்லன்.

மு.—

அவன் காணீர்,

கூரு

வாரார்வனமுலை வாசவதத்தை யென்று,
ஆரானும் சொல்லப்படுவாள்,—அவளுந்தன்
பேராயமெல்லா மொழியப் பெருந்தெருவே,
தாரார்தடந்தோள் தனைக்காலன் பின்போனான்,

கூசு

கூள

அந்.—வாரார், வனமுலை, அவன், ஆரானும், சொல்லப்படுவாள் காணீர், (கூ) அவளும், தன், பேர்ஆயம் எல்லாம், ஒழிய, பெருந்தெருவே, (கூ) தாரார், தடந்தோள், தனை, காலன்பின், போனான், (கூ)

அந்.—சுச்சினுல்கட்டப்பட்ட, அழகிய ஸ்தநங்கையுடைய, அந்த வாஸவதத்தை, எல்லாராலும், (புழந்தி) சொல்லப்பட்டவள் (ப்ரஸித்தையானவளே) கிடர்; (கூ) அந்த வாஸவதத்தையும், தன்னுடைய, பெரிய தோழிகளையெல்லாம், விட்டு, பெரியலீதியிலே, (கூ) மாலையையுடைய, விசாலமான புஜங்கையையுடைய, விலங்கையுடைய, கால்களையுடையனான வத்ஸராயனுடையபின்னே, போனான். (கூ)

வயா.—(அவன்காணீர்) அவனைக் கேளுங்கள். (வாரார்வனமுலை)தன்னுல்தரித்துத் தாங்கவொண்ணாத முலையென்று பருவம் மிக்கிருக்கிற படி சொல்லுகிறது. கார்தன் தாங்குதல், அது பெறுதபோது வாராலே தரித்தல்செய்யுமித்தனை.(வாசவதத்தை யென்று ஆரானுஞ் சொல்லப்படுவாள்) ப்ரஸித்தையன்றோ? விலக்ஷணரெல்லாங் கொண்டாடப்பட்டவளன்றோ? ஸ்ரீ ஜகராஜன் திருமகள் ஓலக்கத்திலும் குறைவற்றொருத்தியென்று கொண்டாடப்படுமவளன்றோ? (அவளும்) இத்துணிவு துணிந்தேன் நானேயல்லேன், அவளும் துணிந்தானென்கை; (தன் பேராயமெல்லாமொழிய) உங்களை இசைவிக்கக்காக இத்தனை வார்த்தை சொன்னேன் நான்; தோழி மாருடைய பெரிய திரளைக் கவகிவிட்டு கின்றாளித்தனையன்றோ? நெருப்பில் காவிடவொண்ணாதாற்போலே தோழிமார் திரளில் கால்பொருந்திற்றோ? அவளுக்கு. (பெருந்தெருவே) தோழிமாரை விட்டு ஒருமூலயிலே யிருந்தானோ? பெருந்தெருவேயன்றோ போனதென்கை. (தாரார் தடந்தோள் தனைக் காலன்பின்போனான்) விலங்கிட்டிருக்கிறவத்ஸராயன் பின்னேபோகிறவியன், தோளும் தோள்

அந்.—“வாசவதத்தை” வாஸவதத்தை யென்று பெயர். வாஸவதத்தையான ராஜபுத்ரி வத்ஸராயனென்பானோடே ஸங்கமாக, அவனை ராஜா

மு.—ஊராரிகழ்ந்திடப்பட்டாளே, —மற்றெனக்கிங்

காரானும்கற்பிப்பார் நாயகரே, நானவனைக்

காஅ

காரார்திருமேனி காணுமளவும்போய்ச்,

அந்.—ஊரார், இசுழ்ந்திடப்பட்டாளே, எனக்கு, இங்கு, ஆரானும், (௫) மற்று, கற்பிப்பார், நாயகரே, நான், அவனை, (௧௦) காரார், திருமேனி, காணுமளவும், போய்,

அர்.—(அவன்) ஊராராலே, நித்திக்கப்பட்டாளே? எனக்கு, இங் விஷயத்தில், யாராவது, (௫) வேறுவிதமாக, உபதேசிப்பவர்கள், நாயகராவர்களே? நான், அவனுடைய, (௧௦) கரிப, திருமேனியை, ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்ளவும், (மேற்கூறுகிற அவனுடைய திவ்யதேசங்களுக்குப்) போய்,

வ்யா.—மாலையுங்கண்டு அவனையாசைப்பட்டுப் போனாற்போலேயன்றே? போனது. (ஊராரிகழ்ந்திடப்பட்டாளே) அப்படி அவன்பின்னே போனவனை ஊராராகொண்டாடின வித்தனையல்லது பழிசொன்னாருண்டோ?

(மற்றெனக்கிங்காரானும் கற்பிப்பார் நாயகரே) இத்தனிவுக்குப் புறம்பான வார்த்தைதொல்லிக் கற்பிப்பார் எனக்கு நாயகரல்லர். (௧) “பயிலுந் திருவுடையார் யவரேலுமவர்கண்டார் பயிலும் பிறப்பிடைதோ மெம்மையாளும் பரமர்” என்றிருக்கும் நிலைதவிர்ந்தேன். இத்தனிவுக்குடன்பட்டார் எனக்கு நாயகர்; “கரமப்பாப்தி பொறுக்கவேணும்” என்றிருப்பார் எனக்கு நாயகரல்லர். (௨) “அன்னையென்செய்யிலென் ஊரென்சொல்லிலென்”.

(நான்) இத்துணிவுக்குப் புறம்பானரெல்லாரையும் விட்டிருக்கிற நான். (அவனை) ஸ்வவ்யதிரித்தரெல்லாரையும் விடுவித்தவனை. (நானவனை) பந்தடிக்கவென்று புறப்பட்டநான் குடக்கூத்தாடப் புறப்பட்டவனை யென்றுமாம். வழிபறிக்கப் புறப்பட்டு வழிபறியுண்டெனென்றபடி. (காரார்திருமேனி காணுமளவும்போய்) *காரார்திருமேனி கண்டதுவே காரணமாகவிறே அடியிலே இப்படிப்பட்டது. இத்தனிவு எவ்வளவும் செல்லக்கடவதென்னில்; காரார்திருமேனி கண்டதுவே காரணமாகப் பிறந்ததுணிவு, காரார்திரு

அந்.—சிறையிலேவைக்க, அவனையுங்கூட்டிக்கொண்டு அவன்பின்னே போளுளென்கிற கதை.

(௧) திருவாய் - ௩ - ௭ - ௬.

(௨) திருவாய் - ௫ - ௩ - ௬.

மூ.—சீரார்திருவேங்கடமே திருக்கோவ

௬௬

லூரே, மதின்கச்சியூரகமே பேரகமே,

அந்.—சீர் ஆர், திருவேங்கடம், திருக்கோவலூர், மதிள், கச்சி, (௫) ஊரகம், பேரகம்,

அர்.—(அத்திவ்யதேசங்களெவையென்னில்) சிறப்புடைய, திருமலை, திருக்கோவலூர், மதிளாலேகுழப்பட்ட, காஞ்சீங்கரத்திலுள்ள (௫) திருஊரகம், அப்பக்குடத்தான்,

வ்யா.—மேனி காணுமளவும் செல்லக்கடவதிதே. இவளுடைய உத்தியோகத்தைக் கண்டதோழி “அவனோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கக்கடவை” என்ன, பண்டும் கண்டமாத்ரத்திலே யாயிற்று இப்பாடுபட்டது, இப்போதும் கண்டுவிடுமித்தனை.

நீ காணும்படி யென்னென்னில்; (சீரார் திருவேங்கடமே) அவன் குணங்கள் கொண்டாடி யிருக்கும் தேசமெங்கும் புக்கு என் வடிவைக் காட்டி அவன் குணத்தையழித்துப்பெறக்கடவேன். (சீரார் திருவேங்கடமே) நித்ய ஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒக்க முகங் கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற நிலையாலுள்ள வேற்றமுண்டிமே திருமலைக்கு; அங்கே சென்று என் வடிவைக் காட்டி அவன் உபய விபூதிக்கு மாளாகாதபடி பண்ணுகிறேன்.

(திருக்கோவலூரே) “ஆஸ்ரிதரிண்டு மூன்றுபேர் நின்ற மண்” என்று அம்மண்ணையுந் (க) “வாசல் கடை கழியா உட்புகாக் காமர்பூங்கோவலிடைகழியே பற்றி” என்று நிற்கிறானைப் ப்ரஸித்த மிதே. அங்கே சென்று “அவன் ஆஸ்ரிதையான வென்னைக் கை விட்டபடி பாருங்கோள்” என்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

(மதின்கச்சியூரகமே) உள்ளுக்கிடக்கிற வஸ்துவின் சீர்மைக்குப் போரும்படியாக மதினையுடைய திருக்கச்சியில் திருஊரகத்திலே எல்லாரோடும் வரையாதே பொருந்தும் ஸ்வபாவனென்று தெரியும்படி திருவுலகளந்தருளின வ்யாஜத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்து நிற்கிறானிதே; அங்கே சென்று என் வடிவைக் காட்டி, “என்னை வரைந்த படி பாருங்கோள்” என்கிறேன்.

(பேரகமே) மதிருமின்றியே ஆற்றங்கரையிலே திருப்பேரிலே வழிப்போவாரும் தன்னைக்காணும்படி திறந்தவாசலாய்த்தன்னை ஸர்வ

மு.—பேராமருதிறுத்தான் வெள்ளறையே வெஃகாவே, எஃ
பேராலிதண் கால்

அந்.—பேரா, மருது, இறுத்தான், வெள்ளறை, வெஃகா, (இ)பேர், ஆலி,
தண்கால்,

அர்.—சலியாத, மருதமரத்தை, முறித்தவன் (வஸிக்கிற), திருவெள்ள
றை, திருவெஃகா, (இ) பெரிய (விசாலமான), திருவாலி, திருத்தண்கால்,

வ்யா.—ஸ்வதாரம்பண்ணிக் கிடக்கிறானென்றுப் ப்ரஸித்தமிதே. அங்கே
சென்று என் வடிவைக் காட்டி “அவன் ஸ்வஸ்வதாரம்பண்ணுகிற
படி பாருங்கோள்” என்கிறேன்.

(பேராமருதிறுத்தான் வெள்ளறையே) பேராமருதென்றது -
அஸ்ஸுராவேசத்தாலே பேராதேநின்றதென்னுதல்; தளர்நடையிட
மருதிறுத்தானென்னுதல். ஸ்த்தாவரங்களிலுமகப்பட அஸ்ஸுராவே
சமுண்டாயிராகின்றது; அஸ்ஸுராவேசமில்லாதபடி பரிவருள்ள திரு
வெள்ளறையிலே நின்றானுயிருக்கிறானிதே, அங்கேசென்று என்
வடிவைக்காட்டிப் “பரிவையான வெனக்கு முகந்தந்தபடி பாருங்
கோள்” என்கிறேன்.

(வெஃகாவே) ஆஸ்ரிதன் “போ” என்ன, “படுக்கை சுருட்டி
க்கொண்டு அவன்பின்னே போய், “கிட” என்ன, காற்கடை தலை
மாடாகக்கிடந்தானாக. “ஆஸ்ரிதன் சொன்னபடி செய்தான்” என்று
ப்ரஸித்தமிதே, நான் சொன்னபடி செய்தானாகவிலையேயென்று
என் வடிவைக்காட்டுகிறேன்.

(பேராலி) பிறந்தஊருமாய்த் திருப்பதியுமாய் எனக்குத் தன்னை
முற்றாட்டாக்குகிறானென்றிதே § (நாட்டிலே) ப்ரஸித்தி; அங்கே
சென்று எனக்கு முற்றாட்டாக இவன் உடம்பு கொடுத்தபடி என்
னுடம்பிலே பாருங்கோளென்கிறேன். ஏன்றான், இவன் திருவாலி
யிலேயன்றோ விருக்கிறது, திருவாலியிலேசென்று பழியியிலேவென
ன்னுமது கூடாதேயென்னில், அதுவு மஸத்தல்பமாய்க்கிடக்கிறது
காணுமிவளுக்கு.

(தண்கால்) குளிர்த்தாற்றுப்போலே ஆஸ்ரிதருடைய ஸ்ரமம்
தீராதவும் ஸ்வபாவனென்றிதே “தண்கால்” என்று பேராயிற்று;

அந்.—“பேரா” பேர்ந்து, “மருதிறுத்தான்” என்று அவனுக்கு விசே
ஷணமாதல்.

§ குண்டலிதம் க்வாசுத்தம்.

மூ.—

நறையூர் திருப்புவியூர்,

ஆராமம்சூழ்ந்தவரங்கம்,—கணமங்கை

எக

காரார்மணிநிறக் கண்ணனூர் விண்ணகரம்,

அந்.—நறையூர், திருப்புவியூர், ஆராமம், சூழ்ந்த, அரங்கம், (௩) கணமங்கை, கார்ஆர், மணி, நிறம், கண்ணனூர், (௧௦) விண்ணகரம்,

அர்.—திருநறையூர், திருப்புவியூர், உத்யாநவநங்களினால், சூழப்பட்ட, திருவரங்கம், (௩) திருக்கண்ணமங்கை, கறுத்த, ரத்நம்போன்ற, வடிவையுடைய, கண்ணனுடைய திவ்யதேசமான, (௧௦) திருவிண்ணகர்.

வயா.—அங்கேசென்று, என்ஸ்ரமம் தீரஉதவினபடி பாருங்கோளென்று என் வடிவைக்காட்டுகிறேன்.

(நறையூர்) தன் ஸ்வாதந்தர்யமெல்லாம் செல்லாமே பிராட்டி ஸ்வாதந்தர்யமேயாகவெண்ணி அவளுக்கு பவ்யனயிருக்கிறானென்று ப்ரஸித்தமிதே, அங்கேசென்று, இவன் பிராட்டிக்கு பவ்யனபடி என் வடிவிலே பார்த்துகொள்ளுங்கோளென்கிறேன்.

(திருப்புவியூர்)* (௧) “மெல்லிலைச்செல்வவண்கொடிப் புல்கவிங்கிளந்தான்கழு கிறே.அவன் நின்றஊரில் ஸத்தாவரங்கமுட்பட பரஸ்பரம் மிதுநமாய்ச் சேர்ந்துவர்த்திக்குமென்றிதே ப்ரஸித்தி; அங்கேசென்று என்னோடுசேர்ந்தபடி பாருங்கோளென்கிறேன்.

(ஆராமம்சூழ்ந்தவரங்கம்) உகந்தருளின் தேசங்களெல்லாம் பகலிருக்கையாய் ஆஸ்திராக்ஷணத்துக் கேகாந்தஸ்த்தலமென்று கோயிலிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறானயிருக்கிறது; (௨) “வன் பெருவானகமுய்ய” இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே; அங்கேசென்று என் வடிவைக்காட்டி என்னுடைய ரக்ஷணம்பண்ணினபடி பாருங்கோளென்கிறேன்.

(கணமங்கை) (௩) “கண்களாராவும் நின்று கண்கொண்டேன்” என்று நான் சொன்னேனிறே, அங்ஙனசொன்னது அவனைப் பேணினேனத்தனை; நான்கண்ணரக் கண்டேனோ? இல்லையோ? வென்று என் வடிவைக்காட்டுகிறேன்.

(காரார்மணிநிறக் கண்ணனூர்விண்ணகரம்) பரமபதத்தைவிட்டுக் குறைவாளர்க்கு முகங்கொடுக்கத் திருவிண்ணகரிலேவந்தான். (௪) “தன்னொப்பாரில்லப்பன் தந்தனன்தனதான் நிழல்”

(௧) திருவாய் - ௮ - ௬ - ௭.

(௨) பெருமாள் திரு - ௧௦.

(௩) திருமொழி - ௭ - ௧௦ - ௬.

(௪) திருவாய் - ௬ - ௩ - ௬.

மூ.—சீரார்கணபுரம்சேறை திருவழுந்தூர்,
காரார்துடந்தை கடிக்கைகடல்மல்லை,

எஉ

அந்.—சீர்ஆர், கணபுரம், சேறை, திருவழுந்தூர், கார்ஆர், (டு)குடந்தை, கடிக்கை, கடல்மல்லை,

அந்.—அழகிய, திருக்கண்ணபுரம், திருச்சேறை, திருவழுந்தூர், ஜலஸம் ருத்தியையுடைய, (டு) திருக்குடந்தை, திருக்கடிக்கை, திருக்கடல்மல்லை,

வ்யா.—என்று ப்ரஸித்தமிதே; சூறைவாட்டியாயிருக்கிற வெனக்கு முகம்தந்தானே? இல்லையோ? வென்று என் வடிவைக்காட்டுகிறேன்.

(சீரார்கணபுரம்) (க) “கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கடியெனெருவர்க்குரியேனே” என்று நான் தனக்கநர்யார்ஹையாகத்தாலிகட்டியிருக்க, அங்கேசென்று என்னைத் தனக்குப் புறம்பாக்கினபடி பாருங்கோள் என்று என் வடிவைக்காட்டுகிறேன்.

(சேறை) (உ) “மண்சேரமுலையுண்டமாமதலாய்” என்று தாய்முலைக்கும் வேற்றுமுலைக்கும் வாசியறியாத முகத்தனென்றுப்ரஸித்தமிதே; அங்கேசென்று என்வடிவையும் முலையையும் காட்டி என்னை ஸ்பர்சித்தானே? இல்லையோ? வென்கிறேன்.

(திருவழுந்தூர்) திருவாய்ப்பாடியில் ஆஸ்ரிதர் கரஸ்பர்சம் பட்ட த்ரவ்யத்தாலல்லது தனக்குச்செல்லாது என்னுமிடம் ப்ரகாசிக்க நிற்கிறவிடமிதே; அங்கேசென்று ஆஸ்ரித ஸ்பர்சமே இவனுக்கு தாரகமாயிருக்கிறபடி பார்க்கலாகாதோ என்று என் வடிவைக்காட்டுகிறேன்.

(காரார்துடந்தை) ஸ்ரமஹரமான திருக்குடந்தையிலே (ங) “குடந்தையெங்கோவலன்” என்று ஆஸ்ரிதபவ்யனான க்ருஷ்ணன் வந்து கண்வளர்த்தருளுகிறானென்று ப்ரஸித்தமிதே; அங்கேசென்று என் வடிவைக்காட்டி இவன் ஆஸ்ரிதபவ்யனே? அபவ்யனே? வென்னுமிடம் ஸாதிக்கிறேன்.

(கடிக்கை) (ச) “கடிக்கைத் தடங்குன்றின் மிசையிருந்தவக்காரக்கனி” என்று ப்ரஸித்தமிதே; அங்கேசென்று தன்னுடைய ரஸயதை ஆர்க்குக்கண்டதென்கிறேன்.

(கடல்மல்லை) திருக்கடல்மல்லையில் திருவநந்தாழ்வானையும் விட்டு ஆஸ்ரிதனுக்காகத் தரைக்கிடைகிடக்கிறானுயிரே கிடக்கிறது;

(க) திருமொழி - அ - க - ஈ.

(உ) திருமொழி - எ - ச - க.

(ங) திருவாய் - க - ட - க - எ.

(ச) திருமொழி - அ - க - ச.

மூ.—ஏரார்பொழில்சூழி டவெந்தைநீர்மலை,
சீராரும் மாலிருஞ்சோலை திருமோகூர்,

எங்.

அந்.—ஏர்ஆர், பொழில், சூழ், இடவெந்தை, நீர்மலை, (இ) சீர்ஆரும், மாலிருஞ்சோலை, திருமோகூர்,

அர்.—அழகிய, தோட்டங்களால், சூழப்பட்ட, திருவிடவெந்தை, திரு நீர்மலை, (இ) குணபூர்த்தியுள்ள, திருமாலிருஞ்சோலை, திருமோகூர்,

வ்யா.—அங்கேசென்று இவனோ? நானோ? தரைக்கிடைக்கிடக்கிறார் என்று என் வடிவைக்காட்டுகிறேன்.

(ஏரார்பொழில்சூழி டவெந்தை) ஜாத்யுகிதமான செருக்குக் குப் போக்குவிடாகச் சோலைகளையுடைத்தான திருவிடவெந்தையிலே ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிபக்கல் தனக்குண்டான வ்யாமோஹம் (க) “பார்வண்ணமடமங்கைபத்தர்” என்னும்படி வடிவிலே தோற்ற கிற்கிறுனிமே; அந்தப்புரபரிகரமான என்னைப் பதித்தினபாட்டைக் காட்டி, அவளுக்கு வ்யாமுத்தத்தனுபடி இதுவோ? வென்று தன் வ்யாமோஹத்தையெல்லாம் நிலைநிறுத்துகிறேன்.

(நீர்மலை) (உ) “நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கேபோவேன்” என்னும்படி அடக்கம் குடிபோனார்க்கு க்லேசந்தீரும்படி ஒதுங்கிநிலையிருக்கும் திருநீர்மலையென்றிமே ப்ரஸித்தி; அடக்கம் குடிபோனவெனக்கு அத்தேசத்திலே புகவொண்ணாதபடி யிருக்கிறபடியை என் வடிவிலே பாருங்கோள் என்கிறேன்.

(சீராரும்மாலிருஞ்சோலை) ஆர்யர்களிகழ்ந்த தெற்குத்திக்கிலே அங்குத்தை ஸ்த்தாவரங்களோடும் தன்னோடும் வாசியறநின்று ம்லேசச்சர்க்கப்பட முகங்கொடுக்கும் நீர்மையையுடையனாயிருக்கிறுனிமே; அங்கேசென்று என் வடிவைக்காட்டி எனக்கு முகங்கொடுக்கும்படியெல்லாம் நிலைநிறுத்துகிறேன்.

(திருமோகூர்) (ங்) “திருமோகூரத்தன்” என்று ஆஸ்ரிதரோமி அவிபாகரஸ மதுபவிக்கிறுனாயிமே யிருக்கிறது.

அந்.—“திருமோகூர்” அம்ருத ப்ரதாந ஸமயத்திலே அநாஸ்ரிதரான வஸுரர்க்கு விபாக (உஷ்) ரஸனாய் ஆஸ்ரிதரான தேவர்களுக்கு அவிபாக (உஷ்) ரஸனாயிருந்தானென்றிமே ப்ரஸித்தி. அங்கேசென்று அவிபாக ரஸமிருந்தபடி யென்னென்று என் வடிவைக்காட்டுகிறேனென்று கண்டு கொள்வது.

(க) திருநெடுந் - ௧௮.

(உ) திருநெடுந் - ௧௮.

(ங்) திருவாய் - ௧௦ - ௧ - ௬.

மு.—பாரோர்புகழும் வதரி வடமதுரை, ளச
ஊராயவெல்லா மொழியாமே நானவனை,
ஓராளை கொம்பொசித் தோராளை கோள்விடுத்த ளரு
சீராளைச்,

அந்.—பாரோர், புகழும், வதரி, வடமதுரை, ஊராயஎல்லாம், (இ) ஒழி
யாமே, நான், அவனை, ஓர்ஆனை, கொம்பு, (க0) ஒசித்து, ஓர்ஆனை, கோள்வி
டுத்த, சீராளை,

அந்.—லோகத்தார், ஸ்த்துதிக்கத்தக்க, பதரி, வடதிக்கிலுள்ளமதுரை,
(இவையுமன்றி மற்றும் அவனெழுந்தருளியிருக்கிற) திவ்யதேசங்களெல்லா
வற்றையும், (இ) ஒன்றும் தவறிப்போகாதபடி (சென்று), நான், அப்படிப்
ப்ரஸித்தனும், (குலையாபீடமென்கிற) ஓராணையின், கொம்பை, (ஈ0) முறி
த்து, ஓராணையி (கஜேந்த்ராழ்வா) னுடைய, துக்கத்தைப்போக்கின, குணவா
ளனாய்,

வ்யா.—(பாரோர்புகழும்வதரி) என் பேற்றுக்குத்தானே? நானே?
தபஸ்ஸுபண்ணினாரென்று என் வடிவைக்காட்கிறேன்.

நி0 (வடமதுரை) ஸித்தாஸ்ரமமாய் ஸ்ரீவாமநெழுந்தருளியிரு
ந்து தபஸ்ஸுபண்ணி, லவணவதம்பண்ணி ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்
படைவீடுசெய்திருந்து ராஜ்யம்பண்ணி, ஸர்வேஸ்வரன் தான்வந்து
திருவவதரித்து இப்படியாலே பகவதஸ்ம்பந்தம் மாறாததேசமிதே
ஸ்ரீமதுரை; நான் தோற்றி அத்தையும் கைவிட்டபடி பாருங்கோ
ளென்கிறேன்.

(ஊராயவெல்லாமொழியாமே) ஓரிடத்தேயிருந்து § இரண்
டொருகாற் சொல்லிவிடுகிறேனே? சொல்லிச்சொல்லாத ஊரெல்
லாம் புகக்கடவேன். வேணுமாகில் என்பின்னெவந்து பட்டோலை
எழுதிக்கொள்ளுங்கள். (நான்) அவன் புக்கவிடம்புக்கு அவனை
அழிக்கக்கடவனான். (அவனை) என்னையுமிப்பாடுபடுத்தி அர்ச்சக
பராதீனனென்று காஹஸம்பிடித்திருக்கிறவனை.

இனி அறுமிடத்தை யெல்லாம் சொல்லியறவேணுமிதே
(ஓராணைகொம்பொசித்தோராணை கோள்வித்தசீராணை) ஆனை
யான ஏகஜாதித்வம் பொருந்தியிருக்கச்செய்தே ஓராணையைக்

அரு.—அர்ச்சாவதாரஞ்சொல்லியிருக்க அவதாரத்திலே போவானென்
னென்ன (இனியறுமிடத்தை) இத்யாதி.

§ இரண்டு என்கிறபதம் க்வாசித்தம்.

மு.—செங்கணையானைத் தேன்துழாய்த்
தாரானைத், தாமரைபோல்கண்ணானை, —எண்ணருஞ்சீர்
பேராயிரமும் பிதற்றிப்,—

அந்.—செம்கண், நெடியானை, தேன், துழாய், தாரானை, (௫) தாமரை
போல், கண்ணானை, எண் அரும், சீர், பேர்ஆயிரமும், (௧௦) பிதற்றி,

அரி.—சிவந்தகண்களையுடையனாய், தூரஸ்த்தனாய், தேனையுடைய, திரு
த்துழாயினால் கட்டப்பட்ட, மாலையையுடையனாய், (௫) தாமரைப்பூப்போ
ன்ற, திருக்கண்களையுடையனானவனுடைய, எண்ணிமுடியாத, கல்யாணகு
ணங்களுக்கு வாசகமான, திருநாமங்களாயிரத்தையும், (௧௦) சொல்லிக்கூப்
பிட்டு,

வ்யா.—கொல்லுகையாவதென் ? ஓரானையை ரக்ஷிக்கையாவதென் ?
இதிலே கண்டதிதே, இவன், ஒருமுலைபாலும் ஒருமுலைசீயுமாய்ப்
போரும் பக்ஷபாதியென்னுமிடம். (சீரானை) இப்படி பொரிபுறந்தட
விரக்ஷிக்கிற குணங்களையுடையவனை வெளியிடவிதேயுதுகிறேன்.

(செங்கணையானை) அகவாயில்வாத்தஸ்யத்துக்கெல்லாம் ப்ர
காசகமான திருக்கண்களைக்கொண்டு எனக்கெட்டாதே யிருக்கிற
வனை. சேர்த்துக்குளிர்த்த தண்ணீரை விடாயர்க்கெட்டாமல் வைப்
பாரைப்போலே.

(தேன்துழாய்த்தாரானை) ஆசைப்பட்டாரைப்பிரிந்து தனியி
ருக்க வமையுங்கானும் மார்பில் மாலை மதுஸ்யந்தியாகைக்கு.

(தாமரைபோல் கண்ணானை) ஆசைப்பட்டாரைப்பிரிந்தவன்று
முதல் நாள்தோறும் செவ்விபிறக்கும் திருக்கண்களையுடையவனை.
(எண்ணருஞ் சீர்பேராயிரமும்பிதற்றி) குணகதரம்பண்ணுகைக்
கொரு ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமமுண்டிதே; அப்படி குணஹாநிக்கும் ஒரு
ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமம்பண்ணுகிறேன்.

நீ சொல்லப்படுகிற ஸஹஸ்ரநாமத்தனைச் சொல்லிக்காணயெ
ன்ன; நால்வரிருவர்க்குச் சொல்லிவிடுவேனோ? ஒருமுலையிலிருந்து;

அநு.—(சேர்த்துக்குளிர்த்த) - ஸம்ஸ்காரமாகிற ஏலாதிகளோடே சேர்த்
தென்றபடி.

அரும்பதம் முற்றிற்று
அப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

மு.—

பெருந்தெருவே

ஊராரிகழிலு மூராதொழியேன் நான்,
வாரார்பூம்பெண்ணைமடல்.

எள

எளறு

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

அந்.—ஊரார், இகழிலும், நான், பெருந்தெருவே, வாராஜர், (இ) பூ, பெண்ணைமடல், ஊராதொழியேன்.

அர்.—(அதற்குமேல்) ஊரிலுள்ளார், பழித்தாலும், நான், பெரியவீதி, யில், நீண்ட, (இ) அழகிய, பனைமடலைக்கொண்டு, ஊராமல் தவறேன்.

வ்யா.—இல்லையாகில் என்செய்வாயென்ன; (பெருந்தெருவே) நடுத்திருவீதியிலே புறப்படக்கடவேனென்கறாள். (ஊராரிகழிலும்) (க) “ஊராரிகழ்ந்திடப்பட்டாளே?” என்று அவளை ஊரார்கொண்டாடினாற்போலே என்னையுந் தலையாலே சுமப்பர்கள்; சுமவாதே இகழ்ந்தார்களேயாகிலும் (ஊராதொழியேன்னான்) இவர்கள் கொண்டாடாதே பழிசொன்னார்களேயாகிலும் நான்மடலாருகைதவிரேன். (வாரார்பூம்பெண்ணைமடல்) கையிலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்கச் செய்தே எதிரிகள்கையிலே எளிவரவுபடுவாரைப்போலே, என் கையிலே மடலிருக்க அபிமதம்கிடையாதிருக்கவேணுமோ? எனக்கு. (வாரார்பூம்பெண்ணை மடல்) ஒழுக்கு நீண்டு தர்சனமான பனைமடலிருக்கிறபடி § கண்டறிதியே. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்கிறபடி § கண்டறிதியே.

சிறிய திருமடல் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

* ஊராதொழியே னுலகறிய வொண்ணுதலீர்,
சீரார் முலைத்தடங்கள் சேரளவும்,—பாரெல்லா
மன்றோங்கி நின்றளந்தான் நின்ற திருநறையூர்,
மன்றோங்க ஊர்வன்மடல்.

சிறிய திருமடல் முற்றிற்று.

(க) சிறிய திருமடல் - ௬௮.

§ (பா) கண்டறிதே.

* இது கம்பன்பாடல்

அந்.—ஒன் துதலீர்! உலகுஅறிய, ஊராதொழியேன், சீர்ஆர், தடம், (௫) முலைகள், சேரளவும், அன்று, ஒங்கிநின்று, பாரெல்லாம், (க௦) அளந்தான், நின்ற, திருநறையூர், மன்று, ஒங்க, (க௫) மடல் ஊர்வன்.

அந்.—அழகியநெற்றியையுடையவர்களே! லோகமறியும்படி, மடலு ராமல் தவறமாட்டேன்; அழகுள்ள, விசாலமான, (௫) (என்) ஸ்தநங்களை, (அவன்வந்து) அணையுமளவும், அக்காலத்தில், வளர்ந்துநின்று, பூமியையெ ல்லாம், (க௦) அளந்த ஸர்வேஸ்வரன், எழுந்தருளியிருக்கிற, திருநறையூரில், நாற்சத்தியில், எல்லாருமறியும்படி, (௫) மடலுரக்கடவேன்.

